

Capitolul I

Habarnam Visează

red că unii dintre cititorii mei au făcut de mult cunoștință cu „Aventurile lui Habarnam și ale prietenilor săi”. Era vorba acolo despre o țară din basme în care trăiau prichindei și prichindețe, adică fete și băiețași mărunței de tot sau, cum li s-ar mai putea spune, pitici. Iaca un asemenea piticuț-prichinduț era și Habarnam.

Și trăia el în Orașul Florilor, pe strada Clopoșeilor, împreună cu prietenii lui Știetot, Grăbilă, Pierdetot, meșterii Șurubel și Piuliță, muzicantul Guslă, pictorul Tubuleț, doctorul Pilulă și mulți alții. În carte se povestește în ce fel Habarnam și prietenii săi au săvârșit o călătorie cu balonul, cum au ajuns în Orașul Verde și în Orașul Zmeilor, ce au văzut pe acolo și ce au învățat din cele văzute. Odată întorși din călătorie, Știetot și prietenii lui se porniră pe lucru: se apucară să construiască un pod peste râul Castraveților, o conductă de apă din trestie și fântâni arteziene întocmai acelor pe care le văzuseră în Orașul Verde. Piticii izbutiră să facă toate acestea, după ce traseră pe străzile orașului lumină electrică și-și puseră telefon, pentru ca să poată discuta între ei fără să mai iasă din casă; iar Șurubel și Piuliță, sub îndrumarea lui Știetot, instalară televizoare, ca fiecare să aibă spectacol de teatru și cinema la el acasă.

Precum ați aflat, în urma călătoriei Habarnam căpătase mai multă minte, se apucase să învețe a citi și a scrie, parcursese în întregime gramatica și mai toată aritmetica, ajunsese să dezlege probleme, ba vru chiar să se apuce de studiul fizicii, căreia îi zicea în glumă fizica-mizica, dar uite că tocmai atunci, nu se știe din ce pricină, se răzgîndi să mai învețe. Așa se întîmplă adesea în țara piticilor. Se nimerește cine știe ce pitic care făgăduiește cîte-n lună și-n soare, se laudă c-o să facă și-o să dreagă, c-o să urnească chiar munții din loc și-o să-i așeze cu poalele în vîrf. Nu-i vorbă, două, trei zile se sili el pe cît îl ținură puterile să mai lucreze cîte ceva, dar pînă la urmă se lăsă iar pe tînjală. Desigur, nimeni nu spu ne că Habarnam era un leneș fără de leac. Ca să vorbim drept, el se rătăcise, pur și simplu, de pe drumul cel bun.

Fiindcă ajunsese în sfîrșit și el să cunoască slovele ca lumea, stătea acum zile întregi aplecat deasupra cărților și le Erăsfoia de zor, numai că nu citea tot ce-ar fi trebuit, ci numai ce-i plăcea lui mai mult și mai cu seamă basme. Citind într-una la basme, el încetă să mai învețe și, cum s-ar spune, capul i se umplu de visuri.

Tot atunci se întîmplă să se împrietenească și cu o prichinduță, care se numea Bumbița și căreia, nu mai puțin decît lui, îi mergea vestea că-i plac grozav basmele. Furișîndu-se pe undeva, prin cîte un locșor ascuns, Habarnam și Bumbița prindeau să viseze la tot soiul de minuni: la tichia minunată ori la covorul zburător, la ciubotele fermecate ori la farfurioarele de argint și la merele vrăjite, la baghetele magice, la

zgrițuroaice și la căpcăuni, la vrăjitorii și vrăjitoarele cele rele și la zânele cele bune.

Uneori își povesteau unul altuia basme, dar cel mai mult le plăcea să se întrebe între ei ce e mai bine să ai: tichia minunată sau covorul zburător, fluierul vrăjit sau ciubotele fermecate.

Și așa de aprins discutau între ei, că uneori ajungeau chiar la bătaie. Odată au discutat două zile în șir, și Habarnam a izbutit să-i dovedească Bumbiței că mai bine decât orice este să ai o baghetă magică, pentru că cine pune stăpînire pe ea poate să capete tot ce dorește. N-are decât s-o învîrtească cu degetele și să spună.: „Vreau tichia minunată sau ciubotele fermecate”, și toate astea vor apărea dintr-o dată.

— Lucrul cel mai de seamă - spuse Habarnam - este că cel care are bagheta magică poate să învețe de toate fără să muncească. Adică nici măcar nu are nevoie să învețe; e de ajuns să învîrtească bagheta și să spună: „Vreau să știu, să zicem, aritmetica sau limba franceză” - și deodată se pomenește știind aritmetica și vorbind franțuzește.

După asemenea discuție, Habarnam umbla ca fermecat. Se trezea deseori în mijlocul nopții, se rostogolea prin așternut, bolborosea ceva neînțeles și dădea din mâini. Asta pentru că visa, pesemne, că învîrtește bagheta magică. Doctorul Pilulă băgă de seamă că se petrece ceva necurat cu Habarnam și îi ceru să pună capăt spectacolelor lui nocturne, pentru că altfel are să fie nevoit să-l lege de pat cu o frînghie și să-i dea înainte de culcare ricină. Habarnam se cam sperie de ricină și se mai potoli.

Odată, Habarnam sef întâlni cu Bumbița pe malul râului. Se așezară amîndoi pe unul dintre nenumărații castraveți care crescuseră prin jur.

Deși soarele se afla sus pe cer și încălzea pământul în lege, lui Habarnam și Bumbiței nu le era prea cald, deoarece castravetele pe care sedeau, întocmai ca pe o laviță, era destul de răcoros, iar deasupra lor se întindeau, ca niște umbrele verzi, uriașe, frunzele late ale castravetelui.

Un vîntuleț liniștit adia prin iarbă și ridica pe rîu unde ușoare, care scînteiau puternic în soare. Mii de raze, rășfrînte de oglinda apei, jucau pe frunzele castraveților, luminîndu-le de jos în sus cu un soi de lumină tainică.

Din această pricină, ai fi zis că și vîntul ce trecea printre frunzele sub care sedeau Habarnam și Bumbița nu era altceva decît zbaterea unor nenumărate aripioare nevăzute - și totul părea atît de ciudat, de neobișnuit...

Dar Habarnam și Bumbița nu găseau nimic ciudat în jurul lor, fiindcă priveliștea le era mult prea cunoscută; și apoi fiecare dintre ei era stăpînit de propriile lui gînduri. Tare mult ar fi dorit Bumbița să vorbească despre basme, dar, nu se știe de ce, Habarnam tăcea cu încăpăținare și fața îi era atît de acră și de amărită, încît prichinduța nici nu îndrăznea să-i vorbească.

În cele din urmă nu se mai putu stăpîni și întrebă:

— Spune, Habarnam, ți s-a înecat astăzi vreo corabie? De ce ești atît de plictisit?

— Nu mi s-a înecat nici un fel de corabie - răspunse Habarnam dar sînt plictisit pentru că mă plictisesc.

— Poftim răspuns, rîse Bumbița. Ești plictisit fiindcă te plictisești. Încearcă și tu să vorbești puțin mai lămurit.

— Păi, gîndește-te și tu, spuse Habarnam, gesticulînd într-una. În orașul nostru, toate sînt așa, nu știu cum să-ți explic, cum n-ar trebui să fie. Nu se întîmplă nici o minune, nu se petrece nici un fel de vrăjitorie. Cu totul altceva era în vremurile străvechi! Pe atunci se întîlneau la fiecare pas vrăjitori, zgripturoaice, ba chiar căpcăuni. Nu degeaba se povestește despre ei prin basme.

— Se înțelege, nu degeaba, încuviință Bumbița. Dar să știi că nu numai în timpurile vechi au existat vrăjitori. Există și astăzi, însă nu oricine poate să-i întâlnească.

— Dar cine ar putea să-i întâlnească, mă rog? Te pomenești că tu! Întrebă Habarnam batjocoritor.

— Ce vorbești, ce vorbești! spuse Bumbița dînd din mîini. Tu doar mă știi cît sînt de fricoasă. Dacă mi s-ar întîmp la să mă întîlnesc cumva în clipa asta cu un vrăjitor, cred că de spaimă n-aș fi în stare să scot nici măcar un cuvînt. Tu însă cred că ai putea să stai de vorbă cu un vrăjitor, pentru că ești foarte curajos.

— Cred și eu că sînt curajos, întări Habarnam. Numai că nu pricep de ce nu m-am întîlnit pînă acum cu nici unul.

— Fiindcă pentru așa ceva nu ajunge numai curajul, spuse Bumbița. Am citit eu cîndva într-un basm că trebuie să săvîrșești trei fapte bune la rînd. Atunci, în fața ta apare un vrăjitor și îți dă tot ce-i ceri.

— Chiar și bagheta magică?

— Chiar și bagheta magică!

— Ia tă uită - se minună Habarnam - și, după tine, care faptă se socotește bună? Dacă, de exemplu, am să mă scol de dimineață și am să mă spăl cu apă rece și cu săpun înseamnă că fac o faptă bună?

— Bineînțeles, spuse Bumbița. Dacă are să-i fie cuiva greu și tu ai să-i ajuți, dacă cineva are să fie necăjit și tu ai să-l mîngîi, tot fapte bune or să fie. Chiar și atunci cînd ai spune mulțumesc cuiva care te-ar ajuta pe tine ar însemna că te-ai purtat frumos. Pentru că întotdeauna trebuie să fii recunoscător și politicos.

— Ei și, eu nu găsesc că e greu să faci toate astea, zise Habarnam.

— Ba e chiar foarte greu - îl contrazise Bumbița - pentru că cele trei fapte bune trebuie săvîrșite la rînd, iar dacă se nimerește să pice printre ele o singură faptă rea, atunci nu mai iese nimic și ești nevoit să iei totul de la început. Încă un lucru să știi: fapta bună e socotită bună atunci cîndofaci fără să te gîndești că ai să tragi de pe urma ei cine știe ce foloase.

— Cred și eu, cred și eu, încuviință Habarnam. Ce fel de faptă bună mai e și aia pe care o faci din interes? Astăzi mă mai odihnesc, dar de mîine încep să fac fapte bune, și dacă toate cîte mi le-ai spus sînt adevărate, atunci bagheta magică are să fie curînd în mîinile noastre.

© 2007

Capitolul doi

Cum a săvîrșit Habarnam fapte bune

n ziua următoare, Habarnam se trezi mai devreme ca de obicei, cu gîndul să se apuce de îndată să facă fapte bune. Mai întîi se spală ca

lumea cu apă rece, fără să se zgîrcească la săpun, apoi își curăță frumușel dinții.

„Uite că am și făcut o faptă bună”, își spuse în sinea lui, ștergîndu-se cu prosopul și pieptănîndu-și cu grijă părul. Grăbilă, care tocmai trecea pe acolo și îl văzu cum se tot sucește în fața oglinzii, îi spuse:

— Ești frumos, ce mai încolo-ncoace, nimic de zis, tare frumos.

— În orice caz mai frumos decît tine, răspunse Habarnam.

— Bineînțeles. O mutră atît de frumoasă nu se întîlnește pe toate drumurile.

— Cum ai spus? Adică cine are mutră? Vrei poate să zici că eu? se înfurie Habarnam și se repezi să-l lovească pe Grăbilă cu prosopul pe spinare.

Grăbilă se feri ridicînd o mîină și fugi cît îl țineau picioarele din calea lui Habarnam.

— Ah, cine mi-ești, Grăbilă, păcătosule! strigă Habarnam în urma lui. Din cauza ta s-a prăpădit bunătate de faptă.

Și, într-adevăr, fapta cea bună se prăpădise, deoarece înfuriindu-se pe Grăbilă și lovindu-l cu prosopul, Habarnam făcuse o faptă rea, și acum totul trebuia luat de la capăt.

După ce se mai liniști puțin, Habarnam începu să-și frămînte mintea tot gîndindu-se ce faptă frumoasă ar putea să i mai facă: nu știu cum se făcea însă că nu-i venea în cap nici o idee. Pînă la gustarea de dimineață nu izbuti să ia vreo hotărîre, dar după ce mîncă, mintea lui prinse să lucreze mai bine. Văzîndu-l pe doctorul Pilulă pisînd într-un castronaș niște prafuri pentru ca să prepare din ele doctorii, Habarnam spuse:

— Tu, Pilulă, muncești într-una și totdeauna pentru alții, dar pe tine nu vrea nimeni să te ajute. Dă-mi să-ți pisez eu doctoriile.

— Poftim - încuviință Pilulă - foarte frumos din partea ta că vrei să mă ajuți. Așa e bine, să ne ajutăm unii pe alții.

Îi dădu deci castronașul lui Habarnam, care se apucă să piseze prafurile, iar Pilulă prepară din ele pilule. Și cu atîta plăcere lucra Habarnam, încît Pînă la urmă pisă chiar mai mult praf decît era nevoie.

„Ei, nu-i nimica, își spuse el, asta nu strică. În schimb am făcut o faptă bună.”

Treaba s-ar fi terminat într-adevăr cum nu se poate mai frumos, dacă Sirop și Gogoasă nu l-ar fi zărit pe Habarnam pisînd doctoriile.

— Ia te uită - spuse Gogoasă - va să zică și Habarnam s-a hotărît să se facă doctor. Știi că are să aibă haz cînd o să se apuce să doftoricească bolnavii!

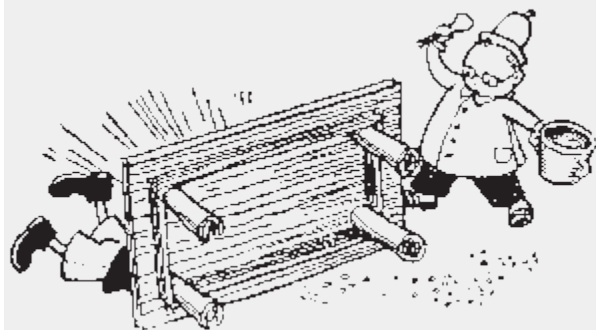
— Altceva e la mijloc - zise și Sirop - pesemne că s-a gîndit să se dea bine pe lîngă Pilulă, ca să nu-i dea ricină.

Auzind asemenea cuvinte de batjocură, Habarnam se supără foc și ridică castronașul, amenințîndu-l pe Sirop.

— Tu, Sirop, să taci, că de nu îți dau una cu castronul ăsta.

— Stai, stai, strigă doctorul Pilulă.

Și încercă să ia castronașul din mîna lui Habarnam, dar acesta nu i-l dădu, așa încît se luară amîndoi la bătaie. În toiul bătăii, Pilulă se împiedică cu piciorul de masă, masa se rostogoli, prafurile se risipiră pe podea și pilulele zburară care încotro. Cu chiu cu vai izbuti Pilulă să smulgă castronul din mîna lui Habarnam și strigă:

— Pleacă de-aici, netrebnicule! Să nu te mai văd în ochi! Cîte doctorii s-au risipit de pomană din pricina ta!

— Ah, Sirop, nesuferitule - se mînie Habarnam - nu pun eu mîna pe tine o dată, că ți-arăt eu ție! Auzi colo, să se prăpădească degeaba o faptă atît de frumoasă!

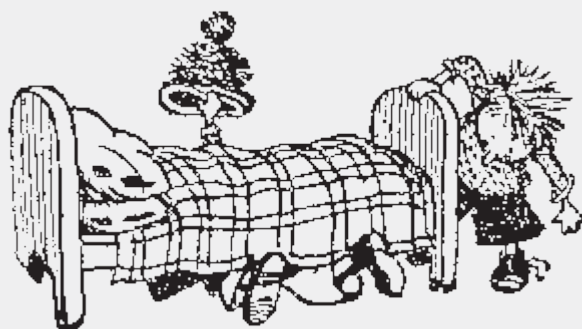
Ei da, fapta frumoasă se prăpădise și de data asta, ba chiar înainte ca Habarnam s-o ducă pînă la capăt. Și tot așa se întîmplă în ziua aceea mereu. Oricît se silea Habarnam, nu reușea să săvîrșească nici măcar două fapte bune la rînd, darmite trei. Dacă izbutea cumva să înfăptuiască ceva bun, îndată după aceea făcea neapărat și o poznă; ba uneori chiar de la început, în loc de faptă bună, ieșea un fel de nimic.

În noaptea aceea, Habarnam nu putu multă vreme să adoarmă întrebîndu-se într-una din ce pricină îi ies lui toate pe dos. Pînă la urmă își spuse că de felul lui este cam necioplît și că de acolo i se trage tot răul.

Era de ajuns ca cineva să glumească pe socoteala lui sau să-i facă vreo observație cît de neînsemnată, că el se și supăra și pornea să strige, ba sărea chiar la bătaie.

— Ei, lasă, nu-i nimic - căută să se mîngîie singur - de mîine am să devin mai politicos și atunci totul are să meargă bine.

A doua zi de dimineață, Habarnam parcă se născuse din nou. Devenise cît se poate de politicos și bine crescut. Dacă-i adresa cuiva vreo rugămintă, îi vorbea neapărat cu „vă rog”, cuvinte pe care nimeni pe lume nu le mai auzise pînă atunci de la el. Mai mult decît atît: se străduia să servească pe fiecare, să facă pe placul tuturor. Văzînd că Pierdetot nu izbutește nicidecum să dea de căciulă, pe care veșnic o pierdea, se apucă și el să o găsească prin toată camera și în cele din urmă o găsi sub pat. După aceea îi ceru iertare lui Pilulă pentru tot ce-i făcuse în ajun și îl rugă să-i dea din nou voie să piseze prafuri.

De pisat prafuri, doctorul Pilulă nu-i mai îngădui, dar îi dădu în schimb sarcina să culeagă din grădină niște lăcrămioare, care îi erau de trebuință ca să prepare din ele picături pentru ochi. Habarnam își îndeplini sarcina cu multă sîrguință. După aceea unse cu cremă cizmele cele noi ale lui Glonț, vînătorul, și la urmă se apucă să măture prin camere, cu toate că în ziua aceea nu era de loc rîndul lui. Într-un cuvînt, făcuse o grămadă de fapte bune și credea acum că iaca, iaca, are să

apară înaintea lui vrăjitorul cel bun și are să-i dea bagheta magică. Cu toate acestea, ziua se sfârși și vrăjitorul nici gând să se arate.

Habarnam era tare amărît.

— De ce m-ai tot mințit cu vrăjitorul acela? o întrebă el pe Bumbița cînd o întîlni, în ziua următoare. M-am străduit ca un prost să fac o mulțime de fapte bune, dar nici un fel de vrăjitor nu mi s-a arătat.

— Nu te-am mințit de loc, se apără Bumbița. Țin foarte bine minte că am citit așa ceva într-un basm.

— Atunci de ce nu a apărut vrăjitorul? întrebă Habarnam îmbufnat.

— Păi, știe el, vrăjitorul, cînd trebuie să apară, răspunse Bumbița, înălțînd din umeri. Pesemne că n-ai făcut trei fapte bune, oi fi făcut mai puține.

— N-am făcut trei - vorbi Habarnam, strîmbînd disprețuitor din nas - n-am făcut trei, am făcut, poate, douăzeci și trei, dacă vrei să știi!

— Înseamnă atunci - spuse Bumbița - că nu le-ai făcut una după alta: s-or mai fi amestecat și rele printre ele.

— „S-or mai fi amestecat și rele printre ele”, o îngîină Habarnam și făcu o figură atît de îngrozitoare că, de teamă, Bumbița se trase cîtiva pași înapoi. Află că am fost ieri toată ziua politicoș și n-am făcut nimic rău, zise Habarnam. Nu m-am certat, nu m-am bătut, iar de cîte ori am spus cîte ceva, am vorbit numai cu „iertați-mă”, „mulțumesc”, „vă rog”.

— Cum se face că nu aud și astăzi asemenea cuvinte din gura ta? întrebă Bumbița clătînd din cap.

— Păi nu-i vorba de astăzi, eu ți-am vorbit despre ziuade ieri.

Habarnam și Bumbița se porniră să chibzuiască cum de lucrurile ieșiseră așa și nu altfel, dar nu se putură lămuri cu nici un chip. În cele din urmă, Bumbița spuse:

— Dar poate că tu ai făcut faptele astea din interes.

— Habarnam se supără foc.

— Cum adică din interes? strigă el. De ce vorbești așa? I-am ajutat sau nu lui Pierdetot să-și caute căciula? Ce, era căciula mea? Am cules lăcrămioare pentru Pilulă? Am cules! Ce folos aveam eu din lăcrămioarele lui?

— Atunci de ce le-ai cules?

— Parcă tu nu știi de ce. Doar de la tine am aflat că dacă vreau să capăt bagheta magică trebuie să fac trei fapte bune.

— Va să zică ai făcut toate astea ca să capeți bagheta magică!

— Bineînțeles!

— Ei vezi, și spui că n-ai făcut din interes!

— Dar tu cum crezi, de ce-aș fi trebuit să fac faptele bune dacă nu pentru bagheta magică?

— Ei, ar fi trebuit să le faci așa, de la sine, din îndemnul inimii.

— De unde pînă unde ai mai răsărit acum și cu îndemnul inimii? întrebă Habarnam.

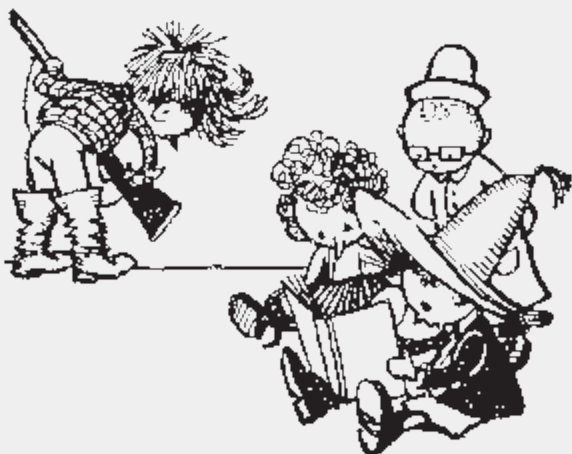
— Of, cine-mi ești! vorbi Bumbița, surîzînd batjocoritor. Pesemne că tu nu poți să te porți bine decît atunci cînd știi că pentru asta are să ți se dea vreo răsplată, fie bagheta magică, fie cine știe ce altceva. Știu, există pe la noi asemenea prichindei, care se străduiesc să fie politicoși numai pentru că li s-a spus că politețea și purtările bune au să le aducă foloase.

— Ei, dar eu nu sînt dintr-acea, zise Habarnam făcînd un gest cu mîna. Eu, dacă vrei să știi, pot să fiu politicos numai așa, degeaba, și pot să fac fapte bune fără nici un interes.

După ce se despărți de Bumbița, Habarnam porni spre casă spunîndu-și în gînd că de aici înainte are să facă fapte bune numai din îndemnul, inimii, fără să se mai gîndească cîtuși de puțin la bagheta magică.

Dar e ușor de spus: „N-am să mă gîndesc”. De fapt, cînd vrei să nu te gîndești la ceva, atunci îți vine în minte tocmai lucrul acela.

Cum intră în casă, Habarnam se apucă să citească dintr-o cărticică de basme.

Glont, vîntătorul, care tocmai stătea în fața ferestrei și își curăța arma, spuse:

— Cei citești acolo atît de interesant? Ai face bine dacă ai citi cu glas tare.

Habarnam fu cît pe-aci să răspundă: „Dacă ai poftă de citit, n-ai decît să-ți citești singur”, dar în clipa aceea își aminti de bagheta magică, și își spuse că îndeplinind rugămintea lui Glont face o faptă bună.

— Bine - primi Habarnam - ascultă, și prinse a citi cu glas tare.

Glont, vîntătorul, ascultă cu plăcere și nu-i mai fu atît de urît să curețe arma. Aflară și ceilalți pitici că Habarnam citește basme și se strînseseră cu toții să-l asculte.

— Bravo, Habarnam, spuseră ei cînd cărticica se isprăvi. Ai avut o idee minunată să citești cu glas tare.

Lui Habarnam îi făcu plăcere că este lăudat, dar în același timp se amări dîndu-și seama că s-a gîndit la baghetă tocmai cînd n-ar fi trebuit.

„Dacă nu mi-ar fi venit în minte bagheta și aș fi primit să citesc așa, de la sine, înseamnă că aș fi făcut asta din îndemnul inimii. Dar acum se cheamă că am citit din interes”, gîndi Habarnam.

Și așa se întîmpla de fiecare dată: cînd își amintea de bagheta magică, Habarnam făcea numai fapte bune, cum uita însă de ea, era pornit numai pe rele.

Uneori, e adevărat, mai izbutea el să facă și cîte O faptă bună, cît vîrf acului de micuță, fără să se gîndească la baghetă, dar așa ceva se întîmpla atît de rar, încît nici nu merită să mai pomenim despre asta.

Trecură zile, săptămîni și luni. Încetul cu încetul, Habarnam își luă gîndul de la bagheta magică. Și cu cît trecea mai multă vreme, cu atît mai rar își amintea de ea, iar în cele din urmă își spuse că stăpînirea baghetei magice este un vis care nu i se va împlini niciodată, deoarece el nu va fi nicicînd în stare să facă, fără vreun interes, trei fapte bune la rînd.

— Știi - îi spuse el într-o zi Bumbiței - eu cred că nu există pe lumea asta nici un fel de baghetă magică și că ori ce-ai face și ori ce-ai drege, tot nimica n-ai alege.

Și Habarnam se porni pe rîs de bucurie că ultimele cuvinte i se potriveau în rimă.

Bumbița rîse și ea, dar pe urmă întrebă:

— De ce s-o fi spunînd atunci în poveste că e nevoie să faci trei fapte bune?

— S-ar putea să fie o născocire scornită înadins pentru ca unii pitici să se învețe a face fapte bune, spuse Habarnam.

— Înțeleaptă judecată! rosti Bumbița.

— Foarte înțeleaptă! aprobă Habarnam. Mie nu-mi pare rău că s-a întîmplat așa. Oricum mi-a prins bine. Cîtă vreme m-am silit să fac fapte bune, m-am obișnuit să mă spăl în fiecare dimineață cu apă rece, iar acum pot să spun că obiceiul ăsta îmi și place.

Capitolul trei

Visul lui Habarnam se împlinește

Odată, Habarnam stătea în casă și privea pe fereastră. Afară era tare urît. Cerul se arătase mohorît încă de dimineață; nici o clipă nu se ivise soarele, iar ploaia curgea fără încetare.

Sigur, de plimbat nici nu putea fi vorba, și din această pricină pe Habarnam îl cuprinsese plictiseala.

Se înțelege că nu pe toți locuitorii Orașului Florilor îi plictisea vremea urîță. Lui Știetot, de pildă, puțin îi păsa dacă ploua sau ninge, fiindcă chiar și cea mai reavreme nu-l împiedica să stea acasă și să-și vadă dei treburi. Iar doctorul Pilulă o ținea într-una că mai mult îi place cînd e urît afară decît cînd e frumos, pentru că pe vremea rea organismul piticilor se căleşte, așa că ei se îmbolnăvesc mai puțin. Cît despre poetul Floricel, cea mai mare plăcere alui era să se instaleze, pe timp de ploaie, în podul casei

și, întinzându-se pe niște frunze uscate, să asculte zgomotul picăturilor care cad pe acoperiș.

— În jurul tău tună și fulgeră - zicea Floricel - afară e atât de groaznic că nici nasul nu-ți vine să-l scoți, iar în pod este cald și bine. Frunzele uscate răspîndesc un parfum minunat, ploaia bate darabana în acoperiș, iar tu îți simți sufletul atât de ușor și îți e atât de bine, încît îți vine să compui poezii.

Celor mai mulți dintre pitici nu le plăcea însă ploaia. Era chiar o prichinduță, pe nume Picătura, care de cum începea să plouă, se și pornea pe plîns. Iar dacă cineva o întreba de ce plînge, răspundea:

— Nu știu, eu plîng întotdeauna cînd plouă.

Desigur, Habarnam nu stătea chiar așa prost cu nervii ca plîngăreața de Picătura, dar pe vreme rea dispoziția lui se strica. Așa se întîmplase și de data aceasta. Se uita cu tristețe la suvoaiele piezișe de ploaie, la violetele ude leoarcă care creșteau în curte, sub fereastră, la Burduf, cățelul, care de obicei stătea legat de lanț în fața casei, dar care se cuibărise acum în cușca lui și privea de acolo scoțînd prin gaură doar vîrfurile nasului.

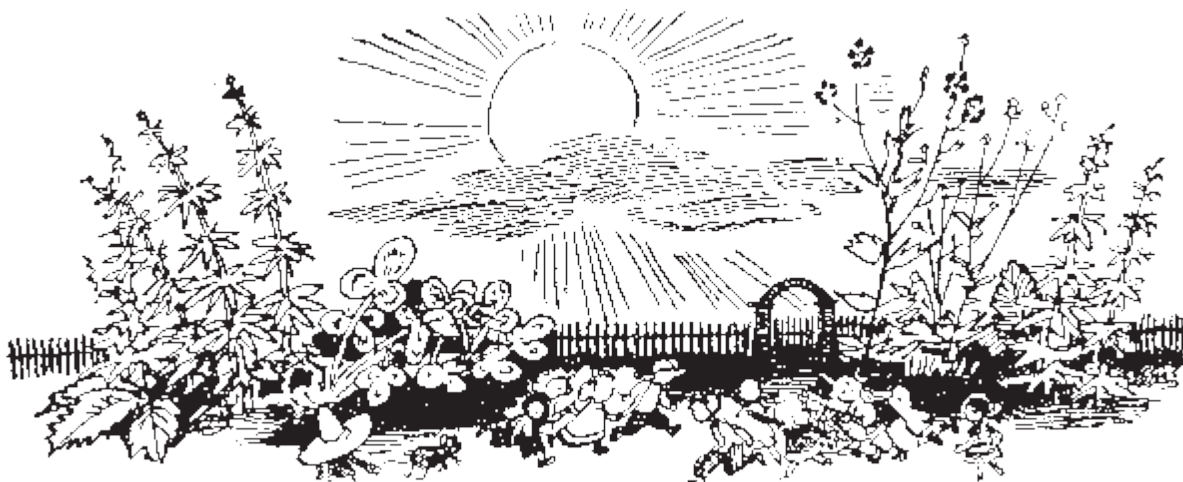
„Bietul Burduf - gîndi Habarnam - după ce că toată ziua stă legat, de nu poate să zburde și el în voie, acu, din pricina ploii, e nevoit să se ghemuiască în cușca lui cea strîmtă. Am să-i dau drumul la plimbare cînd are să înceteze ploaia.

Dar ploaia nu mai înceta de fel și lui Habarnam i se păru de la o vreme că nici n-are să se sfîrșească vreodată, ci are să curgă veșnic, că soarele s-a ascuns pentru totdeauna și nu se va mai zări nicicînd din pricina norilor.

„Ce-are să fie atunci cu noi? se întrebă Habarnam. Sigur că din cauza apei, pămîntul o să se înămolească. Are să se strîngă atîta noroi, că n-o să se poată merge nici pe jos, nici cu mașina. Toate străzile or să înoate în noroi. Noroiul are să înghită și casele, și florile, și pomii, iar pînă la urmă or să se scufunde și piticii. Să vezi atunci grozăvie.”

Pe cînd Habarnam își închipuia tot soiul de nenorociri și se gîndea cît de greu va fi traiul în împărăția noroiului, ploaia încetă, vîntul izgoni norii și în cele din urmă se ivi soarele. Cerul se limpezi. Totul în jur se luminează ca prin farmec.

Picăturile mari de ploaie, încă neuscate, tremurau, scînteiau, sclipeau ca argintul pe firele de iarbă și petalele florilor. Părea că lumea întregă întinerește, se bucură și surîde. În cele din urmă, Habarnam se trezi din visurile lui.

— Soarele! strigă el, orbit de lumina puternică a razelor. Soarele!

Și fugi în curte.

În urma lui alergară și ceilalți pitici.

Se porniră cu toții să sară, să cînte și să joace. Chiar Știetot, care de obicei se lăuda că lui îi e totuna dacă cerul este senin sau noros, sărea acum de bucurie în mijlocul curții.

Cît despre Habarnam, el uitase cu totul, în clipa aceea, de ploaie și noroi. Ba i se părea chiar că niciodată nu vor mai fi nori pe cer și că soarele va lumina mereu, fără încetare. Îl uită pînă și pe Burduf, pe urmă însă își aminti de el și-i dădu drumul din lanț. Atunci Burduf o luă la fugă prin curte. Lătra într-una de bucurie și îi apuca pe toți de picioare, dar fără să-i muște, fiindcă el mușca numai străinii, pe-ai lui niciodată. Așa-i era firea.

După ce au mai petrecut puținel, piticii s-au apucat din nou de treburi, ba cîțiva dintre ei s-au îndreptat spre pădure după ciuperci, pentru că după ploaie ciupercile se ivesc cu droaia.

De mers în pădure, Habarnam nu merse, dar așezîndu-se pe o bancă în fața chioșcului, prinse a citi dintr-o cărticică.

În timpul acesta, Burduf, care putea acum să fugă încotro avea poftă, dibui în gard o gaură, se strecură prin ea în stradă și zărind un trecător cu baston în mînă se hotărî să-l muște.

Toată lumea știe doar cît de rău se înfurie un cîine cînd vede un baston în mîna cuiva.

Prins în mrejele cititului, Habarnam nu auzi lătratul din stradă.

Dar îndată după aceea, lătrăturile se întetiră simțitor. Habarnam se întrerupse din citit și de abia atunci își aduse aminte că a uitat să-l pună pe Burduf înapoi în lanț. Dădu fuga la poartă și îl văzu pe Burduf, care, lătrînd furios, izbutise să ajungă din urmă un trecător și încerca acum să-l apuce de picior. Învîrtindu-se pe loc, trecătorul se apăra din răspuțuri cu ajutorul bastonului.

— Înapoi, Burduf! Înapoi! strigă Habarnam înspăimîntat.

Văzînd însă că Burduf nu-l ascultă, îl apucă de zgardă și-l dădu la o parte.

— Ah! viperă mică ce ești! spuse el. De ce nu ascuți cînd ți se spune ceva!

Habarnam ridică pumnul ca să-l lovească zdravăn peste bot, dar cînd văzu că bietul cățel strînge din ochi și clipește speriat, i se făcu milă și în loc să-l bată, îl trase în curte.

După ce-l puse pe Burduf în lanț, Habarnam fugi înapoi la poartă, ca să vadă dacă nu cumva trecătorul cu pricina se alesese cu vreo mușcătură.

După cît se părea, trecătorul obosise rău în lupta cu Burduf, fiindcă se așezase pe banca din fața porțiței ca să se odihnească. De abia atunci apucă Habarnam să se uite la el cu atenție.

Necunoscutul purta o mantie nespus de frumoasă, de un albastru închis, împodobită cu stelute de aur și semilune de argint. Pe cap avea o tichie neagră cu aceleași podoabe, iar în picioare purta iminei roșii, cu vîrfurile îndoit în sus.

Nu semăna cu nici un locuitor din Orașul Florikor, fiindcă avea niște păr albe, lungi și o barbă albă, lungă, lungă pînă aproape de genunchi, care îi acoperea mai tot obrazul, întocmai ca la Moș Gerilă.

În Orașul Florilor nu avea nimeni o astfel de barbă, pentru că pe acolo toți locuitorii erau spîni.

— A apucat cumva să vă muște cîinele? întrebă îngrijorat Habarnam, uitîndu-se plin de curiozitate la bătrînul acela ciudat.

— Halal cățeluș. Mda! Nimic de spus, pare destul de isteț.

Vorbînd astfel, bărbosul își puse bastonul între genunchi, se sprijini în el cu amîndouă mîinile și aruncă o privire piezișă spre Habarnam, care se așezase și el pe marginea băncii.

— Știți, este cîinele lui Glonț - continuă Habarnam - i se spune Burduf. Glonț îl ia întotdeauna cu el la vînătoare. În timpul liber, Burduf stă în lanț, ca să nu muște pe careva. Nu cumva v-a mușcat?

— Nu, draguțule. Era cît pe aci, dar n-a reușit să mă muște.

— Asta-i rău - spuse Habarnam - adică nu voiam să zic că-i rău că n-a reușit să vă muște, e rău că v-a speriat, poate. Numai eu sînt de vină. Eu i-am dat drumul din lanț și pe urmă am uitat să-l pun la loc. Vă rog să mă iertați!

— Ei, ce-aș putea să mai fac acum! Fie, te iert, zise bărbosul. Văd eu că ești un băiețuș bun.

— Nu sînt încă bun, abia vreau să ajung. Adică voiam înainte. Am făcut chiar și fapte bune, dar acum m-am lăsat păgubaș.

Habarnam făcu un gest de lehamite cu mîna și rămase cu privirea ațintită asupra imineilor roșii din picioarele celui cu care stătea de vorbă.

Atunci băgă de seamă că aceștia sînt încheiați cu cîte o cataramă în formă de semilună cu stea.

— Și de ce te-ai lăsat păgubaș? întrebă moșneagul.

— Pentru că toate astea sînt fleacuri.

— Care toate astea? Faptele bune?

— Nu, vrăjitorii. Spuneți-mi, cataramele acelea de la pantofi sînt chiar de aur sau numai așa, aurite.

— Chiar de aur. Și de ce-i socotești pe vrăjitori fleacuri?

Atunci Habarnam prinse a povesti cum a visat el la bagheta magică, cum i-a istorisit Bumbața că trebuie să facă trei fapte bune și cum lui nu i-a reușit pînă la urmă nimic,

fiindcă nu era în stare să facă fapte bune fără vreun interes, ci numai de dragul baghetei magice.

— Dar vezi tu — vorbi moșneagul - îmi spuneai mai adineauri că i-ai dat drumul lui Burduf să se plimbe. Oare și asta ai făcut-o de dragul baghetei magice?

— De ce vorbești așa? răspunse Habarnam, dînd din mîină. În clipa aceea uitasem cu, totul de bagheta magică. Mi-a fost însă milă de Burduf că stă într-una legat.

— Va să zică ai făcut-o din îndemnul inimii.

— Desigur.

— Iacă, vezi, ai și făcut o faptă bună!

— Curios, se minună Habarnam și se porni chiar pe rîs de bucurie. Nici măcar nu mi-am dat seama cum am făcut-o!

— După care ai săvîrșit încă una.

— Asta cînd s-a petrecut?

— Cînd m-ai apărat pe mine de cîine. Doar n-ai să zici că fapta aceea a fost rea? Sau te-ai purtat așa de dragul baghetei magice?

— Aș, de unde! Nici prin minte nu-mi trecea atunci bagheta magică.

— Ei vezi, se bucură bătrînul. Pe urmă ai Săvîrșit și a treia faptă bună, cînd ai venit să afli dacă nu cumva m-a mușcat cîinele și ți-ai cerut iertare. Asta a fost frumos din partea ta, pentru că întotdeauna trebuie să fim atenți unul față de celălalt.

— Minunea minunilor! rîse Habarnam. Trei fapte bune și toate la rînd. În viața mea nu mi s-a mai întîmplat așa ceva. Să știi, nu m-aș mira cîtuși de puțin dacă aș întîlni azi vreun vrăjitor.

— Nici să nu te miri; l-ai și întîlnit.

Habarnam îi aruncă bătrînului o privire plină de neîncredere și zise:

— Nu cumva ai vrea să spui acum că vrăjitorul ești chiar matale?

— Ba da, asta vreau să spun. Chiar eu în persoană sînt vrăjitorul.

Habarnam holbă ochii cît putu de tare la bătrîn și caută să vadă dacă nu cumva își rîde de el, dar barba acoperea atît de tare obrazul moșului, încît nu-i fu cu putință să descopere dedesubtul ei nici măcar un zîmbet.

— Pesemne că matale îți bați joc de mine, zise Habarnam neîncrezător.

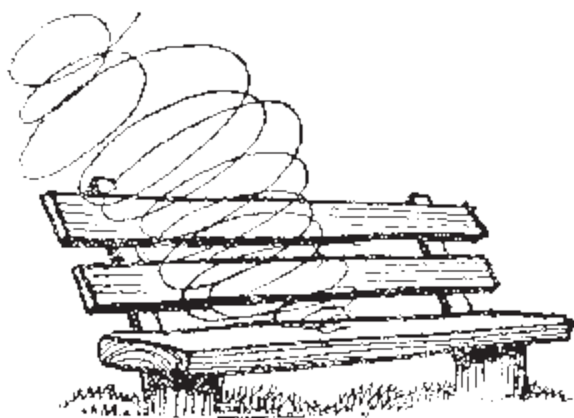
— Dar nu-mi bat joc de fel. Ai săvîrșit trei fapte bune și poți să-mi ceri tot ce dorești. Ei hai, spune, ce-ți place mai mult: tichia minunată sau ciubotele fermecate. Ori poate că ai vrea covorul zburător?

— Păi matale ai și covorul zburător?

— Nici vorbă! Am și covorul. Pe toate le am.

Moșneagul vârî mîna într-una din cele două mîneci largi ale mantiei, scoase de acolo un covor strîns sul, îl desfăcu și cît ai clipi din ochi îl întinse pe pămînt înaintea lui Habarnam.

— Iaca și ciubotele fermecate, și tichia minunată.

Rostind aceste cuvinte, moșul scoase din cealaltă mîneacă o tichie și niște ciuboșele și le așeză frumușel pe covor. În urmă apărură, pe aceeași cale, gusla vrăjită, masa miraculoasă și alte multe minunății de prin basme.

Încredințindu-se tot mai mult că are înșj fața lui un vrăjitor adevărat, Habarnam întrebă:

— Ai poate și bagheta magică?

— De ce nu? Sigur că o am! Poftim, privește!

Și scoțînd din buzunar o baghetă micuță, de culoare cărămizie, vrăjitorul i-o întinse lui Habarnam, care se grăbi s-o apuce.

— Dar e chiar adevărată? Întrebă el, necrezîndu-și ochilor că visul lui s-a împlinit.

— Cea mai adevărată baghetă magică din lume, n-ai de ce să te îndoiești, îl încredință vrăjitorul. Atîta timp cît nu vei face fapte rele, n-are să-ți rămînă decît să răsucești bagheta și toate dorințele ți se vor împlini.

Dar să știi că dacă se întîmplă cumva să săvîrșești trei fapte rele, bagheta magică își pierde toată puterea.

Lui Habarnam i se opri răsuflarea de bucurie, și inima porni să-i bată în piept mult mai tare decît ar fi trebuit.

— Atunci eu am să dau o fugă pînă la Bumbița, ca să-i spun și ei că acum bagheta magică este a noastră - vorbi Habarnam - doar ea m-a învățat cum s-o capăt.

— Sigur că da, aleargă, îl îndemnă vrăjitorul. Eu știu că Bumbița visează de mult să capete bagheta magică.

Vorbindu-i astfel, vrăjitorul îl mîngîie pe creștet, și de data aceasta Habarnam izbuti să deslușească pe chipul blînd al bătrînului un surîs larg și prietenos.

— Atunci la revedere, zise Habarnam.

— Rămîi sănătos, răspunse vrăjitorul zîmbind.

După ce vîrî în sîn bagheta magică, Habarnam se porni pe fugă și încercînd să scurteze drumul spre casa în care locuia Bumbița, coti pe o ulicioară. Dar în clipa aceea își aminti că a uitat să-i mulțumească vrăjitorului pentru minunatul dar și o luă la goană înapoi.

Ieșind însă din ulicioară, văzu strada pustie. Vrăjitorul nu se mai zărea nici pe bancă și nici în vreun alt loc. Pierise împreună cu covorul zburător și cu celelalte minunății, de parcă l-ar fi înghițit pămîntul ori s-ar fi risipit pe undeva prin văzduh.

Capitolul patru

Habarnam și Bumbița se întîlnesc cu Mîzgălici-Împetrițatu

Văzînd că nu-i mai rămîne nimic de făcut, că în nici un chip nu mai poate repara greșeala de care se căia atît, Habarnam apucă din nou pe drumul care ducea spre Bumbița. Dar acum nu se mai grăbea, ba din cînd în cînd se oprea chiar în mijlocul străzii, clătina trist din cap, își trecea mîna pe după ceafă, bolborosea ceva neînțeleș și scotea niște exclamații curioase, apoi își vedea mai departe de drum.

Bumbița se juca pe stradă în apropierea casei ei. Zărindu-l pe Habarnam care se apropia, se grăbi să-i iasă în întîmpinare.

— Noroc bun, Habarnam, îi strigă ea bucuroasă.

Habarnam se opri și, fără să-i răspundă la salut, vorbi posomorît:

— Nu mai sînt Habarnam, nu sînt decît un măgar, cu urechile cît toate zilele.

— Dar ce s-a întîmplat? se neliniști Bumbița.

— S-a întîmplat că vrăjitorul mi-a dat bagheta, iar eu nici măcar n-am catadicsit să-i mulțumesc. Asta s-a întîmplat!

— Care baghetă? se minună Bumbița.

— Ei, care baghetă! Parcă tu nu știi ce fel de baghete există pe lumea asta. Bagheta cea magică!

— Tu, Habarnam, ți-ai ieșit, pesemne, din minți. Ce baghetă magică ai mai născocit?

— Nu eu am născocit-o. Uite-o, o vezi?

Și Habarnam îi arată bagheta pe care o ținea strâns în mână.

— Ce să văd - întrebă Bumbița nedumerită - o nuia ca toate nuielele!

— „O nuia ca toate nuielele”, o îngînă Habarnam. Ai face mai bine să taci dacă nu te pricepi. Mi-a dat-o vrăjitorul în persoană.

— Ce fel de vrăjitor?

— „Ce fel de vrăjitor, ce fel de vrăjitor!” Parcă tu nu știi cum sînt vrăjitorii!

— Bineînțeles că nu știu, zise Bumbița înălțînd din umeri. N-am văzut în viața Inea un vrăjitor în carne și oase.

— Ei, află atunci că vrăjitorul acela avea barbă și mai avea niște stele și niște semilune... Burduf a lătrat și eu am făcut trei fapte bune... Ai înțeles acum?

— Aș, de unde - spuse Bumbița - n-am înțeles nimic. Mai bine mi-ai povesti cum s-au petrecut lucrurile de la început.

Atunci Habarnam prinse a istorisi toate cîte i se întîmplaseră. Bumbița ascultă pînă la sfîrșit și pe urmă zise:

— Și-o fi bătut careva joc de tine și S-o fi mascat în vrăjitor.

— Dacă vrăjitorul n-a fost adevărat, atunci de unde a răsărit bagheta magică?

— Și tu ești sigur că bagheta e într-adevăr magică? Ai încercat-o?

— Nu, n-am încercat-o, dar pot s-o încerc.

— Ce mai stai atunci pe gînduri? Răsuțește baghetași pune-ți o dorință. Dacă dorințați se împlinește înseamnă că bagheta e cu adevărat magică.

— Și dacă nu se împlinește? întrebă Habarnam.

— Ei, dacă nu se împlinește înseamnă că ai de-a face cu o nuia obișnuită de lemn, și gata! Cum de nu înțelegi singur asemenea lucruri? zise ea mînioasă.

Bumbiței îi era ciudă, deoarece ar fi vrut să afle cît mai iute dacă bagheta este sau nu magică și îi era necaz pe Habarnam care nu se gîndise mai devreme să o încerce.

— Ei lasă, nu-i nimic - spuse Habarnam - o s-o încercăm îndată. Ce să ne dorim?

— Tu cam ce ți-ai dori? întrebă Bumbița.

— Nici eu nu știu ce să-mi doresc. Mi se pare că acum nu-mi doresc nimic.

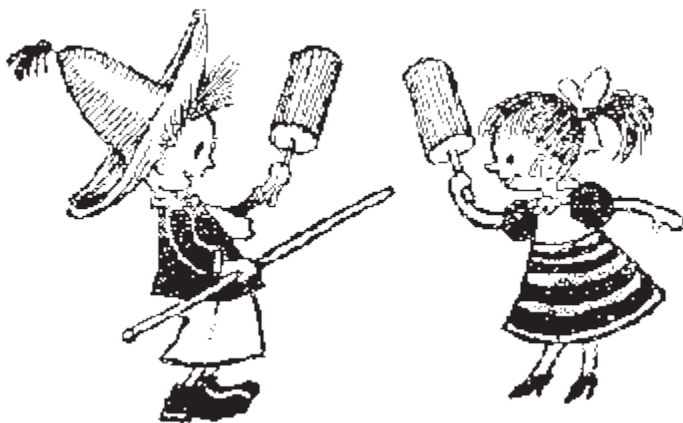
— Of, ce fel de om mai ești tu! se supără Bumbița. Gîndește-te, înghețată ai dori?

— Da, înghețată parcă aș dori, încuviință Habarnam. Stai că cerem chiar acuși niște înghețată.

Răsucind bagheta magică, Habarnam spuse:

— Vrem să căpătăm două porții de înghețată.

— Pe băț, adăugă și Bumbița.

Habarnam întinse mîna cu teamă și închise chiar ochii. „Și dacă nu apare nici un fel de înghețată?” se întrebă dar chiar în clipa aceea simți cum se strecoară în mîna lui ceva tare și rece. Habarnam deschise iute ochii și văzu că are în palmă o porție de înghețată pe băț. De mirare rămase cu gura căscată, privind într-una în sus, de parcă ar fi vrut să afle de unde i-a picat înghețata. Și fiindcă nu des-coperi acolo sus nimic care să dea de bănuir, Habarnam se întoarse încetișor spre Bumbița strîngînd în mînă înghețata de parcă s-ar fi temut să n-o scape sau să nu-i zboare. Bumbița avea și ea o porție de înghețată în palmă și zîmbea bucuroasă.

— Ve-ve-ve, se bîlbîi Habarnam, arătînd înghețata cu degetul.

Voia, pesemne, să spună ceva, dar din Pricina emoției nu putu să rostească nici un cuvînt.

— Ce „ve-ve-ve”, ce vrei să spui? întrebă Bumbița.

Habarnam se mărgini să facă doar un gest cu mîna și se apucă să mănînce înghețata.

Bumbița îi urmă exemplul, și după ce terminară de mîncat spuse:

— Grozavă înghețată, nu-i așa?

— Minunată, încuviință Habarnam. Ce-ar fi să mai cerem cîte o porție?

— Hai, răsuțește bagheta! îl îndemnă Bumbița.

Habarnam o răsuci și spuse:

— Vrem încă două porții de înghețată.

În clipa următoare se auziră prin aer pocnete, un fîșîit și iată că în mîinile lui Habarnam și ale Bumbiței se ivi iar cîte o porție de înghețată.

Habarnam amuți din nou, de data aceasta însă își veni mai repede în fire și după ce mîncă înghețata întrebă:

— Să mai luăm?

— Cred că am putea să cerem încă o dată cîte o porție.

— Ce să ne mai pierdem vremea cu cîte o porție, fu de părere Habarnam și răsucind bagheta spuse:

Vrem o ladă cu înghețată!

Și poc! De pămînt se izbi o ladă mare, albastră, de felul celor pe care le poartă pe străzi vînzătoarele de înghețată. Habarnam deschise capacul, de sub care se ridicau aburi, scoase de acolo două porții de înghețată.

Închise apoi lada la loc și, așezîndu-se pe ea ca pe o bancă, prinse a linge înghețata, care se arăta a fi mai tare și mai răcoroasă ca cea dinainte.

— Așa înghețată mai zic și eu! o lăudă el. Îți sparge și dinții!

— Aș vrea să știu, bagheta asta dă numai înghețată sau poate să dea și alte lucruri? Întrebă Bumbița.

— Ciudată mai ești! spuse Habarnam. De vreme ce este cu adevărat magică e în stare să dea orice. Vrei tichia care te face nevăzut, o capeți, dorești covorul zburător, îți dă covorul zburător.

— Hai să cerem atunci covorul zburător și să călătorim cu el, propuse Bumbița.

Tare ar fi dorit și Habarnam să pornească cît mai departe într-o călătorie, dar îi veniră în minte clipele de groază prin care trecuse atunci cînd zburase cu balonul construit de Știetot și spuse:

— Cu covorul zburător nu e chiar atît de comod să călătorești, pentru că atunci cînd zbori nu mai poți vedea nimic din toate cîte se petrec jos.

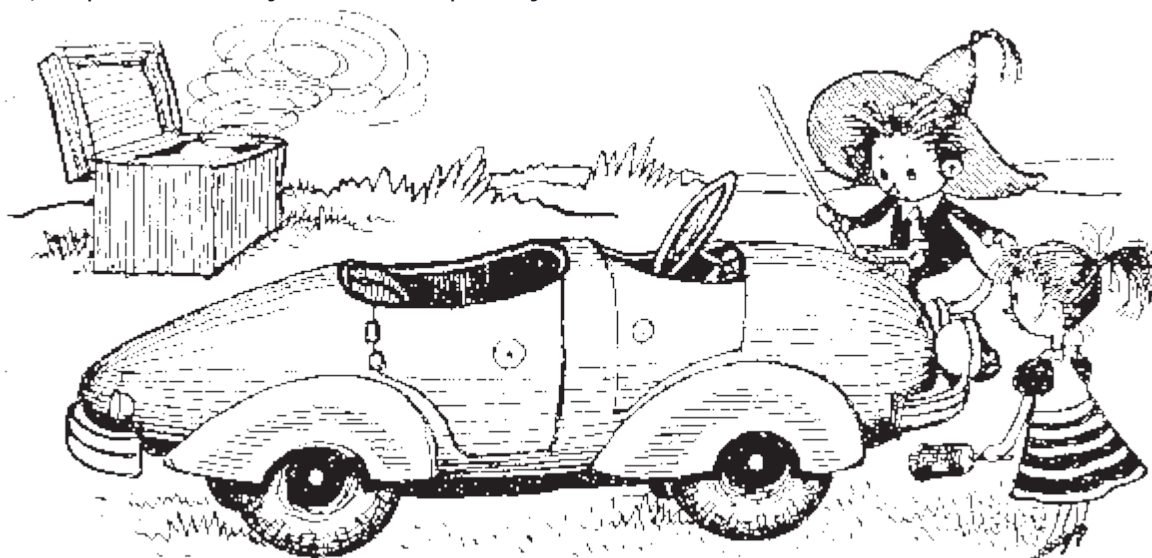
— Ei, atunci trebuie să ne gîndim la altceva, spuse Bumbița. Am citit eu, nu-mi mai aduc aminte unde, că există pe lumea asta ceva care se numește tren... și dacă dai cumva peste un tren dintr-asta, nu-ți rămîne decît să te sui în el, că te și pomenești dus departe, pe calea ferată.

— Lasă că și eu am auzit. Parcă Știetot nu ne-a povestit despre calea ferată? A văzut-o doar bine de tot, cînd s-a dus în Orașul Soarelui, după cărți. Dar să știi că și calea ferată e destul de primejdioasă, fiindcă și pe acolo se întîmplă uneori accidente.

Tot vorbind așa, Habarnam îi zări pe Șurubel și Piuliță trecînd prin mijlocul străzii în noul lor automobil, care, ca și cel dinainte, stricat de Habarnam în ziua cînd încercase să-l conducă, era descoperit și avea patru locuri.

Numai că, spre deosebire de primul, acesta era mai luxos și cu motorul mai puternic, pentru că acum nu mai era pus în mișcare de sifon simplu, ci de sifon încălzit.

Zărimdu-i pe Habarnam și pe Bumbița, Șurubel și Piuliță le făcură cu mîna. Habarnam le strigă că a căpătat bagheta magică, dar automobilul huruia atît de tare, încît nici Șurubel, nici Piuliță nu auziră nimic și, ridicînd nori de praf în urma lor, dispărură cu mașină cu tot după colțul străzii.

— Știi cu ce-o să călătorim noi? întrebă Habarnam.

— Nu cumva cu automobilul? ghici Bumbița.

— Ba chiar așa, încuviință Habarnam.

— Dar ce, ai uitat ziua cînd te-ai prăvălit cu automobilul din munți?

Nu-ți mai aduci aminte cum ai stricat atunci mașina cum era cît pe-aci să te prăpădești tu?

— Caraghioasă mai ești! izbucni Habarnam. Atunci era altceva, nu mă pricepeam să conduc.

— Parcă acum ai învățat?

— Nu, dar acum nici n-am nevoie să mai învăț. Îi spun baghetei că vreau să știu să conduc și să vezi cum am să știu.

— Dacă e așa, se schimbă lucrurile, spuse Bumbița. Hai să călătorim cu automobilul! Are să fie tare interesant.

Habarnam învîrți bagheta și îi porunci:

— Fă ca să avem și noi un automobil cum este cel al lui Dălțișor și Șurubel și mai fă ca eu să mă pricep la condus!

Nici nu sîrși bine vorba că și zări la capătul străzii un automobil care venea în goană spre ei.

Lui Habarnam i se păru chiar că se întorc pe acolo Șurubel și Piuliță cu mașina lor; de-abia cînd automobilul se opri băgă de seamă că la volan nu se afla nimeni.

— Ia te uită ce minunăție! exclamă el cercetînd mașina pe toate părțile. Ba se uită pînă și sub roți, bănuind că șoferul S-a ascuns dinadins acolo, ca să-și rîdă de el.

După ce se convinse că nu este vorba de așa ceva, Habarnam spuse:

— Ei, la urma urmelor de ce m-aș mira atât? O dată ce-i vrăjitorie, și vrăjitorie rămîne!

Rostind aceste cuvinte, deschise portiera mașinii, puse lada cu înghețată pe banca dinapoi și își ocupă locul la volan. Lîngă el se instalează l Bumbața.

Chiar în clipa cînd Habarnam se pregătea de drumul motorului, Bumbața zări în depărtare un oarecare prichindel care venea înspre ei.

— Stai - îi spuse ea lui Habarnam - nu porni încă. S-ar putea să-l zdrobim.

Habarnam așteptă ca prichindelul să se apropie și de-abia atunci văzu că în fața lor se afla însuși Mîzgălici-Impeștrîțatu.

Mîzgălici ăsta umbla mereu cu pantaloni cenușii cu o vestă de aceeași culoare, iar pe cap obișnuia să poarte o tichiuță tot cenușie, căreia el îi zicea cipilică.

Socotea că hainele cenușii sînt cele mai bune din lume pentru că nu se murdăresc niciodată prea rău. Se înțelege însă că e o prostie să crezi asta că așa ceva nu poate fi adevărat. Haina cenușie se murdărește la fel ca oricare alta, numai că, cine știe din ce pricină, murdăria de pe ea se observă mai puțin.

Trebuie să vă spun neapărat că Mîzgălici era un pitie grozav caraghios. Avea el două reguli după care se conducea viața: nu speli niciodată și să nu te miri de nimic.

Mai greu îi era să respecte prima decît a doua, pentru că piticii care stăteau în aceeași locuință cu el îl sileau se spele de cîte ori se așeza la masă. Iar dacă încerca să se împotrivescă, nu-i îngăduiau pur simplu să mănînce alături de ei. Așa încît era nevoit să se spele. Numai că spălatul lui nu însemna mare lucru, fiindcă se pricepea se murdărească tare repede. Nici nu apuca bine să se spele, că și apăreau și pe obrazul lui tot soiul de dungi, de pete de punctișoare fața își pierde culoarea ei naturală, devenind toată un fel de mîzgălitură. De aceea i s-a și spus Mîzgălici. Și ar fi rămas în vecii vecilor numai cu acest nume, dacă n-ar fi fost împlinirea petrecută pe vremea cînd se afla în Orașul Florilor vestitul excursionist Compas.

Acest vizitator era și el o persoană de vază, despre care S-ar cuveni să auziți cite ceva. Trebuie să știți mai întîi de toate că era tare slab și tare lung, avea mîinile lungi, picioarele lungi, capul lung și nasul tot lung. Pînă și pantalonii lui cu pătrățele erau lungi. Și trăia acest Compas tocmai în orașul Plimbăreților, ai cărui locuitori nu mergeau niciodată pe jos, ci se plimbau într-una cu bicicleta. Nici Compas n-ar fi umblat vreodată fără bicicletă. Și atât de mare era zelul lui de biciclist, încît de la o vreme propriul său oraș i se păru prea mic pentru plimbat și se hotărî să străbată toate orașele din lume locuite de pitici.

Cînd ajunse în Orașul Florilor, nu lăsă nici un locșor pe care să nu-l cutreiere cu bicicleta: își vîrî nasul lui lung peste tot și făcu cunoștință cu toată lumea. Curînd izbuti să-i știe pe fiecare în parte. Numai pe Mîzgălici nu-l cunoscuse, pentru că locuitorii orașului îl ascunseseră înadins, de rușine. Le era teamă ca nu cumva zărand mutrișoara lui murdară, excursionistul să-și închipuie că toți piticii din Orașul Florilor sînt niște nespălați. Tocmai de aceea căutară pe cît era cu putință ca Mîzgălici să nu se ivească în fața ochilor lui Compas.

Lucrurile merseă cum nu se poate mai bine pînă în ziua cînd Compas se pregăti de plecare. În acea zi, nu se știe din ce pricină, paza asupra lui Mîzgălici fu slăbită, așa încît el apărî în stradă chiar în momentul cînd piticii din oraș își luau rămas bun de la Compas. Zărand prin mulțimea de pitici o figură necunoscută, Compas se arătă nițeluș mirat fu cit pe-acum să întrebe:

— De unde l-ați mai scos și pe nespălatul ăsta?

Deoarece Compas era însă un pitic binecrescut și nu putea rosti vorbe atât de grosolane cum ar fi cuvîntul „nespălat”, întrebă într-o formă mai politicoasă:

— De unde l-ați mai scos și pe împeștrîțatul ăsta?

Întorcînd capetele, piticii îl văzură pe Mîzgălici, a cărui figură se împestrișase într-adevăr de atîta murdărie, pentru că din dimineața acelei zile nu se mai spălase niciodată. Tuturora le plăcu numele găsit de Compas și de atunci Mîzgălici fu poreclit Împestrițatu.

Chiar și lui Mîzgălici îi fu pe plac noul său nume, fiindcă suna parcă mai frumos și mai delicat decît cel dinainte.

Capitolul cinci

Cum au pornit Habarnam, Bumbița și Mîzgălici-Împestrițatu în călătorie

— Hei, noroc, Împestrițatele strigă Habarnam cînd Mîzgălici fu aproape de tot. la privește, avem automobil!

— Mare lucru! Șurubel și Dălțișor au unul mai grozav decît al vostru!

Rostind aceste cuvinte, Mîzgălici se opri, își vîrî Inîinile în buzunarele pantalonilor lui cenușii și prinse a cerceta roțile din față ale automobilului.

— De ce spui minciuni? se supără Bumbița. Automobilul nostru este exact ca acela al lui Șurubel și Dălțișor. Și pe urmă, dacă vrei să știi, află că Habarnam are bagheta magică.

— Închipuiește-ți ce minune! vorbi din nou Mîzgălici. Eu, dacă aș vrea, aș avea o sută de baghete magice!

— Cum se face atunci că nu ai nici una? întrebă Habarnam.

— Pentru că nu vreau, se grăbi să răspundă Mîzgălici.

Văzînd că oricum n-are s-o scoată cu el la capăt, Habarnam zise:

— Ascultă, Mîzgălici, noi plecăm în călătorie. Vii și tu?

— Fie, primi Împestrițatu, ști deschizînd portiera automobilului se așeză plin de importanță pe banca dinapoi. S-a făcut!

— Ei, pot să-i dau drumul? întrebă Habarnam.

— Dă-i drumu'! Dă-i drumu' ! strigă Bumbița.

— Păi sigur, poți să-i dai drumul - fu de părere și Mîzgălici - dar n-o lua nici tu la goană chiar ca să faci moarte de om.

Habarnam deschise contactul și apăsă cu piciorul pe butonul de pornire automată. Motorul se puse în mișcare și, mergînd în gol, Scrișnea ca și cînd cineva ar fi zgîriat o bucațică de fier. După ce așteptă ca motorul să se încălzească,

Habarnam apăsă pe pedala de ambreaj și băgă mașina în viteză. Mașina porni. Habarnam mînuia liniștit volanul, schimbînd uneori vitezele și făcînd mașina să meargă cînd mai repede, cînd mai încet. Cu toate că nu pricepea pentru ce își plimbă mîna de pe schimbătorul de viteze pe volan, de ce-apasă pedala cu piciorul, Habarnam făcea de fiecare dată exact ce trebuia, fără să dea cumva greș. Și nu este nimic de mirare într-asta, pentru că bagheta magică îl învățase cît ai clipi din ochi să conducă mașina și acum proceda ca un șofer iscusit, care nici nu are nevoie să se gîndească ce trebuie să învîrtească și pe ce anume să apese, ci face totul automat, din obișnuință.

Trecînd cu automobilul dintr-o stradă într-alta, Habarnam clacsona puternic, ca să atragă atenția piticilor din oraș. Tare ar fi avut poftă ca toată lumea să-l admire cum șade el de curajos la volan și cît de ne-înfricat este. Dar zărind mașina, piticii din Orașul Florilor nu se gîndeau că ar putea fi altcineva în ea decît Șurubel și Piuliță, așa încît Habarnam nu fu băgat în seamă.

În timp ce automobilul mergea prin oraș, Bumbița intră în vorbă cu Mîzgălici.

— După cîte se vede - îi spuse ea - tu, Împestrițatul, nu te-ai spălat pe ziua de azi.

— Ba da, și încă ce mult m-am mai spălat, răspunse Mîzgălici.

— Și, mă rog, de ce ești atunci atît de murdar? Întrebă Bumbița.

— Foarte simplu - vorbi el - m-am murdărit din nou.

— Atunci, hotărî Bumbița - trebuie să te mai speli o dată, fiindcă în halul ăsta noi nu putem să te luăm în călătorie.

— Cum adică „nu putem”? Voi m-ați făcut s-o pornesc, și acum, așa deodată, „nu putem”, se revoltă Împestrițatul.

Între timp, Habarnam ajunsese cu mașina în afara orașului și, îndreptînd-o spre rîul Castraveților, coti cu ea pe un pod.

Cînd fură la capătul podului, Bumbița strigă:

— Haide, gata, oprește mașina. Împestrițatu are să se spele în rîu.

Habarnam trase mașina pe malul rîului și opri.

— Protestez! strigă Împestrițatu ieșindu-și din fire. Nu există nici o regulă care obligă spălatul de două ori pe zi!

— Dacă nu vrei - rosti Habarnam pe un ton aspru - sîntem nevoiți să te lăsăm aici. Plecăm fără tine, și gata!

— Cum vine asta „fără mine”? Întrebă Mîzgălici. După socoteala voastră ar trebui să mă întorc pe jos, nu? Ei bine, dacă e vorba pe așa, atunci duceți-mă cu automobilul acolo de unde m-ați luat. Altfel nu mă-nvoiesc.

— Hai, lasă-l, dă-l încolo, n-are decît să meargă așa murdar, îi spuse Habarnam Bumbiței. N-o să ne întoarcem din pricina lui.

— Dar dacă nimerim cumva, în timpul călătoriei, prin cine știe ce oraș străin - răspunse Bumbița - și toată lumea de acolo are să vadă că am adus cu noi un asemenea nespălat? Tot nouă are să ne crape obrazul de rușine din pricina lui.

— Asta așa e! Ascultă-mă, Împestrițatul, trebuie totuși să te speli.

— Știți ce, fraților - făcu deodată Habarnam -- ce-ar fi să ne spălăm toți trei?

Auzind că e vorba să se mai spele alții, că nu i se cere numai lui treaba asta, Împestrițatu se liniști și spuse:

— Dar cum am putea să ne spălăm? Pe aici nu se găsește nici săpun, nici prosop.

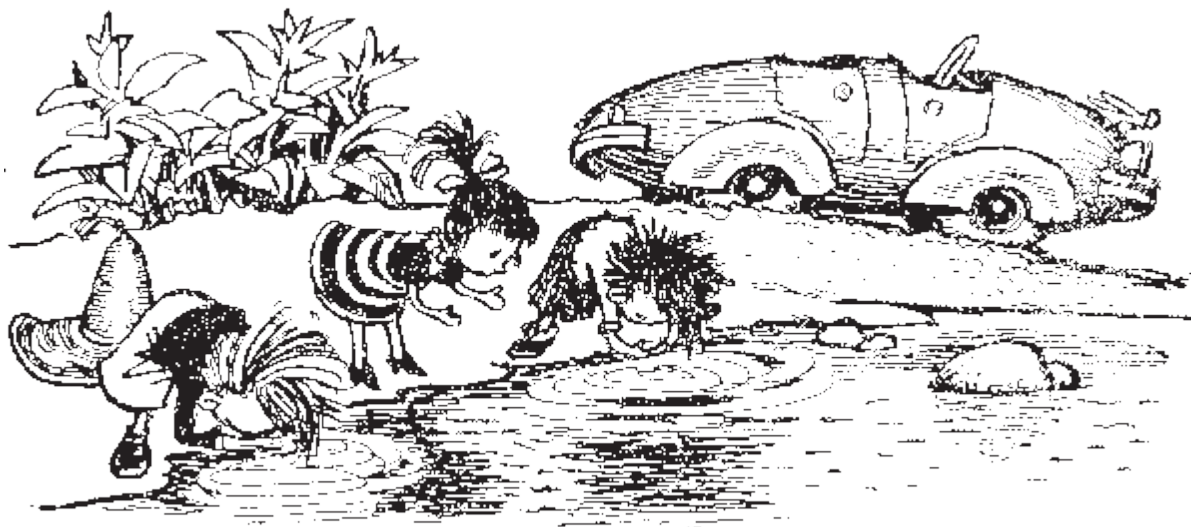
— N-avea tu grijă, răspunse Habarnam. O să avem tot ce ne trebuie.

Spunînd aceste cuvinte, răsuci bagheta magică și în aceeași clipă se iviră trei bucățele de săpun și trei prosoape. Împestrițatu fu cît pe pe aci să-și arate mirarea,

dar își aminti de una din regulile după care se conducea el - să nu te miri de nimic - așa încît pași spre rîu fără să rostească o vorbă.

Peste cîteva minute, cei trei erau de mult spălați treceau cu automobilul printr-o pădure. Se așezaseră ca la început: Bumba pe banca din față alături de Habarnam, iar Împeștrîtu la spate, lîngă lada cea albastră. Drumul se arăta întortocheat și nu prea neted. Pe alocuri, roțile automobilului treceau peste rădăcini groase. Uneori, mașina era nevoită să străbată gropi și șanțuri.

În preajma unor astfel de piedici, Habarnam micșora viteza, ca să nu zguduie prea tare automobilul. Bumba întorcea mereu capul spre Împeștrîtu și îl privea zîmbind. Se bucura că îl vede atît de curățel și de rumen.

— Vezi - îi spuse ea în cele din urmă - ce bine e așa? Ție singur îți este mai plăcut cînd te știi curat.

Dar Împeștrîtu sta cu capul răsucit într-o parte și nici nu se uita măcar spre Bumba.

— Ei gata - adăugă ea - destul cu bosumflatul, ți-ajunge! La urma urmelor e nepoliticos din partea ta. Vezi mai bine că acolo, lîngă tine, în lada aceea albastră, ai să găsești niște înghețată.

— Așa va să zică, înghețată! se bucură Împeștrîtu. Tocmai mă întrebam: ce-ar putea fi în lada asta?

Ridicînd capacul lăzii, Mîzgălici scoase de acolo trei porții de înghețată. Și toți trei se apucară să mănînce.

Acum Habarnam era nevoit să facă două lucruri în același timp: să mănînce înghețată și să conducă mașina. Într-o mîna ținea volanul și în cealaltă înghețata, pe care o lingea stăruitor. Dar luîndu-se cu înghețata, nici nu băgă de seamă șanțul care se ivise în calea lui și n-apucă să micșoreze viteza la vreme. Din această pricină, mașina se zgudui atît de puternic, încît Împeștrîtu sări în sus, înghițind, fără să vrea, întreaga porție de înghețată. Numai bățul îi mai rămăsese în mîna.

— Ascultă, frățioare, ia-o și tu mai încetișor, îi spuse el lui Habarnam. Din cauza ta mi-a alunecat pe gît toată înghețata.

— Nu-i nici o nenorocire, zise Habarnam. Poți să-ți mai iei o bucată.

— Așa da, se liniști Împeștrîtu și scoase din ladă altă porție de înghețată.

— Tu - îi spuse Bumba lui Habarnam - ai face mai bine să nu mănînci, fiindcă mîncatul te împiedică să fii atent la condus și nimerim cumva într-o prăpastie.

— Atunci nu mîncă nici tu - răspunse Habarnam - fiindcă îmi faci poftă, așa că și asta mă încurcă.

— Bine - primi Bumba - n-am să mai mănînc nici eu.
— Dar eu am să mănînc pentru că stau la spate și nu încurc pe nimeni, hotărî
Împestrîtu.

Peste puțină vreme, mașina ieși din pădure și o porni în viteză.

Drumul urca mereu, iar pentru că de la o vreme dincolo de înălțimi, cît puteai cuprinde cu ochii, nu se mai zărea nimic altceva afară de bolta cerului, călătorilor noștri lise păru că au ajuns la capătul pămîntului.

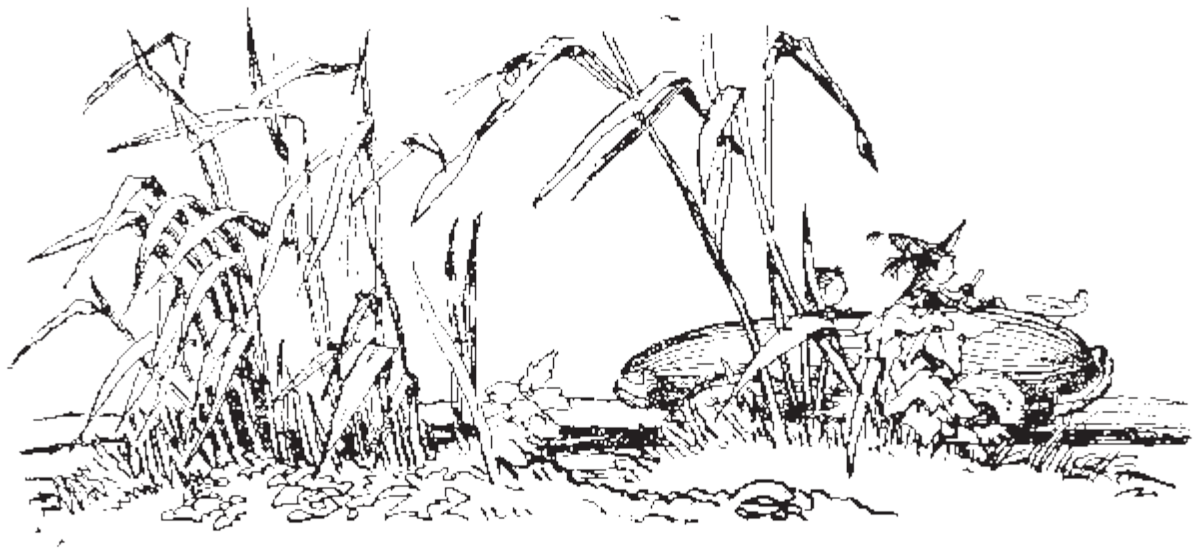
— Ar fi trebuit s-o apucăm în direcția cealaltă, pentru că pe partea asta pămîntul se isprăvește, spuse Habarnam.

— Sigur - aprobă Împestrîtu - am cam încurcat socoteala. Oricum, n-ai face rău să micșorezi viteza, altfel nu mai apuci să oprești la timp și o să ne rostogolim în gol. Cel mai bine ar fi să întorci mașina și s-o luăm la goană înapoi, cît mai departe de primejdie.

— Nu - răspunse Habarnam - eu de mult am dorit să văd ce începe acolo unde pămîntul se sfîrșește.

În timp ce vorbeau așa, urcușul se isprăvi și înaintea lor apără o priveliște largă. Jos, la poalele înălțimilor, se deschidea o cîmpie întinsă, la dreapta căreia se ridicau niște coline acoperite cu un covor verde de iarbă, întrerupt din loc în loc de tufișuri. Departe, în zare, se iveau din nou potecile umbrite ale unei păduri. De la un capăt la altul, cîmpia era presărată cu albăstrele și flori de păpădie care sclipeau ca aurul. Dar cele mai multe erau niște floricele albe cărora piticii le spuneau „Pîsat de mesteacăn”. Și era atît de mult „pîsat” din acesta, încît ai fi zis că pămîntul este acoperit din loc în loc cu zăpadă.

Drumeților noștri li se tăie răsuflarea de bucurie cînd descoperiră asemenea frumuseți.

— După cîte vedeți, nu am ajuns încă la capătul lumii, rosti Habarnam.

— Da, aprobă Împestrîtu. Pămîntul s-a dovedit a fi mai mare decît am bănuț noi. Prin urmare am făcut împreună o importantă descoperire științifică și cu acest prilej pot să mai mănînc o porție de înghețată.

Vorbind așa, Mîzgălici vîrî mîna în lada cea albastră și scoțînd de acolo un nou baton, se apucă să-l mănînce.

Drumul șerpuia acum pe la poalele munților, așa că mașina își mărise viteza. După puțină vreme însă începu iar urcușul și iarăși călătorii noștri crezură că au

nimerit la capătul pământului, dar cum ajunseră în vârful urcuşului, dădură din nou peste locuri întinse. Şi tot aşa se întâmplă de mai sulte ori în şir.

— Se zice că pământul este nemărginit-spuse Bumbiţa-şi în orice parte ai porni, capăt tot nu i-ai găsi.

— Eu cred că zicătoarea asta nu-i adevărată, se împotrivi Habarnam. Noi, piticii, sîntem tare mititei şi nu putem cuprinde cu privirile noastre scurte întinderi prea mari, de aceea ne şi apar ele fără margini.

— Şi eu tot aşa cred, aprobă Împeştrîtu. După mine, toate au un sfîrşit. Uite, să luăm de pildă lada asta. E adevărat, acuma are în ea multă îngheţată, dar îmi spune mie inima că în curînd şi îngheţata din ea are să se isprăvească.

Nemaicutenind cu vorba, Habarnam şi tovarăşii lui de drum nici nu băgară de seamă că automobilul goneşte tot mai departe şi mai departe. Deodată, fără de veste, se pomeniră la o răscruce de drumuri.

Aici, Habarnam opri maşina, ca să se lămurească încotro s-o apuce: înainte, la dreapta sau la stînga. La mijlocul răscrucii se ridica un stîlp cu trei săgeţi. Pe săgeata care arăta spre dreapta era scris: „Oraşul de Piatră.” Pe cea care arăta spre stînga scria: „Oraşul de Pămînt.” Şi, în sfîrşit, pe cea de la mijloc se putea citi: „Oraşul Soarelui”.

— Totul e limpede, spuse Habarnam. Oraşul de Piatră este construit din piatră. Oraşul de Pămînt are toate casele construite din pămînt.

— Iar Oraşul Soarelui este construit din soare, nu-i aşa? i-o reteză Împeştrîtu în bătaie de joc.

— S-ar putea, răspunse Habarnam.

— Ba asta n-aş crede - zise Bumbiţa - pentru că soarele e tare fierbinte şi nu văd cum s-ar putea construi din el case.

— Ei, uite, o să mergem acolo şi-o să vedem, spuse Habarnam.

— Mai bine să ne ducem întîi în Oraşul de Piatră,propuse Bumbiţa.

Ar fi foarte interesant să vedem şi noi cum arată casele într-un asemenea oraş.

— Eu aş fi curios să cunosc Oraşul de Pămînt. Să văd cum trăiesc piticii pe acolo, vorbi şi Împeştrîtu.

— Dar nu găsesc nimic interesant în asta. Plecăm în Oraşul Soarelui, şi gata! hotărî Habarnam.

— Cum adică „şi gata”? se revoltă Împeştrîtu. Cu ce drept te-ai apucat să comanzi? Împreună am plecat, împreună trebuie să hotărîm.

Şi încercară toţi trei să ia o hotărîre, dar degeaba, nu izbutiră nicum să cadă la o înţelegere. În cele din urmă, Bumbiţa spuse:

— Ştiţi ce, să nu ne mai certăm atîta. Mai bine să aşteptăm o întîmplare care să ne arate încotro s-o pornim.

Habarnam şi Împeştrîtu încetară cearta. Deodată, din stînga drumului se ivi un automobil care trecu ca un fulger prin faţa ochilor celor trei călători şi pieri în direcţia arătată de săgeata pe care scria: „Oraşul Soarelui”.

— Ei, vedeţi - spuse Habarnam - întîmplarea asta ne arată că şi noi trebuie s-o apucăm spre Oraşul Soarelui. Dar să nu vă mîhniţi pentru atîta lucru. Mergem întîi în Oraşul Soarelui şi pe urmă le vizităm noi şi pe celelalte două.

Vorbind astfel, el prni din nou motorul, întoarse volanul spre dreapta şi maşina o porni la drum.

Capitolul cinci

Cum au pornit Habarnam, Bumbița și Mîzgălici-Împestrițatu în călătorie

— Hei, noroc, Împestrițatele strigă Habarnam cînd Mîzgălici fu aproape de tot. Ia privește, avem automobil!

— Mare lucru! Șurubel și Dălțișor au unul mai grozav decît al vostru!

Rostind aceste cuvinte, Mîzgălici se opri, își vîrî înîinile în buzunarele pantalonilor lui cenușii și prinse a cerceta roțile din față ale automobilului.

— De ce spui minciuni? se supără Bumbița. Automobilul nostru este exact ca acela al lui Șurubel și Dălțișor. Și pe urmă, dacă vrei să știi, află că Habarnam are bagheta magică.

— Închipuiește-ți ce minune! vorbi din nou Mîzgălici. Eu, dacă aș vrea, aș avea o sută de baghete magice!

— Cum se face atunci că nu ai nici una? întrebă Habarnam.

— Pentru că nu vreau, se grăbi să răspundă Mîzgălici.

Văzînd că oricum n-are s-o scoată cu el la capăt, Habarnam zise:

— Ascultă, Mîzgălici, noi plecăm în călătorie. Vii și tu?

— Fie, primi Împestrițatu, ști deschizînd portiera automobilului se așeză plin de importanță pe banca dinapoi. S-a făcut!

— Ei, pot să-i dau drumul? întrebă Habarnam.

— Dă-i drumu'! Dă-i drumu' ! strigă Bumbița.

— Păi sigur, poți să-i dai drumul - fu de părere și Mîzgălici - dar n-o lua nici tu la goană chiar ca să faci moarte de om.

Habarnam deschise contactul și apăsă cu piciorul pe butonul de pornire automată. Motorul se puse în mișcare și, mergînd în gol, Scrișnea ca și cînd cineva ar fi zgîriat o bucățică de fier. După ce așteptă ca motorul să se încălzească, Habarnam apăsă pe pedala de ambreaj și

băgă mașina în viteză. Mașina porni. Habarnam mînuia liniștit volanul, schimbînd uneori vitezele și făcînd mașina să meargă cînd mai repede, cînd mai încet. Cu toate că nu pricepea pentru ce își plimbă mîna de pe schimbătorul de viteze pe volan, de ce-apasă pedala cu piciorul, Habarnam făcea de fiecare dată exact ce trebuia, fără să dea cumva greș. Și nu este nimic de mirare într-asta, pentru că bagheta magică îl învățase cît ai clipi din ochi să conducă mașina și acum proceda ca un șofer iscusit, care nici nu are nevoie să se gîndească ce trebuie să învîrtească și pe ce anume să apese, ci face totul automat, din obișnuință.

Trecînd cu automobilul dintr-o stradă într-alta, Habarnam clacsona puternic, ca să atragă atenția piticilor din oraș. Tare ar fi avut poftă ca toată lumea să-l admire cum șade el de curajos la volan și cît de neînfricat este. Dar zărind mașina, piticii din Orașul Florilor nu se gîndeau că ar putea fi altcineva în ea decît Șurubel și Piuliță, așa încît Habarnam nu fu băgat în seamă.

În timp ce automobilul mergea prin oraș, Bumbița intră în vorbă cu Mîzgălici.

— După cîte se vede - îi spuse ea - tu, Împestrițatul, nu te-ai spălat pe ziua de azi.

— Ba da, și încă ce mult m-am mai spălat, răspunse Mîzgălici.

— Și, mă rog, de ce ești atunci atît de murdar? Întrebă Bumbița.

— Foarte simplu - vorbi el - m-am murdărit din nou.

— Atunci, hotărî Bumbița - trebuie să te mai speli o dată, fiindcă în halul ăsta noi nu putem să te luăm în călătorie.

— Cum adică „nu putem”? Voi m-ați făcut s-o pornesc, și acum, așa deodată, „nu putem”, se revoltă Împestrițatu.

Între timp, Habarnam ajunsese cu mașina în afara orașului și, îndreptînd-o spre rîul Castraveților, coti cu ea pe un pod.

Cînd fură la capătul podului, Bumbița strigă:

— Haide, gata, oprește mașina. Împestrițatu are să se spele în rîu.

Habarnam trase mașina pe malul rîului și opri.

— Protestez! strigă Împestrițatu ieșindu-și din fire. Nu există nici o regulă care obligă spălatul de două ori pe zi!

— Dacă nu vrei - rosti Habarnam pe un ton aspru - sîntem nevoiți să te lăsăm aici. Plecăm fără tine, și gata!

— Cum vine asta „fără mine”? Întrebă Mîzgălici. După socoteala voastră ar trebui să mă întorc pe jos, nu? Ei bine, dacă e vorba pe așa, atunci duceți-mă cu automobilul acolo de unde m-ați luat. Altfel nu mă-nvoiesc.

— Hai, lasă-l, dă-l încolo, n-are decît să meargă așa murdar, îi spuse Habarnam Bumbiței. N-o să ne întoarcem din pricina lui.

— Dar dacă nimerim cumva, în timpul călătoriei, prin cine știe ce oraș străin - răspunse Bumbița - și toată lumea de acolo are să vadă că am

adus cu noi un asemenea nespălat? Tot nouă are să ne crape obrazul de rușine din pricina lui.

— Asta așa e! Ascultă-mă, Împeștriatule, trebuie totuși să te speli.

— Știți ce, fraților - făcu deodată Habarnam -- ce-ar fi să ne spălăm toți trei?

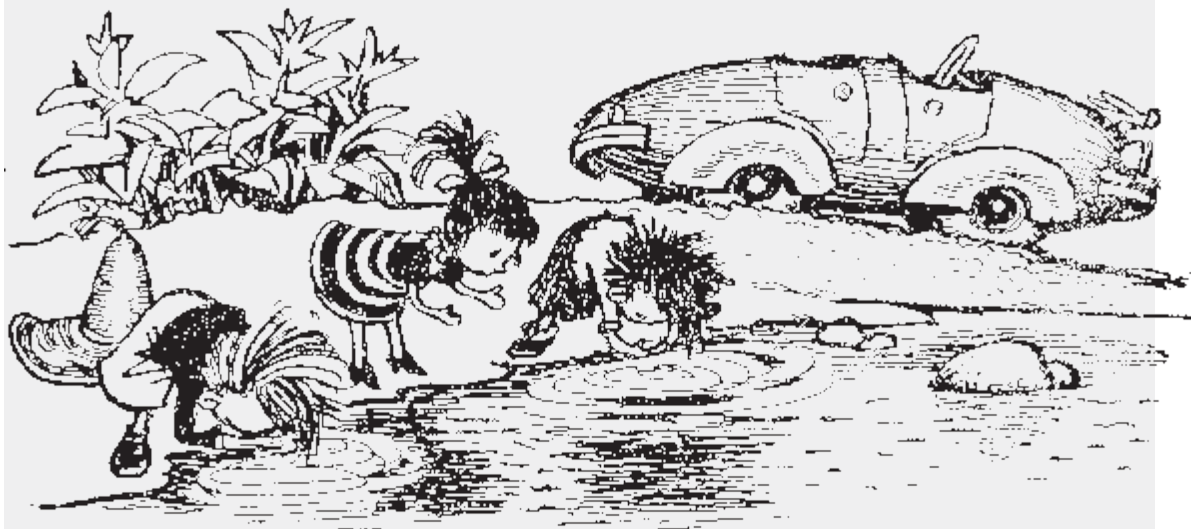
Auzind că e vorba să se mai spele alții, că nu i se cere numai lui treaba asta, Împeștriatu se liniști și spuse:

— Dar cum am putea să ne spălăm? Pe aici nu se găsește nici săpun, nici prosop.

— N-avea tu grijă, răspunse Habarnam. O să avem tot ce ne trebuie.

Spunînd aceste cuvinte, răsuci bagheta magică și în aceeași clipă se iviră trei bucățele de săpun și trei prosoape. Împeștriatu fu cît pe pe aci să-și arate mirarea, dar își aminti de una din regulile după care se conducea el - să nu te miri de nimic - așa încît păși spre rîu fără să rostească o vorbă.

Peste cîteva minute, cei trei erau de mult spălați treceau cu automobilul printr-o pădure. Se așezaseră ca la început: Bumbița pe banca din față alături de Habarnam, iar Împeștriatu la spate, lîngă lada cea albastră. Drumul se arăta întortocheat și nu prea neted. Pe alocuri, roțile automobilului treceau peste rădăcini groase. Uneori, mașina era nevoită să străbată gropi și șanțuri.

În preajma unor astfel de piedici, Habarnam micșora viteza, ca să nu zguduie prea tare automobilul. Bumbița întorcea mereu capul spre Împeștriatu și îl privea zîmbind. Se bucura că îl vede atît de curățel și de rumen.

— Vezi - îi spuse ea în cele din urmă - ce bine e așa? Jie singur îți este mai plăcut cînd te știi curat.

Dar Împeștriatu sta cu capul răsucit într-o parte și nici nu se uita măcar spre Bumbița.

— Ei gata - adăugă ea - destul cu bosumflatul, ți-ajunge! La urma urmelor e nepoliticos din partea ta. Vezi mai bine că acolo, lângă tine, în lada aceea albastră, ai să găsești niște înghețată.

— Așa va să zică, înghețată! se bucură Împestrițatu. Tocmai mă întrebam: ce-ar putea fi în lada asta?

Ridicînd capacul lăzii, Mîzgălici scoase de acolo trei porții de înghețată. Și toți trei se apucară să mănînce.

Acum Habarnam era nevoit să facă două lucruri în același timp: să mănînce înghețată și să conducă mașina. Într-o mîină ținea volanul și în cealaltă înghețata, pe care o lingea stăruitor. Dar luîndu-se cu înghețata, nici nu băgă de seamă șanțul care se ivise în calea lui și n-apucă să micșoreze viteza la vreme. Din această pricină, mașina se zgudui atît de puternic, încît Împestrițatu sări în sus, înghițind, fără să vrea, întreaga porție de înghețată. Numai bățul îi mai rămăsese în mîină.

— Ascultă, frățioare, ia-o și tu mai încetișor, îi spuse el lui Habarnam. Din cauza ta mi-a alunecat pe gît toată înghețata.

— Nu-i nici o nenorocire, zise Habarnam. Poți să-ți mai iei o bucată.

— Așa da, se liniști Împestrițatu și scoase din ladă altă porție de înghețată.

— Tu - îi spuse Bumbița lui Habarnam - ai face mai bine să nu mănînci, fiindcă mîncatul te împiedică să fii atent la condus și nimerim cumva într-o prăpastie.

— Atunci nu mîncă nici tu - răspunse Habarnam - fiindcă îmi faci poftă, așa că și asta mă încurcă.

— Bine - primi Bumbița - n-am să mai mănînc nici eu.

— Dar eu am să mănînc pentru că stau la spate și nu încurc pe nimeni, hotărî Împestrițatu.

Peste puțină vreme, mașina ieși din pădure și o porni în viteză.

Drumul urca mereu, iar pentru că de la o vreme dincolo de înălțimi, cît puteai cuprinde cu ochii, nu se mai zărea nimic altceva afară de bolta cerului, călătorilor noștri lise păru că au ajuns la capătul pămîntului.

— Ar fi trebuit s-o apucăm în direcția cealaltă, pentru că pe partea asta pămîntul se isprăvește, spuse Habarnam.

— Sigur - aprobă Împestrițatu - am cam încurcat socoteala. Oricum, n-ai face rău să micșorezi viteza, altfel nu mai apuci să oprești la timp și o să ne rostogolim în gol. Cel mai bine ar fi să întorci mașina și s-o luăm la goană înapoi, cît mai departe de primejdie.

— Nu - răspunse Habarnam - eu de mult am dorit să văd ce începe acolo unde pămîntul se sfîrșește.

În timp ce vorbeau așa, urcușul se isprăvi și înaintea lor apărură o priveliște largă. Jos, la poalele înălțimilor, se deschidea o cîmpie întinsă, la dreapta căreia se ridica niște coline acoperite cu un covor verde de iarbă, întrerupt din loc în loc de tufișuri. Departe, în zare, se iveau din nou potecile umbrite ale unei păduri. De la un capăt la altul, cîmpia era

presărată cu albastrele și flori de pădădie care sclipeau ca aurul. Dar cele mai multe erau niște floricele albe cărora piticii le spuneau „Pîsat de mesteacăn”. Și era atît de mult „pîsat” din acesta, încît ai fi zis că pămîntul este acoperit din loc în loc cu zăpadă.

Drumeților noștri li se tăie răsuflarea de bucurie cînd descoperiră asemenea frumuseți.

— După cîte vedeți, nu am ajuns încă la capătul lumii, rosti Habarnam.

— Da, aprobă Împestrîțatu. Pămîntul s-a dovedit a fi mai mare decît am bănuț noi. Prin urmare am făcut împreună o importantă descoperire științifică și cu acest prilej pot să mai mănînc o porție de înghețată.

Vorbînd așa, Mîzgălici vîrî mîna în lada cea albastră și scoțînd de acolo un nou baton, se apucă să-l mănînce.

Drumul șerpuia acum pe la poalele munților, așa că mașina își mărise viteza. După puțină vreme însă începu iar urcușul și iarăși călătorii noștri crezură că au nimerit la capătul pămîntului, dar cum ajunseră în vîrfurile urcușului, dădură din nou peste locuri întinse. Și tot așa se întîmplă de mai sulte ori în șir.

— Se zice că pămîntul este nemărginit-spuse Bumbița-și în orice parte ai porni, capăt tot nu i-ai găsi.

— Eu cred că zicătoarea asta nu-i adevărată, se împotrivi Habarnam. Noi, piticii, sîntem tare mititei și nu putem cuprinde cu privirile noastre scurte întinderi prea mari, de aceea ne și apar ele fără margini.

— Și eu tot așa cred, aprobă Împestrîțatu. După mine, toate au un sfîrșit. Uite, să luăm de pildă lada asta. E adevărat, acum are în ea multă înghețată, dar îmi spune mie inima că în curînd și înghețata din ea are să se isprăvească.

Nemaicontenind cu vorba, Habarnam și tovarășii lui de drum nici nu băgară de seamă că automobilul gonește tot mai departe și mai departe. Deodată, fără de veste, se pomeniră la o răscruce de drumuri.

Aici, Habarnam opri mașina, ca să se lămurească încotro s-o apuce: înainte, la dreapta sau la stînga. La mijlocul răscrucii se ridica un stîlp cu trei săgeți. Pe săgeata care arăta spre dreapta era scris: „Orașul de Piatră.” Pe cea care arăta spre stînga scria: „Orașul de Pămînt.” Și, în sfîrșit, pe cea de la mijloc se putea citi: „Orașul Soarelui”.

— Totul e limpede, spuse Habarnam. Orașul de Piatră este construit din piatră. Orașul de Pămînt are toate casele construite din pămînt.

— Iar Orașul Soarelui este construit din soare, nu-i așa? i-o reteză Împeștrițatu în bătaie de joc.

— S-ar putea, răspunse Habarnam.

— Ba asta n-aș crede - zise Bumbița - pentru că soarele e tare fierbinte și nu văd cum s-ar putea construi din el case.

— Ei, uite, o să mergem acolo și-o să vedem, spuse Habarnam.

— Mai bine să ne ducem întîi în Orașul de Piatră, propuse Bumbița.

Ar fi foarte interesant să vedem și noi cum arată casele într-un asemenea oraș.

— Eu aș fi curios să cunosc Orașul de Pămînt. Să văd cum trăiesc piticii pe acolo, vorbi și Împeștrițatu.

— Dar nu găsesc nimic interesant în asta. Plecăm în Orașul Soarelui, și gata! hotărî Habarnam.

— Cum adică „și gata”? se revoltă Împeștrițatu. Cu ce drept te-ai apucat să comanzi? Împreună am plecat, împreună trebuie să hotărîm.

Și încercară toți trei să ia o hotărîre, dar degeaba, nu izbutiră nicicum să cadă la o înțelegere. În cele din urmă, Bumbița spuse:

— Știți ce, să nu ne mai certăm atîta. Mai bine să așteptăm o întîmplare care să ne arate încotro s-o pornim.

Habarnam și Împeștrițatu încetară cearta. Deodată, din stînga drumului se ivi un automobil care trecu ca un fulger prin fața ochilor celor trei călători și pieri în direcția arătată de săgeata pe care scria: „Orașul Soarelui”.

— Ei, vedeți - spuse Habarnam - întîmplarea asta ne arată că și noi trebuie s-o apucăm spre Orașul Soarelui. Dar să nu vă mîhniți pentru atîta lucru. Mergem întîi în Orașul Soarelui și pe urmă le vizităm noi și pe celelalte două.

Vorbind astfel, el prini din nou motorul, întoarse volanul spre dreapta și mașina o porni la drum.

Capitolul Șase

Peripețiile de-abia încep

După ce cotiră, drumul se arată mult mai larg și mai neted. Se vedea bine că pe acolo trec deseori mașini. Peste puțină vreme, în calea drumeților noștri se și ivi un automobil. Alunecă pe lângă ei atât de repede, încît nici nu apucară să-l vadă ca lumea. Mai trecu ce mai trecu și din urmă îi ajunse un alt automobil. Habarnam băgă de seamă că era de o construcție cu totul curioasă. Arăta turtit, lunguiet, colorat într-un verde viu și avea două faruri strălucitoare. Șoferul se aplecă pentru o clipă în afară, privi plin de curiozitate mașina lui Habarnam, apoi mări viteza și, gonind, se pierdu în zare.

Șerpuind printre coline, drumul străbătea păduri și cîmpii.

Cînd, dintr-o dată, cei trei călători se treziră în fața unui rîu. Apa rîului strălucea ca argintul și de la un mal la celălalt se întindea un pod. Prin mijlocul apei plutea, spintecînd valurile, un vapor. Coșul uriaș al vaporului răspîndea prin aer nori de fum.

— Ia uitați-vă, un vapor! strigă Bumbașă bătînd din palme de bucurie.

Pînă atunci, ea nu mai avusese prilejul să vadă vapoare adevărate, pentru că prin alte locuri decît cele din Orașul Florilor nu mai călcase niciodată iar pe rîul Castraveților nu plutiseră nicicînd asemenea vase.

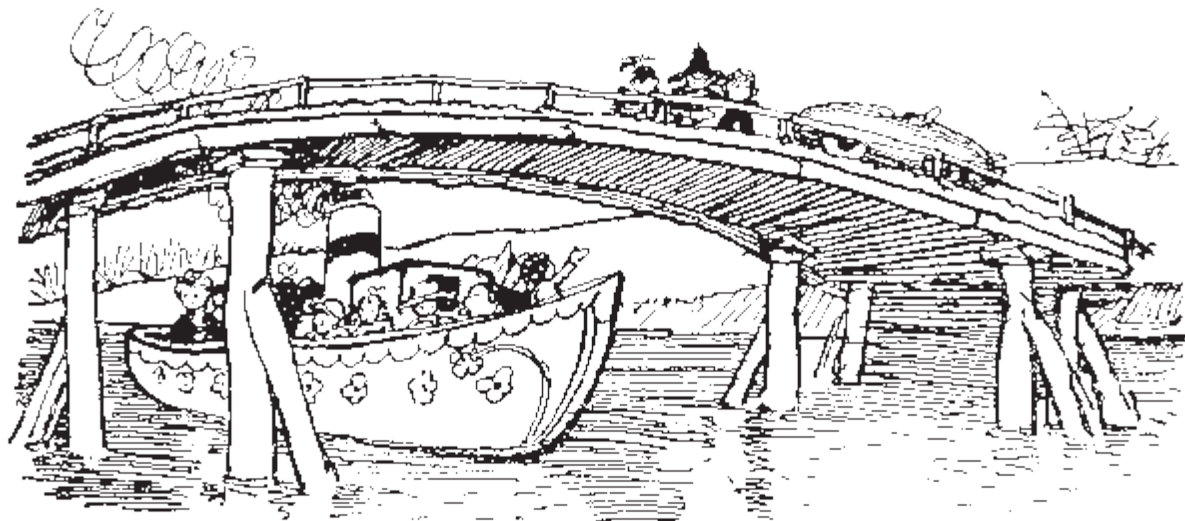
Cu toate acestea, de cum îl zări, își dădu seama că este un vapor, fiindcă i se întîmplase adesea să întîlnească vapoare prin pozele cărților.

— Haideți să ne oprim puțin, ca să-l putem privi!

Vorbînd astfel, Habarnam opri mașina la mijlocul podului. Atunci coborîră cîteșitrei, își sprijiniră coatele de balustradă și prinseră a se uita spre vapor. Pe puntea vaporului se aflau foarte mulți pasageri pitici.

Unii ședeau pe băncile rînduite de-a lungul bordului și admirau malurile frumoase, alții vorbeau între ei, ba chiar discutau aprins nu se știe despre ce, iar alții se plimbau. Erau și unii care dormeau liniștiți, instalați în fotolii moi, cu spetezele lăsate. În aceste fotolii puteai să șezi foarte comod, mai ales dacă-ți ridikai mult picioarele.

Cînd vaporul ajunse în dreptul podului, Habarnam, Bumbașă și Împeștrițatu putură să deslușească bine de tot pe toți pasagerii de pe punte.

Pe neașteptate, podul fu învăluit în rotocoalele de fum care ieșeau din coșul vaporului. Habarnam începu să tușească, înecîndu-se din pricina fumului, dar, neținînd scama de asta, trecu în goană de cealaltă parte a podului, pentru a urmări vaporul și din spate. Bumbașă și Împeștrițatu se grăbiră să-l ajungă din urmă. Cînd fumul se risipi, vaporul era departe.

Peste cîteva minute, drumeții noștri erau din nou în automobil și își continuau călătoria.

Habarnam pomenea într-una de vaporul care trecuse și nu mai înceta să se minuneze.

— Va să zică am văzut și vapor, spuse el în cele din urmă. Niciodată n-aș fi crezut că o asemenea namilă poate să plutească pe apă!

Bumbița, la rîndul ei, se arată și ea mirată. La început vru Împestrițatu să se mire, dar îndată își aduse aminte de principiul său: să nu te miri de nimic, și zise:

— Auzi colo, vapor! Ce mare grozăvie? La urma urmelor nu-i decît O barcă mai mare!

— Bine că n-ai spus: „Nu-i decît o albie mai mare”, se supără Habarnam.

— De ce albie? întrebă Împestrițatu. Dacă ar fi fost albie, așa i-aș fi spus, dar eu i-am zis barcă.

— Ascultă, Împestrițatule - vorbi Habarnam - ai face bine să nu mă înfurii! Un șofer n-are voie să fie furios cînd stă la volan, fiindcă poate să provoace un accident.

— Va să zică eu sînt obligat să îndrug minciuni numai pentru că tu stai la volan, zise Împestrițatu.

— Cum adică minciuni? se aprinse Habarnam. Nu cumva vrei Să spui că eu te învăț să minți? Ascultă, Bumbița, spune-i, te rog, să isprăvească odată, altfel nu răspund de mine!

— Încetează, Împestrițatule - zise Bumbița - se vede că ai chef să te cerți pentru fleacuri

— Frumoase fleacuri! se înfierbîntă Habarnam. Auzi, să compari vaporul cu o albie!

— Dar eu l-am comparat cu o barcă, răspunse Împestrițatu.

— Ei gata, Împestrițatule, te rog să taci, caută Bumbița să-l înduplece. Mănîncă mai bine înghețată.

Împestrițatu se porni din nou pe mîncat și în felul acesta se potoli o vreme.

Mașina gonea acum iarăși prin cîmpii și prin lunci. În fața ochilor celor trei drumeți se deschideau mereu priveliști noi. Merseră ei ce merseră deodată dădură peste O cale ferată, de-a lungul căreia se înșiruiau stîlpi de telegraf, legați prin rețeaua cablurilor electrice. Departe, în zare, pufăia o locomotivă care se apropia tot mai mult, trăgînd după ea un șir întreg de vagoane.

— Trenul! strigă Bumbița în culmea încîntării. Se vede un tren!

Nici tren nu văzuse în viața ei, dar îl recunoscuse îndată așa cum recunoscuse vaporul, fiindcă văzuse trenuri prin poze.

— Ia te uită, ai dreptate, e chiar un tren, îngîină Habarnam cu uimire.

Dar Împestrițatu, care hotărî să nu se mire nici de data asta, spuse:

— Auzi colo, tren! Ce mare scofală? Au pus și ei niște căsuțe pe roate, s-au pitit în ele și acum se distrează, iar locomotiva îi trage, îi trage de zor.

— L-ai auzit, Bumbița? Ce-nseamnă asta? Iarăși îmi calcă pe nervi, se-nfurie Habarnam.

— Închipuiește-ți ce ființă delicată, are și „nervi”, vorbi Împestrițatu strîmbînd disprețuitor din nas.

— Îți ard acuma una! se aprinse Habarnam.

— Ei, mai încet, mai încet, zise Bumbița revoltată. Ce vorbă mai e asta „îți ard una”?

— Dar de ce să-mi spună că sînt „delicat”?

— Asta așa-i, Împestrițatule - vorbi Bumbița - nu trebuia să-i zici că e „delicat”. E urît ce faci.

— Nu pricep ce e urît într-asta, protestă Împestrițatu.

— Cînd ți-oi arde una, ai să vezi cum pricepi! se răsti Habarnam. Nu mai răspund de mine!

Drumul pe care gonea mașina trecea peste calea ferată și tot certîndu-se cu Împestrițatu, Habarnam își dădu seama prea tîrziu că atunci cînd roțile automobilului or să ajungă pe șinele trenului, au să nimerească drept sub locomotivă. Se hotărî să

mărească viteza, ca să treacă linia ferată înainte de-a-i ajunge trenul. Dar cu cât se apropiau mai mult de șine, cu atât Habarnam își dădea mai limpede seama că aveau să sosească la locul de trecere în același timp cu locomotiva.

Cînd văzu că roțile locomotivei sînt aproape de tot și că iaca, iaca or să intre toți trei sub ele, Habarnam își încleștă mîinile pe volan, îl scutură cu toată puterea și zise:

— Iacă! V-am spus eu c-o să avem un accident.

Ca să nu mai vadă locomotiva care venea grăbită spre ei, Bumbița se strînse ghem și închise ochii. Împestrîțatu se ridică în picioare și, fiindcă nu știa cum să mai salveze situația, îl lovi pe Habarnam cu pumnul drept în creștetul capului.

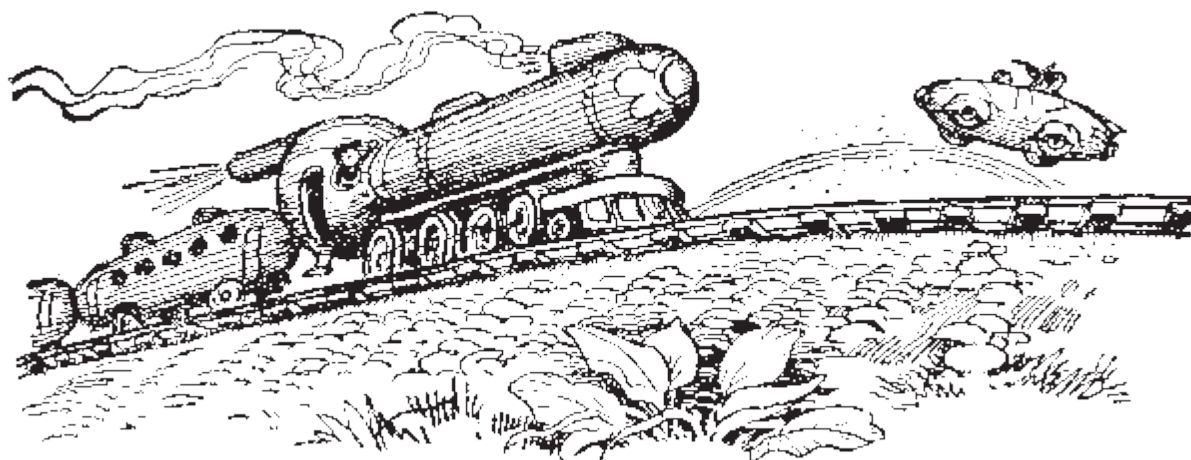
— Stai, nătăflețule - îi strigă el - încotro vrei s-o apuci?

Dîndu-și seama că oricum nu mai poate frîna și că nici să traverseze linia ferată înaintea trenului n-o să izbutească, Habarnam prinse a răsuși volanul. Chiar în clipa cînd i se păru că ciocnirea nu mai poate fi în nici un caz împiedicată, întoarse mașina spre dreapta și porni cu ea de-a lungul liniei ferate, în fața locomotivei.

Automobilul mergea pe traverse săltînd într-una, iar în urma lui gonia locomotiva, pufăind din greu ca un monstru uriaș și fioros.

Împestrîțatu, care ședea în spate, se simți cuprins de căldura locomotivei. Alături de el, pe bancă, lada cu înghețată sărea încolo și-ncoace.

Temîndu-se ca nu cumva să alunece din mașină toată înghețata, Împestrîțatu ținea cu o mîna lada, iar cu cealaltă se sprijinea de spetează.

— Habarnam, drăguțule, dă-i drumul mai repede, se rugă Împestrîțatu cu o voce tremurătoare. Pe cuvîntul meu de cînte că n-am să te mai contrazic niciodată!

Habarnam apăsă pedala cu toată puterea, dar nu fu în stare să mărească viteza. Nici să cotească nu avea cum, căci calea ferată era sus, pe terasament, așa încît nu se putea coborî cu mașina de acolo.

Cînd își dădu Seama că nu s-a produs nici un fel de ciocnire, Bumbița întoarse capul și văzu locomotiva care venea cu viteză în urma lor. În același moment zăriră automobilul și cei de pe locomotivă.

Bumbița desluși la geamul de la cabina locomotivei capul piticului mecanic, care rămăsese cu gura căscată descoperind că în fața lui a apărut o mașină. Înlemnit de spaimă, mecanicul trase întîi semnalul de alarmă, apoi deschise un fel de capac și, în clipa aceea, de sub roțile locomotivei țîsniră aburi, care se răspîndiră în jur.

Ca să nu se trezească cumva opărit de aburi, Împestrîțatu se vîrî, repede sub bancă.

După ce dădu drumul aburilor, mecanicul apăsă pe frînă și trenul își micșoră viteza. Mașina, care mergea la fel de iute ca și pînă atunci, o luă mult înainte. Distanța dintre automobil și locomotivă se mărise, dar Habarnam nu observă asta. De aceea, cum văzu

că în fața lui terasamentul începe să fie mai puțin abrupt, viră, și mașina se rostogoli în jos.

Izbindu-se într-un bolovan, automobilul se opri brusc, așa încît Bumbița și Habarnam fură cît pe-aci să-și spargă capetele, iar Împeștrițatu zbură de sub bancă, unde se ascunsese, tocmai dincolo de mașină și, lungindu-se la pămînt, rămase nemișcat. În timpul acesta se opri și trenul.

Curioși, pasagerii se dădură jos din vagoane și se întrebau unii pe alții ce s-a întîmplat, dar nimeni nu putea să dea vreun răspuns.

Cîțiva dintre ei, coborînd de pe terasament, se apropiară de Habarnam și de tovarășii lui. Cînd văzură că Împeștrițatu zace nemișcat, îl înconjurară cu toții. Cineva zise că ar trebui stropit cu apă rece, fiindcă numai așa are să se trezească. Dar cum auzi de apă, Împeștrițatu sări în picioare și se uită buimăcit în jurul lui.

— Unde e înghe-ghe-țata? se bîlbîi el.

— Înghe-ghe-țata e aici, se bîlbîi și Bumbița din cauza spaimei prin care trecuse.

— A-a-tunci sînt liniștit, răspunse Împeștrițatu, care, după ce mai prinse nițeluș curaj, ridică lada cu înghețată și o puse înapoi pe banca mașinii. Tocmai în acea clipă coborî de pe locomotivă ajutorul mecanicului.

— Toată lumea a fost salvată? întrebă el de departe. Nu e nimeni rănit?

— Nu - răspunse Habarnam - totul e în ordine.

— Foarte bine! Dac-ați ști cît de tare s-a speriat mecanicul cînd a văzut mașina voastră în fața locomotivei, spuse ajutorul. Nici acum nu și-a venit în fire.

— Dar voi încotro ați pornit-o? se interesă Habarnam.

— Trenul nostru - răspunse ajutorul - merge spre Orașul Soarelui.

— Și noi tot într-acolo mergem! se bucură Habarnam.

— În cazul acesta trebuie S-o luați pe șosea, vorbi ajutorul cu voce aspră. Cine a mai pomenit călătorie cu automobilul pe calea ferată?

— Păi noi pe șosea am pornit-o, dar Împeștrițatu a zis... Adică n-a fost așa; mai întîi, am zărit un vapor, dar știi, unul mare, mare de tot...

Habarnam prinse a istorisi cu de-amănuntul cum au văzut vaporul și cum a ajuns el să se certe cu Împeștrițatu, cînd dintr-o dată locomotiva scoase un șuier puternic.

— Te rog să ne ierți - îl întrerupse ajutorul de mecanic pe Habarnam - e timpul să pornim, nu putem lăsa trenul să întîrzie. Altă dată o să ascultăm cu plăcere povestea voastră.

Și rostind aceste cuvinte, alergă spre locomotiva care prinse a răspîndi în jur aburi. Pasagerii se grăbiră să-și ocupe locurile în vagoane.

— Hei, stați puțin! Cînd altă dată? strigă Habarnam. Poate că altă dată n-o să ne mai întîlnim!

Dar nimeni nu-l ascultă. Trenul se și puse în mișcare așa încît cîțiva pitici fură nevoiți să urce din mers.

— Ia te uită! zise Habarnam supărat. Ce-ar fi fost dacă ar fi așteptat un pic? Tocmai ce era mai interesant n-am apucat să le povestesc!

Capitolul Șapte

Drumeții își urmează călătoria

Odată întorși pe șosea, Habarnam, Bumbița și Împeștrîțatu porniră mai departe la drum.

Împeștrîțatu se așază la locul lui pe banca dinapoi și începu să se ospăteze de zor cu înghețată. Spunea că S-a speriat prea tare cînd a căzut din mașină, iar înghețata are darul să-l liniștească. Bumbița își aminti și ea cît de rău a înspăimîntat-o locomotiva, pe cînd Habarnam prinse a istorisi cu mult haz cum i-a trecut prin minte, în ultimul moment, să întoarcă automobilul ca să împiedice ciocnirea.

— Deodată - povesti el - mi-am dat seama că intrăm drept sub locomotivă! Să măresc viteza nu se putea, să frînez era prea tîrziu. Ei, mi-am zis, gata, S-a terminat cu noi! Cînd, ce să vezi? Ceva, ca o forță nevăzută, mă lovește peste cap și îmi șoptește parcă la ureche: întoarce mașina!

— Ăsta eram eu - spuse Împeștrîțatu - eu te-am lovit. Nu de alta, dar mă speriasem tare, înțelegi?

— Și eu te rog să înțelegi că iar ai început să mă scoți din sărite, se supără Habarnam.

— Gata, am tăcut - zise Împeștrîțatu - acum știu că nu e voie să superi șoferul cînd stă la volan.

În timpul acesta, pe călătorii noștri îi ajunse din urmă un alt automobil. Colorat într-un galben strălucitor, automobilul adăpostea doi pitici. Piticul care stătea la volan micșoră într-adins viteza, ca să poată observa mai bine mașina lui Habarnam, iar cel care ședea alături se uită lung la Împeștrîțatu.

— Tîie, drăguțele - rosti el zîmbind - nu ți-ar strica să te mai speli un pic.

Ambii izbucniră în hohote de rîs, apoi piticul-șofer mări viteza și mașina o luă înainte.

Întorcînd capul, Habarnam și Bumbița văzură că obrajii, fruntea, nasul și chiar urechile lui Împeștrîțatu erau numai pete și dîre.

— Ce-i cu tine? se minună Habarnam. De-abia te-ai spălat!

— Cum de-abia? răspunse Împeștrîțatu. Ehe de cînd!

— Bine, dar tot atunci ne-am spălat și noi. Cum se face că am rămas curați? întrebă Bumbița.

— Ai vorbit de te-ai prăpădit, spuse Împeștrîțatu rîzînd. Voi stați în față, și eu în spate! Tot praful se așază pe mine.

— Dac-ar fi după cum se așază praful - răspunse Habarnam - ar însemna ca noi, care stăm în față, să ne prăfuimim mai tare.

— Ei, nu pricep nici eu cum faceți voi de nu vă prăfuiți, zise Împeștrîțatu dînd din mîna a lehamite.

La urma urmelor, ca să vorbim drept, nu numai praful era adevăratul vinovat. Toată lumea știe că pe o față uscată nu se prea așază praf, dar

obrazul lui Împestrițatu era lipicios, fiindcă înghețata din care linsese tot timpul, fără încetare, se topise în mâinile lui, mînjindu-i obrazii, nasul, ba chiar și urechile, și lăsîndu-i peste tot urme umede. Peste urmele de înghețată își găsi lesne loc praful de pe drum. Încetul cu încetul, înghețata topită pe obraz se amestecase cu praful lipit de ea și totul se uscă așa, încît Împestrițatu ajunsese nemaipomenit de murdar.

— La primul lac sau rîu pe care-l întîlnim trebuie să te speli din nou, Împestrițatule, spuse Bumbița. Nu e de loc plăcut să ajungem de rîsul fiecăruia!

— Dar cine are dreptul să rîdă de noi? se revoltă Împestrițatu.

Dacă i-am ajunge din urmă, le-aș arăta eu lor, aș face să le treacă pofta de rîs. Păcat numai că ne tîrîm în halul ăsta, ca niște melci.

— Cine se tîrăște ca melcii? Noi? întrebă Habarnam supărat.

— Bineînțeles, răspunse Împestrițatu. Încearcă să ajungi automobilul galben, să vedem, poți? Uite ce mult ne-a luat-o înainte.

Și într-adevăr, automobilul galben era atît de departe, încît se zărea mic cît un punct.

— Fleacuri - rosti Habarnam - îl ajungem noi!

Spunînd acestea, schimbă viteza și apăsă pedala de accelerație pînă la fund. Mașina începu să meargă acum mai repede, dar nu izbuti totuși să ajungă automobilul cel galben, care o luase mult înainte.

— Ei, ce, parcă putem să ne luăm la întrecere cu ei? căută Împestrițatu să-l întărite pe Habarnam. Ei au cu totul alt sistem de mașină!

— Nu-i nimic - răspunse Habarnam - ai să vezi tu! Uite, chiar acum măresc viteza!

— Lasă-te mai bine păgubaș - spuse Bumbița - altfel iar o să ni se întîmple vreun accident.

— Fii pe pace, n-o să ni se întîmple nimic.

Și vorbind astfel, Habarnam mări viteza. Nici cu asta însă nu făcu mare lucru. Dar iată că peste puțină vreme drumul începu să coboare.

Șoferul automobilului galben frîna cîte puțin, pentru ca să n-o ia prea repede la vale, pe cînd Habarnam, dimpotrivă, lăsă frîna liberă, așa încît mașina lui porni să alunece din ce în ce mai iute. Înaintea lor, la poalele munților, se ivi iarăși un rîu, peste care trecea un pod de lemn.

Podul era atît de îngust, încît pe el n-ar fi putut trece decît două mașini venind din direcții opuse. Ba, pe deasupra, nu se știe din ce pricină, în mijlocul podului era oprit un autocamion. Dar Habarnam nu-l băgă în seamă.

— Îi ajung eu îndată, vorbi plin de îngîmfare Habarnam către Împestrițatu.

— Ajunge-i, ajunge-i - zise Împestrițatu - și-am să-i întreb eu care din noi trebuie să se spele.

În timpul acesta, cei din automobilul galben coborîră încet, încet la vale cu mașina lor, iar cînd ajunseră pe pod, se opriră în dreptul autocamionului, să-l întrebe pe șofer de ce a rămas în pană și dacă nu cumva are nevoie de ajutor.

Rostogolindu-se cu toată viteza de pe coasta abruptă, Habarnam se pomeni pe pod și descoperi de-abia atunci că cele două mașini barează calea și că nici s-o cotească într-o parte n-ar fi cu puțință, pentru că l-ar împiedica balustrada podului. De spaimă, un fior rece îl trecu din creștet pînă-n tălpi. Zeci de gînduri îi năvăliră în minte într-o secundă, iar lucrurile s-ar fi terminat desigur cît se poate de jalnic dacă nu și-ar fi amintit la vreme de bagheta magică.

Chiar în clipa cînd se aflau în fața camionului și Bumbița își acoperise din nou ochii cu mîinile de groaza ciocnirii, Habarnam rosti repede, învîrtind bagheta:

— Doresc să ne ridicăm deasupra acestor mașini!

Pe dată, automobilul se înălță în aer, dar atît de sus, încît lui Habarnam i se tăie răsufarea.

„Cînd ne-om rostogoli de la înălțimea asta - își zise el uitîndu-se în jos - nu ne mai adună nimeni ciolanele !”

Și răsucind iar bagheta, zise:

— Doresc să zburăm ca într-un avion!

În aceeași clipă, automobilul căpătă aripi și prinse a zbura deasupra Pămîntului, ridicîndu-se din ce în ce mai sus... Deodată însă din spatele mașinii se auzi un țipăt. Habarnam se uită înapoi și văzu că Împestrițatu căzuse din mașină și acuma se bălăbănea încolo și-ncoace prin aer, cu mîinile prinse de speteaza băncii. Vîrînd bagheta magică în gură și strîngînd-o cu dinții, Habarnam sări peste banca din față, îl apucă pe

Împestrițatu de haină și încercă să-l tragă înapoi în mașină. Dar își dădu îndată seama că nu-i stă în putere să facă acest lucru, deoarece îl apucase cu o singură mână, cu cealaltă fiind nevoit să se țină de capota automobilului.

Văzînd bine că Împestrițatu n-are să mai reziste multă vreme, Habarnam vru să-i spună Bumbiței:

„Ia bagheta din gura mea și zi că dorești să coboare mașina.”

Dar cum bagheta era vîrîtă între dinți, în locul acestor cuvinte se auzi așa:

„Fia fiafeta din bura bea și fi... fi... fi...”

Bineînțeleș că Bumbița nu pricepu nimic și întrebă doar atît:

— Ce?

— Frage și fru, forfoloaco! izbuti să rostească Habarnam și îi aruncă Bumbiței o privire atît de cruntă, încît ea înțelese că aceste cuvinte trebuiau să însenine: „Trage și tu, mormoloaco!”

Sări atunci cît putu de repede pe banca din spate și îl ajută pe Habarnam să-l tragă pe Mîzgălici înapoi în mașină.

Împestrițatu se instalează la locul lui. Era atît de îngrozit, încît multă vreme nu fu în stare să rostească o vorbă. Așezîndu-se din nou la volan, Habarnam privi în jos și își dădu seama că mașina plutește la o înălțime amețitoare.

Drumul de pe care de-abia se ridicaseră se vedea acum de sus ca o panglicuță îngustă. Simțînd că i se taie răsuflarea din pricina vîntului care îi bătea în față, Habarnam învîrți bagheta și spuse:

— Doresc să coborîm din nou pe pămînt... Ei, ei, dar nu chiar așa de repede, se grăbi el să adauge cînd văzu că mașina o pornește în jos ca fulgerul, de-ai fi zis că e gata să se prăvălească în gol.

Pe dată, automobilul începu să coboare lin. O vreme pluti deasupra pămîntului, lăsîndu-se din ce în ce mai jos. În cele din urmă, roțile lui atinseră pămîntul, dar atît de ușor, încît nu se simți nici o zguduitură.

Aripile mașinii dispărură. Treptat, Împestrițatu își veni în fire și se apucă iar să mănînce înghețată.

Nu trecu multă vreme și celălalt automobil îi ajunse din urmă pe călătorii noștri. Șoferul își apropie mașina de aceea a lui Habarnam și, intrînd în vorbă cu el, întrebă:

— Ce fel de automobil e ăsta? Ce marcă?

— Marca Șurubel și Piuliță, răspunse Habarnam.

— Dar cu ce combustibil funcționează? se interesă celălalt. Cu motorină, cu păcură?

— Nici cu una, nici cu alta - răspunse Habarnam - ci cu sifon și sirop. Din apă se degajă gaz, gazul intră în cilindru și împinge pistonul, care la rîndul lui mișcă roțile, făcîndu-le să se învîrtească. Iar siropul e pentru uns.

— Ia te uită - se minună șoferul automobilului galben - simțeam eu adineauri, cînd vă ajungeam din spate, că miroase a sirop și nu pricepeam de ce.

— Dar mașina ta tot cu sifon funcționează? întrebă Habarnam.

— Nu, a mea merge cu spirt, spuse celălalt. Cum să-ți explic? În motor se află un cilindru unde sînt pompați vapori de spirt, care se aprind printr-o scînteie electrică. În felul acesta se produce o puternică presiune asupra pistonului și-l împinge înainte. Mișcarea este transmisă roților.

Pentru ca forța motorului să fie mai mare este nevoie de mai mulți cilindri.

Automobilul meu, de pildă, are patru. Altele ajung să aibă chiar cîte opt. Ei, și pe urmă mai există mașini care merg cu benzină, însă benzina miroase cam neplăcut. Tot mai bun e spirtul, fiindcă nu răspîndește nici un fel de miros. Mai sînt și mașini cu cărbune, dar mașinile celea uf cum mai duhnesc! Pfu!

Scoțînd astfel de exclamații, șoferul automobilului galben strîmbă din nas suci capul într-o parte.

— Spune, te rog - vorbi deodată Bumbița - mai e mult pînă în Orașul Soarelui?

— Nu - răspunse șoferul - de aici nu mai e chiar atît de mult.

— Dar de ce i s-o fi zicînd Orașul Soarelui? întrebă Habarnam. Nu cumva pe acolo toate casele sînt construite din soare?

— Da de unde, rîse șoferul. Orașul nostru se numește așa pentru că este veșnic luminat de soare și se bucură întotdeauna de vreme frumoasă.

— Cum adică - se minună Habarnam - pe cerul vostru nu se ivesc niciodată nori?

— Cine spune asta? răspunse șoferul. Nori se ivesc, numai că învățații noștri au născocit un fel de praf. Cum apare cîte un nouraș, îl și presară cu praful acela și pe dată nu mairămîne nici urmă din el. Ei, dragul meu, astea sînt minunile chimiei!

— Și cum poți ajunge la nori ca să-i presari cu praf? continuă să se mire Habarnam.

— Foarte simplu - îl lămuri șoferul - te urci cu avionul.

— Da - spuse Bumbița - dar vezi că fără nori nici ploaia nu mai cade.

— Pentru ploaie avem un alt soi de praf, răspunse șoferul. Îl presărăm de sus și în aceeași clipă se pornește să toarne cu găleata. Dar facem în așa fel încît să nu plouă peste tot, ci doar prin grădini și livezi, adică tocmai acolo unde trebuie. Din cînd în cînd mai aranjăm să plouă și deasupra orașului, însă niciodată ziua, ci numai noaptea, ca să nu încurcăm socotelile nimănui. Iar dacă vrem să udăm florile de pe străzi le stropim pur și simplu cu furtunul.

— După cît se vede - spuse Habarnam - în Orașul Soarelui locuiesc pitici tare înțelepți.

— O, desigur - exclamă șoferul - fiecare pitic din Orașul Soarelui are atît de multă minte, încît nimeni n-ar fi în stare să i-o măsoare.

— Dacă am înțeles bine, matale tot în Orașul Soarelui locuiești, nu-i așa? observă Bumbița.

— Da, tot acolo, răspunse șoferul și după ce rosti aceste cuvinte prinse a cîntări în minte tot ce spusese. De-abia atunci își dădu seama că lăudîndu-i atîta pe cei din Orașul Soarelui se lăudase fără să vrea și pe el.

Rușinat peste măsură, se făcu roșu cum e sfecla.

— Eu trebuieis-o iau mai repede, rosti el ca să scape din încurcătură, apoi își luă rămas bun, apăsă cu putere pedala și porni cu viteză înainte.

— S-ar putea să fie un pitic bun - zise Habarnam - dar s-ar putea tot așa de bine să fie și un mare lăudăros. Parcă nu prea îmi vine mie să cred tot ce-a îndrugat el despre prafurile alea.

— Bine că pînă la urmă a roșit, vorbi Bumbița. Asta înseamnă că i-a mai rămas puțină minte. Și atîta vreme cît mai păstrează olecuță de minte, se poate nădăjdi că are să se îndrepte.

Capitolul opt

Circulina și planetaria

Drumul începu să urce din nou, iar cînd fură la capătul suișului, înaintea ochilor călătorilor noștri se desfășură o priveliște cum nu mai văzuseră niciodată în viața ălor. Ai fi zis că cine știe ce ființă ciudată, mare cît un uriaș, s-a strecurat pe furiș într-o fabrică de țesături și luînd de acolo o mulțime de suluri pestrițe, le-a așternut pe toate deasupra pămîntului.

Cele mai îndepărtate coline erau parcă împodobite cu fișii de stambă în picățele mărunte: negre, albe, galbene, verzi și roșii. Mai aproape de ei se întindeau fișii cu picățele mai inari, cît bobul de mazăre. Fișiile erau înghesuite unele într-altele, încît acopereau tot pămîntul. Iar aproape, chiar lîngă ei, cîmpul era acoperit de cercuri felurit colorate. Cele mai vii culori erau galbenul și roșul, care străluceau atît de puternic în mijlocul cîmpiei verzi, încît îți luau ochii.

— Se pare că cineva a desenat dinadins cercurile astea cu compasul și pe urmă le-a colorat, spuse Bumbița.

— Cine oare a avut nevoie să împestrițeze pămîntul cu cercuri și pentru ce? se miră Habarnam. Lasă că aflăm noi îndată ce ne apropiem.

Cu cît automobilul se lăsa mai la vale, cu atît cercurile se vedeau mai puțin, pînă cînd dispărură cu totul. Drumeagul pe care mergea acum mașina șerpuia ca poteca unei

păduri. De o parte și de alta a drumului se întindeau tufișuri de mac. Era așa ca și cum noi toți am fi pornit într-o călătorie prin pădure, numai că în locul copacilor se înălțau tulpini verzi, în vârful cărora florile roșii de mac străluceau la soare întocmai ca rubinele.

Apoi mașina trecu prin mijlocul unor plantații de morcovi, de căpșuni și de păpădii în culoarea aurului. Pe urmă începură din nou plantații de mac.

— Pesemne că prin locurile astea trăiesc niște macofili, spuse Împestrîțatu.

— Cine-or mai fi și ăștia? se miră Habarnam.

— Macofilii? Întrebă Împestrîțatu. Cei cărora le place macul. Ei or fi semănat pe aici toate plantațiile astea: și macul și morcovii.

— Dar cui crezi tu că i-ar sta în putere să semene atîta bogăție?

Așa ceva nu izbutești să plantezi nici într-o mie de vieți.

Peste puțină vreme, automobilul ieși dintre tufișurile de mac, și călătorii noștri văzură, nu departe de drumeag, pe care mergeau, un soi de mașină ciudată, care îți amintea și de tractor, și de mașina pentru curățat zăpada, deși nu era nici una, nici alta.

Ciudățenia aceasta cosea iarba, rotindu-se încet.

Mînat de curiozitate, Habarnam opri automobilul ca să poată vedea mai bine cum funcționează. Apropiindu-se tot mai mult, călătorii noștri băgară de seamă că, în față, mașina avea un mecanism asemănător cu o mașină de tuns. Fără să se oprească o clipă, mașina tunde pe rînd toate firicelele de iarbă care îi cădeau sub cuțit. Tocată mărunt, iarba aluneca apoi pe obandă rulantă, careo ducea sus, între doi cilindri dințați. Aceștia se învîrteau repede și o fărîmițau într-atît că părea rumegată cu dinții.

Astfel îmbucătățită, iarba se lăsa la fund și se făcea nevăzută în pîntecul mașinii. În urma ei, pămîntul rămînea arat; de aceea puteai să bănuiești că are înăuntru un plug, deși pe dinafară nu se vedea nici urmă de așa ceva. La spate, mașina avea o greblă care afîna pămîntul ca o boroană.

Într-un colț al mașinii era scris cu litere mari „Circulina”⁽¹⁾.

Dar ce-i mira cel mai mult pe călătorii noștri era că mașina lucra singură. Locul de la volan era gol, neocupat de nimeni. Habarnam și prietenii lui se uitară stăruitor peste tot, dar nu văzură nici o ființă vie.

— Asta-i bună! rosti Împestrîțatu, fiind cît pe-aci să-și trădeze mirarea. Se stăpîni însă la vreme și nu mai zise nimic.

Bumbița, pe care nu o interesau atît de mult mașinile, fu de părere că prea s-a lungit popasul.

Dar Habarnam ținea cu orice preț să afle secretul mecanismului.

Tot uitîndu-se într-o parte și-ntr-alta, descoperi deodată în mijlocul cîmpiei un stîlp, în jurul căruia era înfășurat un cablu metalic. Mașina avea prins într-o parte capătul acestui cablu și de aceea se mișca în cerc, ca și cînd ar fi fost prinsă de un țaruș. Puțin cîte puțin, cablul se desfășura și se lungea, din care pricină cercurile făcute de mașină erau din ce în ce mai largi.

— A! Va să zică așa stau lucrurile! rosti Habarnam bucuros că descoperise taina mașinii. Ei, să vedem acum ce-o să se întîmple cînd cablul are să se desfășoare pînă la capăt.

Nu fură nevoiți să aștepte mult. După ce descrise ultimul și cel mai mare cerc, mașina se opri singură și scoase un șuierat puternic: „Tuu-tuu-tuu!”

Chiar în clipa următoare, un alt șuierat se grăbi să răspundă de undeva, de departe. Pe urmă șuierăturile încetară.

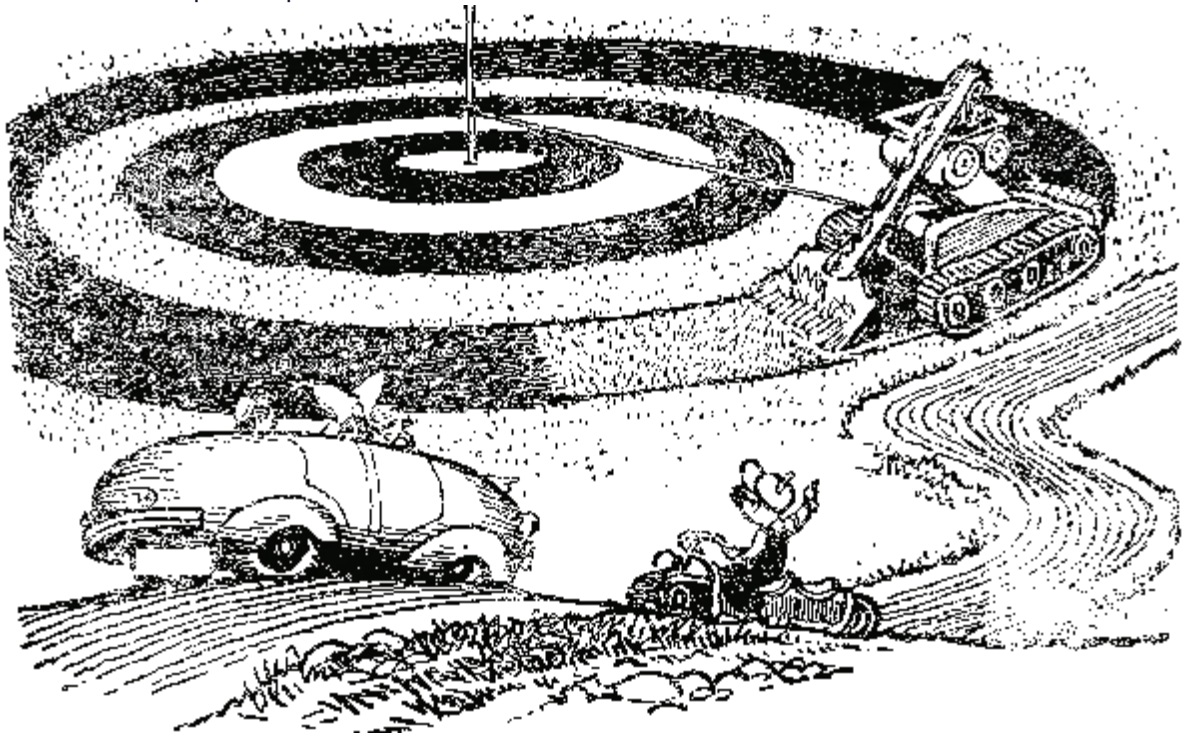
Apoi, dintr-o dată, se auzi un huriu ușor și în fața ochilor celor trei drumeți se ivi un pitic pe o motocicletă caraghioasă, care mergea cu șenilă, ca un tractor.

Sărind de pe motocicletă, piticul îi salută pe călătorii noștri cît se poate de politicos.

— Vă interesează, pesemne, cum funcționează Circulina, spuse el.

— Chiar așa - răspunse Habarnam - ne întrebam tocmai ce fel de mașină o fi asta; nu cumva e o secerătoare?

— Nu, este o autocombină circulară pentru sădirea plantelor, explică piticul. Combina aceasta cosește întâi iarba, pe urmă ară pământul cu plugul, seamănă semințele cu ajutorul unei semănători mecanice care se găsește înăuntru și în cele din urmă boronește. Dar asta încă nu e tot. Cred că ați observat pînă acum că iarba cosită alunecă pînă în fundul combinei. Acolo, firele de iarbă sînt tocate mărunt, pisate, amestecate cu îngrășăminte chimice și apoi îngropate în pământ ca îngrășămint combinat, tare folositor pentru plante. Cînd plugul combinei ară, o dată cu îngrășămintele pătrund în pământ și o serie de îngrășăminte activizate, datorită cărora plantele cresc foarte repede, așa încît izbutim să obținem cite două, trei și chiar patru recolte pe vară. Am uitat să vă spun că în partea din față a mașinii, mai bine zis în spatele instalației pentru tuns iarba, se găsește un aspirator. Știți care e menirea lui? Să absoarbă semințele buruienilor răspîndite în praful de pe cîmpie. Sămînța de buruiiană este sfărîmată de cilindri și servește tot ca îngrășămint. Odată fărîmițate buruienile își pierd puterea, încetînd să mai fie dăunătoare pentru plante.

Astfel combina nu numai că ară, seamănă și boronește, dar pe deasupra hrănește pământul, prepară îngrășăminte și luptă împotriva buruienilor. De aceea i se și spune universală.

— Pentru ce-ați legat mașina de stîlpul din mijloc? întrebă Habarnam.

— Ca să poată lucra singură, fără mecanic, răspunse piticul. Cablul prin care combina se leagă de stîlp este unit cu instalația de manevrare circulară. După lungimea cablului, combina desenează cercuri mai mari sau mai mici. În clipa cînd cablul s-a desfășurat pînă la capăt, mașina se oprește automat și începe să claxoneze. La auzul claxonului vine mecanicul și mută combina pe o altă parcelă.

Vorbînd astfel, piticul desprinsese cablul, se așeză la volanul combinei și o duse pînă-n dreptul unui alt stîlp. Cum ajunse acolo, legă cablul în jurul stîlpului, coborî, duse la gură un fluier și fluieră de două ori.

Combina începu să zumzăie și porni să se învîrtească în jurul stîlpului, arînd pământul.

— Ia te uită ce interesant! exclamă Habarnam. Nu cumva mașina pricepe semnalul? De unde știe ea să pornească atunci cînd i se fluieră?

— Mașina nu poate, desigur, să priceapă nimic, răspunse mecanicul.

Dar dacă ați studiat fizica trebuie să știți că sunetele se transmit cu ajutorul vibrațiilor. Înăuntru, în mașină, se găsește un aparat care preface vibrațiile în energie electrică. Și odată obținută, energia electrică poate să pună în mișcare întregul mecanism al combinei. Așa, de pildă, o fluierătură poate porni frâna; două fluierături pun în mișcare motorul; trei, răsucesc mecanismul spre stînga; patru, spre dreapta.

În timpul acesta, de undeva, de departe, răsunară niște claxoane: „Tuu-tuu-tuu !”

— Ah! exclamă piticul mecanic. Asta înseamnă că Planetaria și-a terminat lucrul. Trebuie să mă grăbesc acolo. Vreți s-o vedeți? Nu-i departe.

Ajungem într-un minut. Se învioră cu toții și se pregătiră să se urce în automobil, dar piticul mecanic le propuse să meargă împreună cu el pe motocicletă.

Spre mirarea călătorilor noștri, șaua motocicletei se dovedi atît de lungă, încît încăpură bine cîteșipatru. În față se așează mecanicul, după el Habarnam, apoi Bumbița și la urmă Împeștrîțatu.

Piticul dădu drumul motorului și motocicletă o porni pe cîmp cu atîta viteză, încît tuturora li se tăie răsufarea. Într-adevăr, să tot fi trecut un minut sau poate unul și jumătate, cînd se și aflau în fața altei combine, care sta pe loc pentru că își terminase chiar atunci lucrul pe bucata circulară de cîmpie din jurul ei. Mecanieul mută combina la un alt stîlp și fluierînd cu putere o porni.

Pe unul din pereții mașinii era scris cu litere mari și frumoase: „Planetaria.”

— Mașina asta este de altă construcție? întrebă Habarnam.

— Nu, construcția este exact aceeași, răspunse mecanicul.

— De ce atunci una se numește „Circulina” alta „Planetaria”?

— Mașinile noastre - explică piticul - au toate eîte un nume; noi socotim că așa e mult mai frumos decît dacă le-am însemna pe fiecare cu diverse numere.

— Matalu lucrezi la două mașini deodată? Faci toată ziulica naveta pe motocicletă de la Circulina la Planetaria? întrebă Bumbița.

— Nu - vorbi mecanicul - eu am în grijă zece mașini: Excentrida, Concentrina, Rondoza, Circulina, Melcușor, Morîșca, Sfîrleaza, Orbita, Cometa și Planetaria.

— Cum de izbutești să le supraveghezi pe toate zece? se minună Bumbița.

— Foarte simplu - răspunse mecanicul - nu e nimic neobișnuit într-asta. Ba încă îmi mai rămîne timp să citesc și o carte sau să mă bronzez la soare. Dar dacă ar fi să spun adevărul, ar trebui să mărturisesc că mașinile s-au învechit și că ne fac o mulțime de neajunsuri.

— Am putea să le știm și noi? întrebă Habarnam cu interes.

— Mai întîi - explică mecanicul - raza lor de acțiune este foarte mică, deoarece funcționează cu ajutorul cablului care nu se poate întinde la nesfîrșit. Din această pricină sîntem nevoiți să mutăm mereu mașina din loc în loc și nu izbutim s-o facem să lucreze o bucată prea mare de pămînt, ceea ce nu este de loc productiv.

— Dar s-ar putea oare să o scoateți la capăt fără cablu? întrebă Habarnam.

— Bineînțeles, îl asigură mecanicul. Mașinile moderne fabricate în ultimul timp au în locul cablului o legătură radiomagnetică. În mijlocul cîmpului se instalează un radiomagnet puternic, atît de puternic încît poate acționa pe distanțe uriașe. Un alt radiomagnet asemănător cu acesta, dar puțin mai mic, este instalat la volanul combinei. Cu cît cele două magnetice vor fi mai apropiate, cu atît legătura va fi mai strînsă și cu atît mai mare va fi numărul de rotații ale volanului. Cu cît magneticele vor fi mai îndepărtate, cu atît legătura va fi mai slabă, iar volanul se va învîrți mai puțin.

În felul acesta, combina descrie întîi cercuri mici de tot, în jurul radiomagnetului central; dar cu fiecare rotație, cercurile se măresc pot crește într-una, la nesfîrșit. Dacă vreți pot să vă arăt cum lucrează o asemenea radiocombină.

— Unde se află? Departe? întrebă Bumbița.

— Ba chiar foarte aproape, răspunse mecanicul. Ne urcăm pe vîrfurile dîmbului de colo și o s-o vedem cît se poate de bine.

Cei trei se învoiră bucuroși și instalându-se pe motocicletă cu șenilă, o porniră la drum.

¹⁾ de la „țircul”, care în lb. rusă înseamnă compas. (n.r.)

Capitolul nouă

Radolina

Așa cum v-am spus, motocicletă piticului mecanic se deosebea de cele obișnuite fiindcă nu mergea pe roți, ci pe șenilă, așa cum merge de obicei un tractor. Dar în loc să aibă două șenile ea tractorul, avea una singură, de aceea se legăna ca o bicicletă. Nici șenila pe care o avea nu era din metal ca la tractor, ci din cauciuc. Tocmai de aceea mergea atât de lin, încât ai fi zis că plutește. Gonea cu iuțeala fulgerului, se descurca de minune pe orice fel de drumuri, fie ele Oricît de proăste, ba chiar și pe acolo pe unde nu exista nici un drum.

Despre toate aceste nemaipomenite însușiri ale motocicletei cu șenilă le vorbi piticul mecanic noilor lui cunoscuți. Cînd află spre ce oraș au de gînd să meargă drumeții noștri, se bucură tare mult, spunînd că și el locuiește în Orașul Soarelui și că numele lui este Colăcel.

Vorbînd într-una cu Colăcel, cei trei se văzură neașteptat de repede la poalele dîmbului și se pomeniră urcînd spre vîrf.

Urcușul era atât de abrupt, încît Împeștrîtu, care ședea la spate, prinse a aluneca puțin cîte puțin de pe deodată își dădu scama că în curînd nu va mai avea pe ce să șadă.

— Hei! strigă el. Stați puțin! Ce, vreți să cad?

Dar nici nu termină bine vorba că se și rostogoli.

Oprind motocicletă care ajunsese aproape de culmea dealului, Colăcel alergă să-l ridice pe Împeștrîtu. Habarnam și Bumbița săriră și ei în ajutor.

Mare le fu bucuria cînd văzură că prietenul lor a rămas întreg și nevătămat.

— Vedeți? spuse Colăcel. Iată încă un avantaj al motocicletei cu șenilă: fiindcă nu are roți, șaua ei e mai joasă, și dacă se întîmplă să cazi cumva de pe ea, nu te lovești așa de rău ca atunci cînd te-ai prăvăli de pe o motocicletă obișnuită.

Acum drumeții noștri se aflau din nou pe o înălțime, așa încît cercurile uriașe care mai înainte îi uimiseră atât de mult li se iviră iarăși înaintea ochilor.

— Aha! strigă Bumbița bătînd din palme de bucurie. Am ghicit!

Rotogoalele astea nu sînt altceva decît cîmpul arat de mașinile voastre.

— Întocmai, aprobă Colăcel. Cercurile negre pe care le zăriți acolo, la dreapta, sînt cele abia arate. În locurile acelea n-a crescut încă nimic.

Dincolo, unde vedeți cercuri verzi, au început să încolțească semănăturile; cercurile roșii sînt făcute din maci, iar cele galbene din păpădie proaspăt înflorită.

— Dar cele albe? întrebă Bumbița.

— Acelea sînt tot păpădii, dar cu floare trecută, cu pufuleț alb, răspunse Colăcel.

— Și de ce aveți nevoie să semănați atîta păpădie? întrebă Habarnam nedumerit. Nu cumva pentru mîncat?

— Ei aș - răspunse Colăcel - nu pentru asta, dar din rădăcina ei facem cauciuc, din tulpină tot felul de mase plastice și o materie fibroasă pentru țesături, iar din semințe scoatem ulei.

— Uite-i se adresă Împeștrîtu lui Colăcel - eu am priceput acum că cercurile colorate de pe cîmpie sînt maci, păpădii și alte plante. Dar ceva tot mi-a rămas nițeluş cam nelămurit: văd că încolo, departe, pămîntul pare presărat cu niște pete mici. Acelea ce sînt?

— Tot plantații în cercuri. Ne par nouă niște pete mici, pentru că le zărim de la distanță.

— Bine, și asta am lămurit-o, zise Împeștriatu. Ce să fie însă punctișoarele celea care de-abia se mai deslușesc colo, în zare?

— Nu-s nici ele altceva decât tot plantații în cercuri, dar fiindcă se găsesc tare departe, ne par doar puncte.

— Și câte mașini ați adunat la un loc ca să puteți ara atîta pămînt? întrebă Bumbița.

— Zece, răspunse Colăcel.

— Cum, numai zece? se minună Habarnam. Nu se poate!

— Dar vă asigur, zise Colăcel. Întreg pămîntul pe care îl vedeți în jur este arat de cele zece mașini supravegheate de mine: Rondoza, Cometa, Planetaria, ce să vi le mai înșir pe toate celelalte.

— Bine - zise Habarnam - dar pămîntul ăsta trebuie să fie format dintr-o mie de parcele rotunde puse cap la cap.

— Ba nu - spuse Colăcel - nu-S numai o mie, Sînt mult mai multe... socotește și matale... Dacă unei mașini îi trebuie o oră ca să are o parcelă, în zece ore ară zece parcele. Toate cele zece mașini ale mele vor ara deci o sută de parcele într-o singură zi. Asta înseamnă că în zece zile or să are, de zece ori mai mult, ajungînd la o mie de parcele. Unde mai pui că adunăm în medie cîte trei recolte pe an, așa încît vremea aratului se cam lungește pe la noi. Nu ține nici mai mult, nici mai puțin decât o sută de zile, în care timp se ară de zece ori mai mult, adică, în total, zece mii de parcele!

— Zece mii de parcele! se minună Habarnam. Mai multe decât stelele pe cer. Și lucrezi singur?

— Nu - răspunse Colăcel - lucrăm cinci în patru schimburi; într-al cincilea ne odihnim.

— Oricum, tot are fiecare destulă treabă, zise Habarnam făcînd un gest cu mîna.

— Ei și acum - îi vesti Colăcel - am să vă arăt cum lucrează o altă mașină, mai uluitoare.

Cei trei drumetși se urcară din nou pe motocicletă cu șenilă și cît ai clipi din ochi se pomeniră în vîrfurile altei coline, la picioarele căreia se întindea o vale largă. Pămîntul acestei văi nu mai era împodobit cu cercuri multe și felurit colorate, nici cu rotoace și picățele. Peste întreaga vale se întindea un singur cerc uriaș care începea chiar de la poalele colinei și se sfîrșea departe, spre coasta pădurii. Dacă te uitai bine la el, băgai de seamă că e alcătuit din numeroase inele și că se aseamănă mult cu planeta Saturn, așa cum o vedem desenată prin manualele de astronomie. În mijlocul cercului se înălța o clădire albă și rotundă, în jurul căreia se deslușea o fișie de pămînt ca un inel larg, negru. Inelul cel negru era înconjurat de un alt inel, galben-auriu, după care venea unul mai larg, de culoare verde. În sfîrșit, al patrulea inel, negru la fel ca primul și mare de tot, încingea pe dinafară cercul uriaș care acoperea întreaga vale.

— Toată cîmpia este arată de o singură radiocombină care seamănă grîu, spuse Colăcel. Primăvara începe să lucreze Pămîntul din mijloc, cel din jurul clădirii albe. Treptat, cercul de pămînt arat se lărgește. Peste cîteva zile, în centru prinde a încolți grîul, apoi leagă spic, pe urmă se coace, iar combina ară, ară într-una. Priviți, chiar în clipa asta, acolo la mijloc S-a pus în funcțiune o combină pentru strîns. Merge în cerc ca și celelalte combine și adună spicele de grîu pe măsură ce ele se coc. Vedeți inelul cel întunecat, din jurul clădirii albe? Acolo, grîul a și fost strîns. Inelul galben este format din grîu copt, cel verde, din spice încă necoapte. Cît despre inelul negru dinafara cercului, el nu este decât pămîntul de abia arat, pe care nici n-a apucat să încolțească grîul.

— Dar la ce servește clădirea albă din centru? întrebă Bumbița.

— Înăuntrul ei sînt elevatorul și moara, răspunse Colăcel. Acolo se toarnă toate semințele, se macină și se păstrează. Vedeți, sus de tot, în vîrf, un turnuleț ca un fel de far? Este radiomagnetul elevatorului.

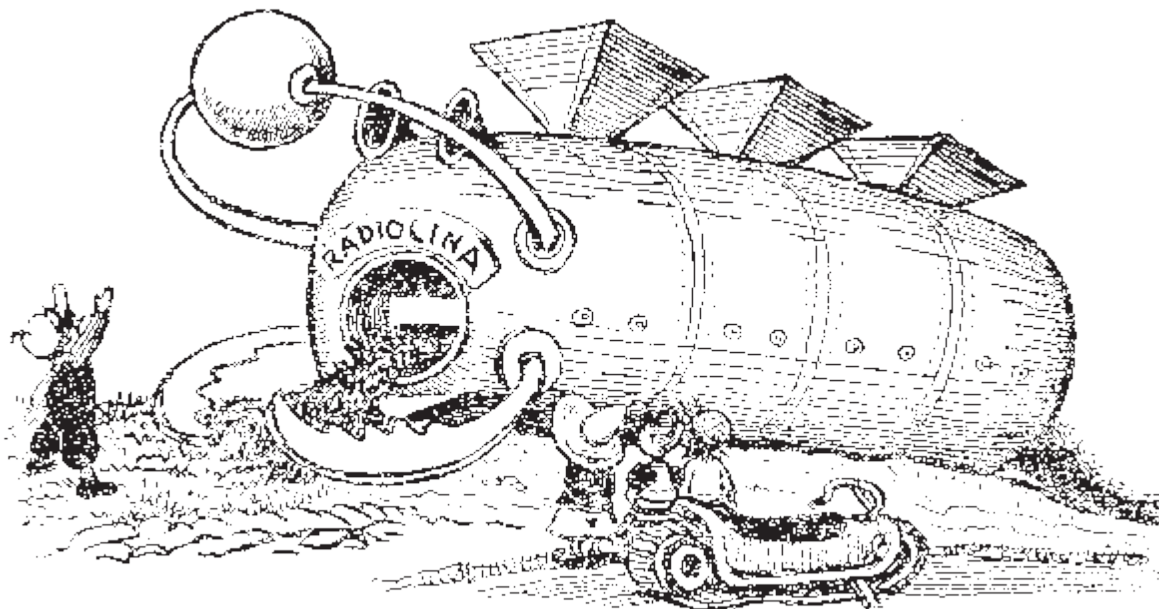
— Dar radiocombină pe unde se află? întrebă Habarnam.

— Încolo, spre stînga, la capătul cîmpului, îl lămuri Colăcel. De aici nu prea se vede, dar haideti să vă duc mai aproape.

Se urcară iarăși pe motocicletă, coborîră pînă la poalele colinei, străbătură apoi în goană cîmpia arată și opriră în fața unei combine, care semăna întocmai cu un autobuz blindat, pe a cărei capotă se înălțau trei pîlnii. Acest soi de autobuz nu avea nici ferestre, nici uși nici roți.

În partea din față a mașinii se deschidea o cutie largă, iar jos de tot se ivea un cuțit care, pe măsură ce combina înainta, tăia mereu bucăți de pămînt. Două lopeți mecanice, de fier, oa acelea ce se văd în mașina de curățat zăpada, adunau într-una pămîntul tăiat, împreună cu iarba de pe el, și-l îndesau iute în cutia combinei. Sus, deasupra cutiei, scria: „Radiolina”.

— Uite ce-ar mai trebuia să știți, spuse Colăcel. Ați văzut că pămîntul intră în combină, și mai mult nimic.

— Chiar așa - întări Împestrițatu - mai mult n-am văzut nimic.

— Dar ce se întîmplă înăuntru? întrebă Colăcel și singur răspunse: Înăuntru, bulgării de pămînt sînt sfărîmați și amestecați cu grăunțele pentru semănături și cu tot felul de îngrășăminte. Se mai petrece acolo ceva: toate semințele buruienilor și toate larvele insectelor vătămătoare sînt distruse.

— Dar cum, în ce fel? întrebă Habarnam.

— Larvele prin ultrasunete, iar semințele buruienilor sînt pur și simplu arse, așa încît nu mai pot încolți. Priviți acum spatele mașinii, urmă Colăcel. Și în partea aceea vedeți o deschizătură, nu-i așa? Ei bine, pe acolo este aruncat înapoi afară pămîntul afînat în care se găsesc toate cîte vi le-am înșirat înainte: grăunțe și îngrășăminte. Așa se face că pe unde trece combina, cîmpul rămîne arat și semănat. Radiolina lucrează fără întrerupere zi și noapte, pe ploaie ca și pe timp senin, pe arșiță ca și pe ger, încît aduce mari foloase.

— Va să zică mașina asta nu-i supravegheată de nimeni, observă Habarnam.

— Ba cum să nu, îl contrazise Colăcel. Radiolina este și ea supravegheată, însă de la distanță. Uitați-vă numai la globul acela de oglinzi instalat în partea din față. Este un ecran sferic de transmisie a imaginilor la distanțe mari. În acest ecran se reflectă combina și toate cîte se petrec în jurul ei. Cele reflectate sînt transmise apoi prin televiziune la stația centrală de radiocombine. Pentru asta, mecanicul de acolo n-are decît să se uite pe ecranul sferic de recepție, care arată întocmai ca și globul din fața noastră. Mecanicul poate în orice moment să semnalizeze prin radio fie oprirea mașinii, fie punerea ei în funcțiune ori răsucirea într-o altă direcție dacă în calea ei se ivește cumva vreo piedică.

— Dar pentru ce stă mecanicul tocmai la stația centrală? Întrebă Bumbița. Ce-l împiedică să șadă aici?

— Dacă ar supraveghea o singură mașină, atunci sigur că n-ar avea rost stea decât lîngă ea, răspunde Colăcel. Dar vezi că el are în grijă nici mai mult nici mai puțin decât șaisprezece combine, fiecare lucrînd pe alt colțisor de pămînt din jurul orașului. La stația centrală se găsesc șaisprezece ecrane sferice de recepție, iar mecanicul trebuie să urmărească cu ajutorul lor funcționarea tuturor celor șaisprezece combine.

— Și unde se află stația centrală? mai întrebă Bumbița.

— În Orașul Soarelui, pe strada Apusului, zise Colădel.

— Tare interesant! rîse prichinduța noastră. Prin urmare, cu o asemenea combină se poate lucra cîmpul fără să ieși din oraș.

— Chiar așa, încuviință Colăcel. Ba unde mai pui că fără să părăsești orașul poți semăna cîmpia nu numai cu o combină, ci cu șaisprezece dintr-o dată, plasate prin diverse locuri, la o depărtare destul de măricică unele de altele.

— Aș fi curios să știu ce vede mecanicul pe ecranul lui sferic, acolo la stație, spuse Habarnam.

— Exact ce vedem și noi în această oglindă sferică, adică: partea din față a combinei cu mecanismul ei, întreaga cîmpie de jur împrejur, tot cerul și chiar pe noi patru. Nimic nu-i poate scăpa din toate astea.

Fiți atenți: am să-i fac semn mecanicului să oprească combina.

Vorbind astfel, Colăcel se apropie mai mult de combină și ridică o mină în sus. Pe dată, combina se opri în loc, zgomotul motorului încetă, iar în locul lui se auzi un glas gros și înăbușit, ca dintr-un butoi:

— Ce s-a întîmplat?

— Nimic. Am vrut să verific dacă funcționează aparatul de teletransmisie.

— Aparatul de teletransmisie funcționează bine, răspunse vocea.

— Perfect! Atunci nu te mai stingheresc de la lucru, spuse Colăcel și se dete la o parte.

În clipa următoare, motorul prinse din nou să vîjîie și mașina o porni înainte.

— Foarte interesant! nu conteni să se minuneze Bumbița. Va să zică mașina asta nu numai că vede, dar chiar aude și vorbește.

— Nu mașina aude și vorbește, ci mecanicul, zise Colăcel. Fiecare radiocombină are un difuzor și un microfon. Microfonul transmite semnalul prin unde de la stație la noi și de la noi la stație. Dacă mecanicul deschide aparatul de radio, aude tot ce vorbim aici, iar noi auzim prin difuzor tot ce vorbește el.

— Nu văd nici o minune-n asta, rosti Împeștrițatu. Este ceva în felul telefonului.

— Dar cu ce funcționează motorul? Întrebă Habarnam. Cu spirt? Ori poate cu energie atomică?

— Nici cu spirt, nici cu energie atomică, răspunse Colăcel. Cu energie radiomagnetică.

— Asta ce fel de energie o mai fi? se minună Habarnam.

— Se aseamănă cu energia electrică, îl lămuri Colăcel. Dar aceea se transmite prin cablu, pe cînd ceastălaltă, direct prin văzduh.

— Mai vreau să știu ceva, zise Habarnam. Dumneata ai spus că mecanicul de la stația centrală vede tot ce se află în jurul acestui glob de oglindă. Dacă și eu mă aflu aici înseamnă că mă vede și pe mine, nu-i așa?

— Bineînțeles! îl încredință Colăcel.

Atunci Habarnam se întrebă ce-ar putea să iasă dacă, așa, pe neașteptate, i-ar scoate mecanicului limba. „Doar mecanicul e prea departe ca să-mi poată face ceva”, își spuse el. Se apropie de glob, pîndi un moment cînd nu-l observa nimeni și scoase limba de un cot, ba se mai și strîmbă pe deasupra.

— Pffuu! Nu ți-e rușine să scoți limba! răsună vocea din difuzor.

Habarnam se rușină într-adevăr. Nemaștiind cum să iasă din încurcătură, pufni în rîs și bolborosi:

— Tot nu-mi venea să cred că mecanicul vede de acolo tot, pînă și pe mine. Dar acum m-am convins că așa este.

— Așa este, te vede! Nu mai ai nici un motiv să te îndoiești, rîse Împestrițatu. Mie însă tot mi-a rămas ceva neclar: înțeleg eu bine cum stau lucrurile cu energia radiomagnetică, cum e posibil de condus mașina de la distanță, cum aude și vede mecanicul tot ce pofteste, ba chiar cum ajunge pămîntul în combină unde se afinează și se amestecă cu tot soiul de grăunțe: dar uite, de unde pînă unde au apărut grăunțele și îngrășămintele acelea în combină, asta nu pot pricepe nici în ruptul capului!

— Explicația este cît se poate de simplă, zîmbi Colăcel. La fiecare douăsprezece ore sosește aici un șir de autocamioane pline cu grăunțe și cu îngrășămintele. Toată încărcătura este răsturnată apoi prin deschizătura pe care o vedeți acolo, în partea de sus a combinei.

— Atunci chiar că n-am de ce să mă mir atît, rosti Împestrițatu. Dar dacă grăunțele s-ar afla în combină fără să le toarne nimeni înăuntru și ar tot țigîni afară toată ziua, asta mai zic și eu că ar fi minune.

Cu aceasta, vizita la combină luă Sfirșit și drumeții noștri se întoarseră înapoi spre locul de unde porniseră. De astă dată, Colăcel nu urcă pieptiș colina, ci pe ocolite, ca nu cumva la urcuș Împestrițatu să se ducă iarăși de-a berbeleacul.

Capitolul zece

Habarnam, Bumbița și Împestrițatu sosesc în Orașul Soarelui

Peste cîteva clipe, cei trei se văzură instalați în automobilul lor și luîndu-și rămas bun de la Colăcel, porniră în întîmpinarea altor peripeții. Curînd, cîmpiile cele rotunde fură lăsate în urmă. Acum, de o parte și de alta a drumului apărură case. Erau toate mici, nici una nu avea mai mult de un etaj, dar se întreceau prin frumusețea lor. Toate acoperișurile erau înalte, cu vîrful ascuțit, vopsite în culori vii, și aveau turnulețe încovrigate ca niște căsuțe de melc. Nu se vedea casă care să nu aibă verandă, terasă ori balconaș.

Prin curți se zăreau boschete și flori felurite, cu parfum îmbătător.

Cu cît drumeții noștri înaintau, cu atît casele se iveau mai dese. Pe nesimțite, șoseaua se prefăcu într-o stradă largă, de oraș. Căsuțele joase dispăruseră, iar în jur se înălțau acum clădiri cu multe etaje.

Tot mai numeroși erau piticii care mergeau pe trotuare și tot mai lung șirul automobilelor din mijlocul străzii.

Mașinile goneau unele după altele într-un torent neînterupt, încurcându-se între ele și oprindu-se pe la răscruci. Printre toate aceste mașini erau unele de forma celor cu care Habarnam și prietenii săi se mai întâlneau pe drum; dar se mai aflau și altele de forme noi,

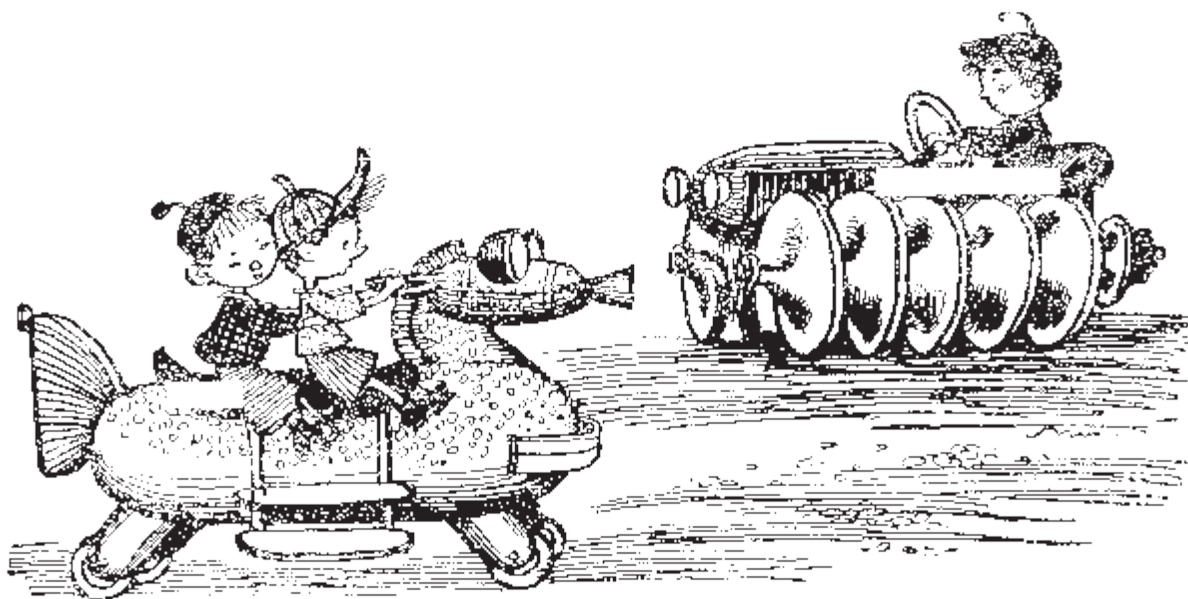
pe care drumeții noștri le vedeau pentru prima oară în viața lor. Cele mai multe erau întocmai ca niște căluți de lemn.

Autocăluții mergeau pe patru picioare terminate cu câte o roțiță.

Se ședea pe ei călare, cu picioarele proptite în scările șei și cu amîndouă mîinile prinse de urechile căluțului. În loc de ochi aveau felinare sau, mai bine zis, un fel de faruri pentru luminat drumul, iar în loc de gură aveau un clacson, ca să sperie cu el pe toți pietonii căscați.

Pe autocăluți se călătorea câte unul ori câte doi: primul, în față, iar al doilea în spate. Dar mai erau și autocăluți cu câte patru locuri, adică dintre aceia în care doi căluți erau puși alături și formau o pereche.

Printre automobilele din oraș se mai puteau vedea și așa-zisele spiralete. Acest soi de automobil avea în loc de roți niște șuruburi, niște spirale ca la mașina de tocat carne. Cînd șurubul se învîrtea, spiraleta se urnea din loc și mașina pornea la drum.

Astfel de mașini sînt destul de greoaie și în plus sînt înclinate pe o parte atîta timp cît spiralele se învîrt. Asemenea neajunsuri nu, apar la autospiraletele care sînt prevăzute cu două spirale ce se învîrt în direcții diferite. Datorită acestui lucru, mașina nu e înclinată și în afară de asta e mai sprintenă la viraje, deoarece cînd întorci e de ajuns să frînezi spirala din partea spre care vrei să virezi; la mașinile cu o singură spirală nu există frînă laterală și pentru a vira trebuie să te sprijini cu piciorul în pămînt, din care pricină se strică foarte repede încălțămîntea.

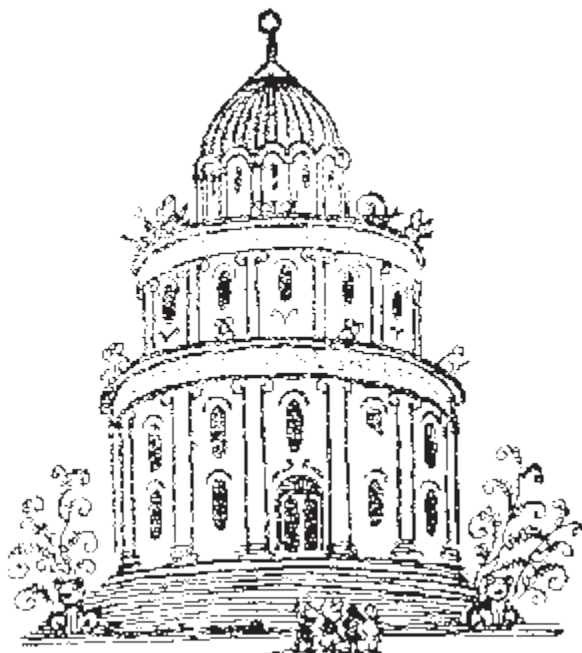
Circulau apoi pe acolo așa-numitele tubulete rotative cu reacție. Tubuleta nu era altceva decît un tub lunguiet pe patru roțile, umplut cu combustibil reactiv. Îndată ce combustibilul prindea să ardă, gazele, eliminate prin partea din spate atubului, puneau în mișcare cele patru roțile. Pentru viraje, tubuleta avea o aripioară așezată la spate. Gazele fierbinți care țîșneau din tub loveau aripioara cu putere și mașina vira încotro avea nevoie.

Tubuletele astea nu sînt prea comode pentru călătorit vara, pentru că trebuie să stai călare pe tub, care la viteză mare se încinge puternic; în schimb iarna, sînt minunate, deoarece în locul roților se pun niște tălpile, și atunci tubuleta merge cu o viteză amețitoare, putînd să treacă chiar și pe deasupra unor rîpe mai mici; și apoi pe această mașină te simți ca pe o sobă caldă, lucru foarte plăcut cînd e ger afară.

Pe lângă toate acestea, mai treceau pe acolo biciclete cu șenilă, motociclete și tot soiul de mașini, fie pe roțile, fie pe șenile.

Lui Habarnam, pe care îl interesa grozav de mult orice era mașină sau mecanism, îi fugeau ochii prin toate părțile. Din pricina asta fu cât pe-acți să se ciocnească de o altă mașină.

— Haideți mai bine să coborîm și s-o pornim pe jos, altfel n-o să putem vedea mai nimic, zise el.

Apoi, fără să mai aștepte răspuns, trase mașina lângă trotuar și opri.

Coborînd din automobil, cei trei merseră înainte pe jos, uitîndu-se cînd într-o parte, cînd într-alta. Și aveau într-adevăr ce să vadă. De o parte și de alta a străzii se înălțau clădiri cu multe etaje, uimitor de frumoase. Zidurile erau împodobite cu desene care mai de care mai întortocheate, iar sus, sub acoperișuri, atîrnau tablouri pictate în culori vii, care îți încîntau ochii. Multe case erau împodobite cu statui de piatră înfățișînd diferite animale sălbatice. Asemenea statui se întîlneau de multe ori și jos, în fața ușilor de la intrare.

Pe trotuare mișunau încolo și-ncoace o grămadă de prichindei și de prichindute. La fiecare pas se auzeau rîsete și glume. Pe undeva, prin apropiere, cînta muzica.

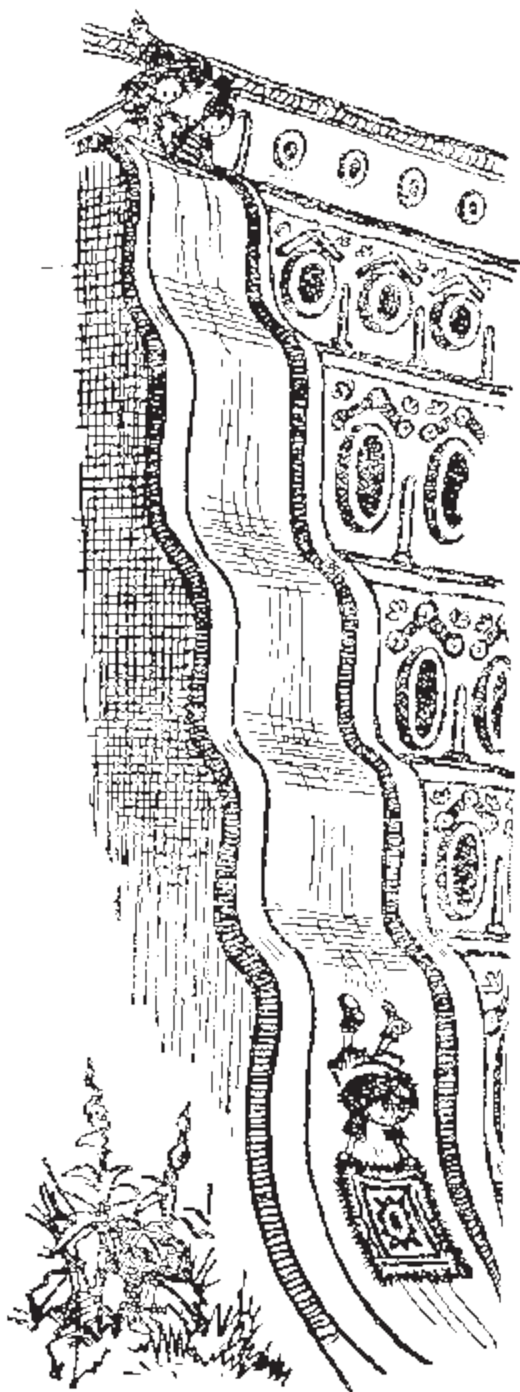
După ce merseră cît merseră, cei trei dădură peste o casă construită într-un chip cu totul neobișnuit. Casa aceasta avea etajele în piramidă și arăta ca o scară cu trepte uriașe, în așa fel încît locatarii primului etaj puteau să umble în voie pe acoperișul celor de la parter, locatarii etajului doi erau liberi să se plimbe pe acoperișul celor de la etajul întîii și așa mai departe. În loc de lift, casa avea un escalator, adică o scară rulantă cu care puteai să urci pînă la ultimul etaj. Pentru coborîș exista în partea cealaltă a casei un fel de tobogan, pe care alunecai în jos, după ce te așezai pe un covoraș. Toate covorașele stăteau grămadă după escalator. Oricine voia să urce cu escalatorul își lua un covoraș ca să aibă pe ce să se așeze cînd va trebui să coboare.

Drumeții noștri se uitară multă vreme cum urcau cu escalatorul locatarii care se întorceau acasă și cum coborau pe covorașe cei care ieșeau în oraș.

— Tu cum crezi că e mai plăcut, Împeștrîțatule - întrebă Habarnam - să urci cu escalatorul sau să cobori pe covoraș?

— Nu știu, ar trebui S-o încerc și pe prima și pe a doua ca să-mi pot da seama, răspunse Împeștrîțatu.

— Ideea nu e rea - se bucură Habarnam - ce ziceți, încercăm și noi?

— Dar nu ți-e frică? Îngînă Bumbița.

— Nici pomeneală! zise Habarnam.

Nu vezi cîtă lume urcă și coboară? Ei, haideți, luați-vă covorașe!

Fiecare apucă cîte un covoraș.

Primul care puse piciorul pe escalator fu Habarnam, după el urmă Împestrițatu și apoi Bumbița.

Într-o clipă fură sus de tot, izbutiră să sară cu bine din escalator și străbătînd acoperișul penultimului etaj se pregătiră să coboare.

— Hai, dă-te la oparte! se răsti Habarnam către Împestrițatu, repezindu-se spre tobogan. Eu cobor întâiul!

— Da, de ce mă rog tu? Cui i-a venit ideea cu urcușul pe escalator, ție sau mie? Mie mi-a venit! Așa încît eu am să cobor primul!

Vorbind astfel, Împestrițatu îl împinse cît colo pe Habarnam, puse iute covorașul pe tobogan și se pregăti să se așeze, dar, pe neașteptate, covorașul o apucă înainte. Împestrițatu vru să-l tragă înapoi, își pierdu însă echilibrul și căzînd pe tobogan cu capul în jos, alunecă pe burtă în urma covorașului, mai mult mort de frică. Cît ai clipi, se pomeni aruncat jos, pe trotuar, ridicînd în jurul lui nori de praf.

— Ei vedeți? strigă el ridicîndu-se în picioare. Am izbutit să descind din spațiul cosmic!

— A fost bine? zbieră Habarnam de sus.

— Minunat! răspunse Împestrițatu, ștergîndu-se de praf. Acum încearcă tu!

Habarnam își puse covorașul în mijlocul toboganului, se așează cu grijă pe el și porni în jos. Coborîșul nu fu egal, deoarece panta se arăta cînd mai lină, cînd mai abruptă. Era lină în dreptul fiecărui etaj, pentru ca să le fie comod celor care voiau să coboare acolo. De cum panta se înclina mai rău, Habarnam lua o viteză strașnică și fiindcă i se făcea frică, își proptea mîinile de pereții toboganului. Din această pricină, covorașul, scăpat, de la o vreme, de sub el, o luă în jos liber și independent, lăsîndu-l pe Habarnam să alunece pe propriii lui pantaloni.

Cel mai reușit coborî Bumbița. Se așează cuminte în mijlocul covorașului și nu se sprijini nici o clipă în timpul mersului cu mîinile de pereți, așa încît cu ea totul ieși cum nu se poate mai bine.

După ce hotărîră să se mai întoarcă și altă dată pe acolo ca să se poată plimba în sus și-n jos cît or să poftească, drumeții noștri plecară mai departe.

Trebuie să vă spun că în Orașul Soarelui străzile erau mult mai largi decît în oricare alt oraș piticesc. Trotuarele, mai ales, erau neobișnuit de largi. Fiecare casă își avea restaurantul ei. Toate restaurantele aveau mese așezate nu numai înăuntru, ci și afară, pe trotuar.

În jurul meselor ședeau o mulțime de pitici. Pe unii îi vedeai mîncînd, bînd ceai, cafea ori limonadă, pe alții citind ziare sau răsfoind reviste ilustrate. La multe mese se juca loto, domino, table sau altceva de felul acesta. Peste tot, pe oriunde se putea pune o cutie de șah, întîlneai șahiști.

Cît despre mijlocul străzii, pe acolo se juca numai de-a v-ați ascunselea, de-a prinselea, leapșa, de-a uliul și porumbeii, șoarecele și pisica, ori cine mai știe cîte altele cu prins și fugit. Pe lîngă fiecare restaurant se găsea cîte o jucotecă unde se păstrau jocurile de masă. În afară de asta, multe case aveau puncte de împrumut, de unde puteai închiria biciclete, triciclete, rachete de tenis, mingi de fotbal, de volei și de pingpong, sau chiar popice. Piticii care se îndeletniceau cu aceste jocuri puteau fi văzuți peste tot: pe terenuri speciale, prin scuaruri ori prin curți.

Deși, dacă ar fi să spunem tot adevărul, în Orașul Soarelui nici nu erau curți sau, mai bine zis, erau, dar nu vedeai între ele nici un fel de gard ori despărțituri. Porțile nu se încuiau niciodată, fiindcă la urma urmelor nici nu existau porți. Chiar dacă întâlneai pe ici, pe colo câteun gărduleț, știai că este făcut pentru ca să nu se strivească verdeța și nicidecum cu gândul de a stăvili calea cuiva.

Fiindcă piticii din Orașul Soarelui nu aveau garduri la curți, exista foarte mult loc, așa că puteau să-și așeze plase de tenis sau să-și amenajeze piste de alergări. Să-și facă bazine mari de înot și terenuri pentru fotbal, volei, baschet ori crochet. Puteau oricând să treacă nestingheriți dintr-o curte într-alta ca să joace împreună cu vecinii lor orice le-ar fi poftit inima, fapt pentru care boala nu prea se prindea de ei și creșteau cu toții niște pitici zdraveni și voinici.

Mai mult decât orice le plăcu drumeților noștri că aproape în fiecare clădire se găsea câte un teatru ori câte un cinematograful. Cele mai des întâlnite erau teatrele de păpuși. Aproape la tot pasul puteai citi: „Teatrul mare de păpuși”, „Teatrul mic de păpuși”, „Teatrul de marionete”, „Teatrul de comedie pentru păpuși”, „Teatrul Jândărică năzdrăvanul” și altele.

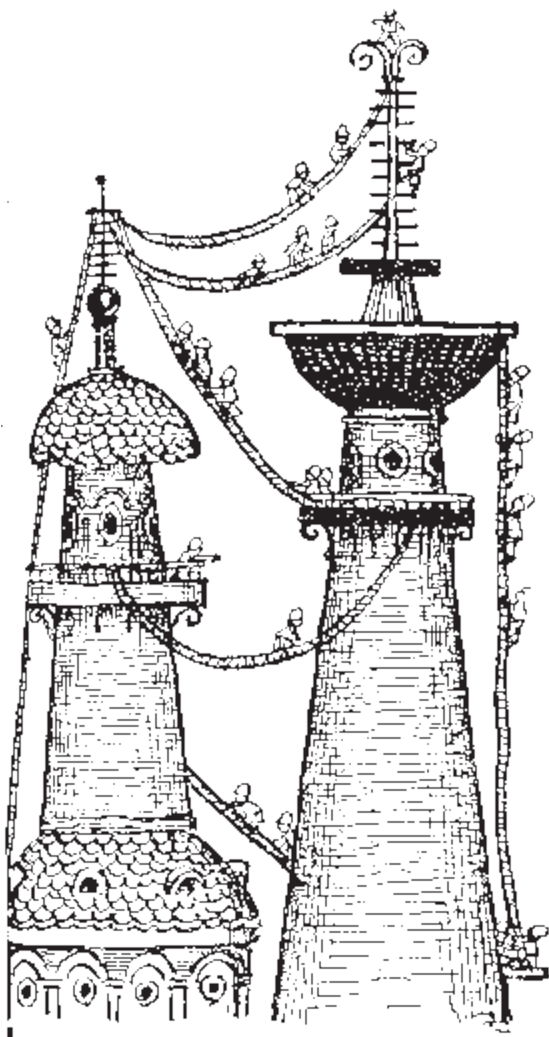
Pentru ca spectatorilor să nu le fie vara prea cald, scenele teatrelor erau făcute cu două fețe și cu câte două cortine. O cortină se deschidea spre sala de spectacol, iar cealaltă spre stradă. În felul acesta spectacolul putea fi văzut iarna din sală și vara direct din stradă ori de prin curți. Cei de la teatru nu mai aveau decât să întoarcă decorul în partea opusă, să scoată scaunele din sală și să le așeze afară, sub cerul liber.

Habarnam nu se mai sătura privind în jurul lui; căsca gura când într-o parte, când într-alta și din această pricină se tot ciocnea de trecători. Asta îl supăra tare mult. De obicei, piticii cu care se ciocnea Habarnam îi spuneau „Iartă-mă, te rog”, dar el, în loc să răspundă politicos „Nu face nimic”, bolborosea înfuriat:

— Ei, asta-i acum!

— Nu-i frumos din partea ta, îmi certă la un moment dat Bumbița.

Când ți se spune „Iartă-mă”, trebuie să răspunzi „Nu face nimic”.

— Știi că ai haz! zise Habarnam. Dacă am să-i tratez pe toți cu „nu-i nimic”, pînă la urmă are să se găsească unul care să-mi sară și-n cap.

Tocmai atunci ajunseră în fața unei clădiri înalte ale cărei balcoane erau unite între ele prin niște scări de frînghie. Tot asemenea scări porneau de la ferestrele etajelor de sus spre balcoanele etajelor de jos. Scările de frînghie, precum și celelalte frînghii care se întindeau pe ziduri în toate direcțiile dădeau acelei clădiri înfățișarea unei corăbii echipate, gata să se avînte în larg. Casa era locuită numai de pompieri, care se antrenau toată ziua cățărîndu-se pe frînghii.

Habarnam măsură din ochi, cu multă băgare de seamă, clădirea aceea ciudată și fiindcă pînă sus de tot erau prea multe etaje, fu nevoit să-și dea tare capul pe spate. Din pricina asta, pălăria îi zbură din cap. Habarnam se aplecă s-o ridice, dar în clipa aceea se petrecu ceva cu totul neașteptat. Tocmai atunci trecea pe acolo un pitic pe nume Foicel, cu nasul înfundat în cartea „Nemaipomenitele aventuri ale gînsacului Pană”, și citea din ea de zor.

Foicel era mare iubitor de cărți. Făcea parte dintre aceia cărora le place să citească în orice împrejurare, și acasă, și pe stradă, și dimineața la ceai, și ziua în timpul prînzului, și pe lumină, și pe întuneric, și așezat, și lungit, și în picioare, ba chiar și în mers.

Prins în mrejele cititului, Foicel nu băgă de seamă că Habarnam s-a aplecat după pălărie. De aceea se împiedică și căzu. Căzînd, îl trase și pe Habarnam după el și îl lovi rău de tot cu piciorul în frunte.

— Ia te uită, au și început să mi se suie în cap! strigă Habarnam. Măgar ce ești!
 — Cine e măgar? Eu? întrebă Foicel ridicându-se în picioare.
 — Dar cine vrei să fie? Că doar n-oi fi eu! țipă Habarnam cât putu de tare.
 — Îmi pare rău, dar nu pat fi de acord cu dumneavoastră, zise Foicel politicos.
 Măgarul este un animal cu patru picioare și cu urechi lungi...
 — Întocmai ca matala!
 — Ca mine? Poate ca dumneata!
 — Ce? zberă Habarnam. Eu sînt un animal cu patru picioare? Am să-ți dovedesc eu acuși care dintre noi doi are patru picioare!
 — Ei hai! Dovedește-mi! Dovedește-mi!
 — Iaca îți dovedesc!
 — Minți! rosti Foicel. N-ai să-mi dovedești nimic!
 — Așa, va să zică mint! strigă iar Habarnam, de-abia mai suflînd de furie, și răsucind bagheta magică adăugă: Doresc ca acest pitic să se prefacă într-un măgar!

— Multe mai dorești și multe mai... „poftești” ar fi vrut să adauge Foicel, dar nu apucă să spună vorba asta că se prefăcu într-un măgar și porni înainte de-a lungul trotuarului, dînd într-una din coadă și bătînd caldarîmul cu copitele. Cartea pe care o scăpase din mînă rămase acolo jos, în mijlocul trotuarului. Nici un trecător nu se nimeri atunci prin apropiere, așa încît nimeni nu băgă de seamă ciudata întîmplare. Fără să observe că Habarnam a rămas gură-cască în fața clădirii cu scări de frînghie, Bumbița și Împestrițatu o luaseră înainte.

Cînd Habarnam îi ajunse, cei doi stăteau în fața unei case cu multe etaje pe care scria „Hotel Nalba”.

— Uite, aici o să locuim noi! Cine călătorește, în hotel locuiește! Așa este regula! zise Bumbița.

Și fără să mai rostească o vorbă, drumeții noștri se îndreptară spre intrarea hotelului.

Capitolul unsprezece

Cînd seara s-a lăsat

În clipa cînd se văzură în fața ușii și vrură să intre în hotel, cei trei se dădură brusc la o parte, fiindcă ușa se deschise singură de parcă ar fi împins-o cineva dinăuntru. Văzînd că nu iese nimeni în stradă, Habarnam și tovarășii lui de drum pășiră pragul hotelului. În urma lor, ușa se închise cît ai clipi din ochi. Cei trei se uitară cu teamă în jur. În dreapta era o scarălargă, iar în stînga, o măsuță înconjurată de cîteva scaune.

Pe peretele din față se vedea o ușă neagră, deasupra căreia apăru dintr-o dată un ecran alb ca la televizor, iar pe ecran se ivi capul bucălat și bălai al unei prichindeuțe.

Prichindeuța ude pe ecran avea două fundulițe-negre prinse în păr și două căști la urechi. În fața ei stătea o măsuță cu un microfon.

— Apropiați-vă, vă rog, zise ea zîmbind.

Cei trei prieteni se apropiară cu sfială.

— Aveți de gînd să vă opriți la hotelul nostru? întrebă prichindeuța și, fără să mai aștepte răspunsul drumeților noștri care se zăpăciseră cu totul, urmă: Camere libere avem numai la etajul patru. Intrați, vă rog, pe această ușă și urcați cu liftul.

După ce mai zîmbi încă o dată, Prichindeuța dispăru. Ușa cea neagră pe care se afla ecranul se deschise singură. Intrînd înăuntru, Habarnam, Bumbița și Împestrițatu se pomeniră direct în cabina unui lift. Apoi ușa se închise și se deschise din nou la oprirea liftului în dreptul etajului patru.

Cum ajunseră sus, cei trei văzură apărînd pe peretele coridorului fața zîmbitoare a aceleiași prichindeuțe.

— Aveți camera cu numărul nouăzeci și șase, în capătul coridorului, la dreapta, spuse ea. Dar mai întîi vă rog să vă treceți numele în caietul care se află pe măsuța de colo. Habarnam deschise caietul cu pricina, citi toate iscăliturile de pe ultima foaie și luîndu-și aerul cel mai serios din lume scrise: „Turistul automobilist Habarnam Habarnamovici Habarnamkin.”

Văzînd asemenea iscălitură, Împestrițatu pufni plin de admirație, după aceea căzu nițeluș pegînduri, timp în care își tot ciupi vîrfurile nasului apucă apoi tocul și se căzni să scrie cît mai deslușit cu putință: „Vizitatorul străin Mîzgoalo Pestrini.” Doar Bumbița lăsa la o parte toate mofturile și-și trecu simplu în caiet numele ei piticesc.

După ce isprăviră de iscălit, prietenii noștri o apucară de-a lungul coridorului cu uși multe de o parte și de alta, pînă se văzură în fața camerei cu numărul nouăzeci și șase.

— Gata, am ajuns! spuse Bumbița. E camera noastră!

Habarnam deschise ușa, și toți trei se pomeniră într-un vestiar spațios.

Pe peretele din față lor se lăsa atunci un ecran, pe care apăru, pentru a treia oară, prichindeuța cea surîzătoare.

— Iată-vă acum și acasă, zise ea. Vreți, poate, să vă odihniți după atîta drum? Aveți la stînga ușa care dă spre camere. Intrați și instalați-vă fără nici un fel de jenă. Pălăriile le puteți lăsa aici în vestiar, pe cuier, ori în dulapul acela. Să știți că aveți de-a face cu un dulap-aspirator perfecționat. Curăță orice fel de îmbrăcăminte, aspirînd praful din ea în mod automat. Ușa din dreapta dă în baie. Poate dorește careva din dumneavoastră să facă un duș, să facă o baie ori să se spele, cel puțin pe mîini și pe față, încheie prichinduța, zîmbind cu înțeles spre Împestrîțatu.

— Mai discutăm noi între noi și o să vedem ce hotărîre vom lua pînă la urmă, zise Împestrîțatu.

— Așa, așa, discutați, spuse prichinduța. Vreți cumva să-mi puneți vreo întrebare?

— Aș avea eu una, vorbi din nou Împestrîțatu. Cine ești matale, unde te afli acum și cum te cheamă?

— Sînt directoarea de serviciu a hotelului, mă aflu în cabinetul direcției fiindcă fac în seara asta de gardă, iar numele meu este Crina.

— Și al meu Împestrîțatu... adică hm, am greșit, Măzgoalo Pestrini, ăsta este.

— Am și eu O întrebare de pus, zise Habarnam. Cum se pune la priză dulapul-aspirator?

— Nu-i nevoie să-l puneți la priză - zise directoarea hotelului - e de ajuns să vă puneți în el hainele și să închideți ușița, că face el automat legătura cu priza. Mai aveți întrebări?

— Deocamdată nu, răspunse Habarnam.

Crina îi salută din cap pe Habarnam și Bumbița, aruncă apoi o privire spre Împestrîțatu, zîmbi larg și dispăru de pe ecran.

— Curios! De ce oare o fi Surîzînd într-una? întrebă Împestrîțatu nedumerit. Cum se uită la mine, o și încearcă rîsul!

— Cît se poate de clar, răspunse Bumbița. Cînd vede ce prichindel curățel am luat cu noi la drum, abia se mai poate ține să nu ridă.

Între timp, Habarnam se apucă să cerceteze cum este construit dulapul-aspirator. Deschizînd ușa și aruncîndu-și o privire înăuntru văzu că nu numai pereții, ci chiar partea de jos și tavanul dulapului sînt pline de niște găurele rotunde, incit se asemana foarte mult cu un fagure de miere. Habarnam puse bagheta magică în dulap, își atîrna pălăria de cîrligul dinăuntru, închise înapoi ușița și ascultă cu luare-aminte. Din dulap se auzi un zumzet surd ca cel dintr-un stup de albine. Deschise dulapul, zumzetul încetă, îl închise la loc, iarăși se auzi.

— Ascultă, Împestrîțatule, spuse Habarnam. O să facem acum o experiență. Eu intru în dulap tu mă închiză acolo. Sînt curios să cum funcționează automatul.

Zis făcut. Se vîrî în dulap, iar Împestrîțatu închise ușa...

De cum se trezi înăuntru, Habarnam auzi zumzetul și simți un vînt puternic. Vîntul prinse a sufla asupra lui din ce în ce mai tare. De la o vreme, nici nu se mai putu ține pe picioare. Fu azvîrlit cît colo lipit de unul dintre pereți. Pe neașteptate, vîntul suflă în direcție opusă, așa încît Habarnam fu izbit de celălalt perete. Apoi curentul porni arunce de jos în sus. Pantalonii și cămașa i se umflară de aer, părul i se ridică măciucă, iar lui i se păru că acuși-acuși are să fie tras în sus și are să se pomenească plutind ca într-un balon. Ca să nu zboare, Habarnam se așeză jos în dulap și se grăbi să deschidă ușa.

— Ei, cum ți-a reușit experiența? întrebă Împestrîțatu văzînd că prietenul lui sare din dulap în patru labe.

— Din plin, răspunse Habarnam. A fost tare interesant. Încearcă și tu dacă vrei.

— Dar cum e acolo în dulap, nu ți-a fost frică? întrebă Împestrîțatu cu teamă.

— Nici pomeneală! Te scutură nițeluș de praf și atîta tot, zise Habarnam.

— Și ce anume simți?

— Simți așa ceva de parcă ai zbura cu balonul. E foarte plăcut. Intră înăuntru și ai să vezi. Ei, hai, intră odată, ce atîta frică?

Fără să mai cumpănească mult, Habarnam îl împinse pe Împestrîțatu în dulap și închise ușița, apoi ascultă cu un zîmbet pe buze zumzetul și zgomotele care veneau dinăuntru. Curînd, însă, ușița se deschise, iar Împestrîțatu sări afară.

— Foarte interesant! zise el ridicîndu-se de jos. Acum este rîndul tău, Bumbița!

— Ce-ți trece prin cap? răspunse Bumbița. Parcă n-aș avea altceva mai bun de făcut decît să mă ocup de asemenea fleacuri!

— De ce vorbești așa? se împotrivi Împestrîțatu. Nu-s de loc fleacuri, este ceva foarte serios!

Dar Bumbița nu-l ascultă.

— Haideti mai bine să vedem camerele, spuse ea.

După ce descuiară ușa, drumeții noștri intrară într-o odaie largă al cărei parchet, proaspăt curățat, strălucea ca aurul. În mijlocul camerei se afla o masă rotundă, iar de jur împrejur, pe lîngă pereți, tot soiul de mobile: un bufet, o canapea lată îmbrăcată în stofă verde, două fotolii mari și citeva scaune. Lîngă fereastră se vedea o măsuță, pe care existau o cutie de șah, alta de table, și o a treia de domino. Într-un colț era instalat un aparat de radio, iar într-altul un televizor. Prin ușa din dreapta se intra într-o odaie cu două paturi, prin cea din stînga într-alta cu un singur pat.

— Camera cu un pat e a mea - spuse Bumbița - iar cealaltă este a voastră.

— Și asta de la mijloc are să fie comună, zise Împestrîțatu. Aici o să ascultăm radio, o să ne uităm la televizor, și tot aici o să ne adunăm toți trei ca să discutăm toate problemele noastre. Deocamdată, eu propun să discutăm următoarea problemă: cum facem ca să luăm masa de prînz?

— De prînz poți să n-ai nici o grijă, îl liniști Bumbița. Cine are bagheta magică, acela poate să mănînce oricînd pofteste ! Dar tu, înainte de toate, trebuie să faci o baie.

— De ce să mai fac acum o baie, cînd de-abia m-am scuturat de praf? protestă Împestrîțatu.

— Degeaba te-ai scuturat de praf, că tot murdar ai rămas, zise Bumbița. Pentru nimic în lume nu mă așez la masă cu un asemenea nespălat! Ori te duci să faci baie, ori nu capeți masa de prînz, așa să știi!

Împestrîțatu fu nevoit să se supună. Se îndreptă spre camera de baie, cu gîndul să nu se spele decît pe față și pe urmă s-o înșele pe Bumbița spunîndu-i că s-a scăldat din cap pînă-n picioare. Cum se văzu înăuntru, se apropie de chiuvetă și prinse a cerceta instalația. Deasupra chiuvetei se afla o placă de marmură care semăna întocmai cu un contor. Drept în mijlocul acestui soi de contor se găsea o oglinjoară rotundă, dedesubtul căreia se înșirau mai multe butoane, fiecare avînd pe ele cite un mic desen. Mai jos, sub butoane, răsăreau cîteva mînerașe ca niște cornițe.

În partea de sus a plăcii, deasupra oglinzii, era instalat un tub lat ca un microfon. Sub tubul acela era prins de placă un sul dințat, iar de sus de tot, aproape de tavan, se ivea un tub încovoiat, care se isprăvea printr-o pîlnie cu multe găurele, ca la stropitoarea de flori. De o parte și de alta a oglinjoarei se puteau vedea cîteva sertărașe. Împestrîțatu deschise primul sertăraș, pe care era desenată o bucată de săpun, și găsi înăuntru săpunul, pe urmă îl deschise pe cel de al doilea, al cărui desen arăta o perie de dinți, și găsi înăuntru peria. Deschizîndu-l apoi pe al treilea, pe care se vedea un tub cu pastă, găsi înăuntru pasta.

„Ei și, nu-i nici o minune. Tot ce e desenat afară găsești înăuntru!” își zise Împestrîțatu încîntat și prinse a se uita, pe rînd, la toate butoanele de sub oglinjoară.

Dedesubtul unuia dintre butoane era desenată un fel de pîlnie. Împestrîțatu apăsă pe acel buton și chiar în clipa aceea țeaua ca un microfon care sta sus pe placă se lăsă puțin maijos, făcînd să se împrăstie înjur aburi calzi.

„Aha! înțelese Împestrîțatu. Asta este desigur țeaua pentru uscarea părului după spălat.”

Apoi apăsă pe un alt buton, pe care era desenată un fel de perie ca aceea pentru spălat vasele, și pe dată îi alunecă drept pe cap sulul cel dințat, care prinse a se răsuci

pieptănîndu-i părul. În prima clipă, Împestrițatu se sperie rău de tot, dar văzînd că sulul se răsucesce liniștit, prinse curaj și, potrivindu-și capul sub perii lui, spuse:

— Ce mare grozăvie! Nu-i decît O perie automată pentru pieptănat părul.

Se pieptănă el cît se pieptănă, pe urmă apăsă pe butonul al cărui desen înfățișa un flacon de colonie, și atunci, din pulverizatorul care se găsea lîngă oglinjoară țîșniră cu putere drept în fața lui stropi deși de colonie. Țîșnitura fu atît de neașteptată, încît nici nu apucă să strîngă pleoapele, astfel că ochii i se umplură de lacrimi pînă la durere.

Ștergîndu-și-i cu pumnii și întinzînd lacrimile pe obraji, Împestrițatu zise:

— Nici asta nu-nseamnă prea mare lucru! De vreme ce e desenat acolo un flacon de colonie înseamnă că nu poate țîșni altceva decît colonie.

Da, dacă ar fi fost desenat un flacon de colonie și ți-ar fi țîșnit în ochi, să zicem, apă simplă, sau chiar cerneală, atunci mai zic și eu că ar fi fost lucru mare !

După ce gîndi astfel trecu la examinarea mînerelor înșirate deasupra chiuvetei. Dar aici dădu peste niște desene al căror înțeles îlpușe într-adevăr într-o mare încurcătură. Sub primul mîner era desenat un pitic cu obraji roșii, sub al doilea, același pitic, cu obraji albaştrii. Desenul celui de al treilea mîner înfățișa o mîină de pitic colorată în roșu aprins, iar desenul celui de al patrulea, aceeași mîină, dar în albastru. Nepricepînd nimic din toate acele desene, Împestrițatu răsuci, la întîmplare, primul mîner care îi căzu sub mîină și, pînă să se dezmeticească bine, se pomeni năpădit de un potop zgomotos de apă. Își spuse atunci că este iarăși stropit cu colonie și strînse puternic pleoapele, ca să nu mai lăcrimeze. Dar înțelese numaidecît că de data asta nu este nicidecum vorba de colonie și deschizînd ochii văzu cum stau lucrurile. Fu cît pe ce să-și mărturisească mirarea, se stăpîni însă la vreme și-și zise:

— Liniștește-te, Împestrițatule! De ce te-ai mira atît? Ai nimerit, pe cît se pare, sub duș și asta e tot!

Să te trezești pe neașteptate sub duș, ba să ți se mai întîmple asta cînd ești îmbrăcat, nu e tocmai plăcut. Împestrițatu se hotărî să oprească apa, dar uită pe care dintre mîner e răsucise, așa încît porni a le încerca la rînd, cînd pe unul, cînd pe celălalt. Pe cea rece nu izbutis-o oprească, în schimb dădu drumul la apa fierbinte. Potopul care curgea într-una asupra lui se întetî și se încălzi simțitor. Pe scurt, cînd reuși în sfîrșit să oprească apa, era ud leocă din creștet pînă-n tălpi.

— Ei, cum ți-a plăcut baia? îl întrebă Bumbița de cum îl zări că intră în cameră.

— Mi-a plăcut, răspunse Împestrițatu scurt fără să mai intre în amănunte.

De-abia atunci observă Bumbița că din hainele lui se scurgeau șiroaie de apă.

— Cum vine asta? se răsti ea. Nu cumva te-ai scaldat cu hainele pe tine!

— Dar tu cum poruncești, mă rog, să mă scald? întrebă Împestrițatu. În baie, instalațiile sînt atît de complicate, încît vrei-nu vrei faci baie cu haine cu tot.

— Instalații complicate? se interesă Habarnam. Cum așa?

— Uite-așa! Du-te și-o să vezi! răspunse Împestrițatu.

Habarnam se duse, dar peste cîteva minute se întoarse și el leocă din creștet pînă-n tălpi. Ba, pe deasupra, din hainele lui noi ieșeau și aburi, deoarece se nimerise să dea drumul întîi la apa fierbinte.

— Mare pacoste pe mine cu voi amîndoi! zise Bumbița și intră în camera de baie ca să învețe cum se mînuiește instalația.

Habarnam și Împestrițatu, care o urmară, rămaseră la spatele ei și se mărginiră să privească.

— Uite, încearcă să ghicești! spuse Habarnam. De ce lîngă mînerul ăsta este desenat un pitic întreg, iar lîngă ăstălalt numai o mîină?

— Cît poate de simplu! răspunse Bumbița. Dacă răsucesți mînerul sub care este desenată o mîină, apa îți vine doar pe mîină, dar dacă răsucesți mînerul sub care e desenat un pitic întreg, te sclazi în întregime sub duș.

— Exact! încuviință Împestrițatu. E la mintea oricui. Dar de ce un pitic este roșu, iar celălalt albastru?

— Asta pot să răspund și eu acum, se grăbi Habarnam. Dacă deschizi robinetul cu piticul roșu, năvălește dintr-o dată apa fierbinte, iar de-atîta căldură te înroșești; dacă însă deschizi dincolo, la piticul cel albastru, apa curge rece de tot și te faci vînat din pricina frigului.

— Ei vedeți - spuse Bumbița - acuma, că vă este totul clar, umpleți-vă cada cu apă și scăldați-vă.

După ce Habarnam și Împeștrîțatu se scăldară, camera de baie fu pusă la dispoziția Bumbiței; pe urmă se așezară toți trei să cîneze. Habarnam răsuci bagheta magică și spuse:

— Masă, întinde-te!

Pe dată apărură masa fermecată, care, cît ai clipi din ochi, se întinse singură. Și cîte bunătăți nu se iviră pe ea! Puteai să te înfrunți cu orice dorești și oricît poțestești! Bucatele nu se isprăveau niciodată. Habarnam și Împeștrîțatu ședeau la masă înveliți cu niște cuverturi, deoarece hainele lor fuseseră spălate de Bumbița și puse la uscat.

Împeștrîțatu se dădea în vînt mai ales după dulciuri și de aceea îi păru tare rău că nu are buzunare ca să și le înfunde eu bomboane. Pînă la urmă făcu ce făcu și izbuti să pună deoparte un pumn de bomboane, pe care le ascunse apoi la el în pat, sub pernă.

După ce se săturară, se ridicară cu toții de la masă. Masa fermecată se răsuci și dispărură împreună cu toate bunătățile. fără să lase nici o firimitură, așa încît în urma ei nu mai fu nevoie să se măture. Bumbița se uită pe fereastră și rămase uimită cînd văzu că afară s-a întunecat de-a binelea. Spuse atunci că a sosit vremea de culcare și se retrase la ea în cameră.

Urmîndu-i exemplul, Habarnam și Împeștrîțatu intrară de asemenea în odaia lor. Acolo stinseră lumina electrică și fiecare se vîrî la el în pat. Împeștrîțatu mai ronțăi o vreme din bomboanele de sub pernă, aruncînd poleiala de pe ele drept pe podea, apoi adormi cu o bomboană în gură. Dar Habarnam nu putu multă vreme să doarmă tot gîndindu-se la cîte s-au petrecut cu el din dimineața acelei zile. I se părea că a plecat din Orașul Florilor nu în ziua aceea, și nici cu o zi mai înainte, ci de o lună întreagă sau poate chiar de un timp și mai îndelungat. Asta n-ar trebui să vă mire de loc, fiindcă piticii sînt tare prichindei și pentru ființele mici vremea se scurge mult mai încet decît pentru cele mari.

Capitolul doisprezece

Cum a ajuns Habarnam să stea de vorbă cu conștiința lui

Ochii lui Habarnam se deprinseră încetul cu încetul cu întunericul din cameră. Treptat, desluși contururile șterse ale lucrurilor din jur. Pe peretele din fața patului, el văzu rama lată și neagră a unui tablou.

Apoi putu distinge, aproape de pat, un dulăpaș scund, pe care la început îl luase drept o noptieră obișnuită. Dar nu era vorba despre o noptieră obișnuită. În loc de ușiță, dulăpașul avea un perete plat, presărat cu multe butonașe albe. Sub fiecare butonaș scria numele unui basm.

Erau acolo și „Scufița roșie”, și „Degețel”, și „Cocoșul de aur”, și „Motanul încălțat”, și altele, care mai de care mai minunate. Sus pe dulăpaș se găsea o oglindă.

„Ce comedie o mai fi și asta? se întrebă Habarnam și singur își răspunse: Poate că dacă apăs pe unul din butoanele dulăpașului sare afară o carte cu povești! Ei și, n-ar fi de loc rău să citesc un basm înainte de culcare!”

Fără să stea mult pe gînduri, Habarnam apăsă pe primul buton care-i veni la-ndemînă. Cu toate astea, nicio carte nu sări din dulăpaș; în schimb se auzi o melodie lină, frumoasă și un glas blînd, sfătos, care prinse a istorisi, rar de tot, o poveste:

— A fost odată ca niciodată. Au fost un frate și o soră. Pe soră o chema Alionușka, iar pe frate, Ivanușka. Și iac-așa, într-o bună zi au pornit amîndoi la drum...

„Al ghici Habarnam. Va să zică dulăpașul ăsta nu-i decît o mașină de povestit basme. Cu atît mai bine, mai comod chiar decît să citești singur.

Am să stau așa culcat și am să ascult pînă cînd m-o fura Somnul.” Pe cînd se gîndea el așa, oglinda de pe dulăpaș se luminează fără veste și în ea apărură un cîmp înverzit. Pe cîmpul acela se vedea șerpuind o cărăruie îngustă, iar pe cărăruie se iviră, pășind mîna în mîna, Alionușka și Ivanuska.

Habarnam se sprijini în coate ca să poată privi mai bine, iar glasul urmă mai departe firul povestii:

— Merșeră ei ce merșeră, cînd deodată dădură peste un lac pe malul căruia păștea o turmă de vaci. „Mi-e sete - spuse Ivanușka - și vreau să beau apă din lac.” „Nu bea, frățioare - îi răspunse Alionușka - fiindcă ai să te prefaci într-un vițeluș.”

Habarnam ascultă, ascultă și nu se mai satură, pînă cînd se sfîrși întreaga poveste. De plăcut îi plăcu mult de tot, dar îi fu tare milă de bietul Ivanușka, care se prefăcuse într-un vițeluș. Asta îi amintea de prichindelul pe care-l întîlnise în ziua aceea pe stradă și pe care-l transformase într-un măgar. Uitase cu totul de întîmplarea aceea, dar acum, iacă, îl năpădiră gîndurile și nu mai voiau, cu nici un chip, să-i iasă din cap. Își aduse aminte cum s-a depărtat de el piticul acela prefăcut în măgar, cum tropăia cu copitele pe trotuar, întorcîndu-și din mers capul lunguieț și aruncîndu-i priviri muștrătoare din ochii lui blînzi, dar triști, Basmul își depănase de mult firul întîmplărilor, dar Habarnam tot i mai veghea în întuneric, fără să poată adormi. Sta așa culcat și se sucea într-una cînd pe o parte, cînd pe alta, oftînd amar. Se trezi, de la o vreme, discutînd, în gînd, cu el însuși și de aceea i se păru că stă de vorbă cu o voce care vine de undeva dinlăuntrul lui:

„Singur și-a făcut-o! se apără Habarnam. Doar m-a lovit. Ce, eram obligat să rabd?”

„Închipuiește-ți ce persoană însemnată e dumnealui răspunse vocea. Nici să-l atingi n-ai voie! Și ce-i dacă te-a lovit? N-aveai decît să-l lovești și tu!”

„Cum adică să-l lovesc? întrebă Habarnam. Însemna să-l iau la bătaie, și asta nu-i frumos!”

„Ia te uită! se revoltă vocea. «Să te bați nu-i frumos !» Și ce-ai făcut tu e frumos, nu-i așa? Ție ți-ar fi plăcut să te prefacă altul într-un măgar?”

„Dar de ce m-a lovit?” întreba cu încăpățînare Habarnam.

„Ce tot o ții într-una «m-a lovit, m-a lovit!» Știi bine că n-a făcut-o dinadins.”

„Nu știu nimic!”

„Ba știi, ba știi ! De mine, frate, nu te poți ascunde!”

„Dar cine ești tu, mă rog, că nu mă pot ascunde de tine?” întrebă Habarnam.

„Cum cine? rîse vocea. Nu mă recunoști? Sînt conștiința ta !”

„Aha făcu Habarnam. Tu erai? Atunci șezi colo și taci. Doar nimenea nu m-a văzut și nu poate nimeni să-mi spună nimic.”

„Va să zică, ție ți-e frică să nu te mustre cineva pentru purtarea ta urîcioasă, zise conștiința. Dar de muștrarea mea nu ți-e frică! Rău faci.

Iaca, am să mă apuc chiar acum să te chinuiesc atîta, încît are să ti se urască și viața. O să vezi tu, pînă la urmă, că ai să te simți mai ușurat dacă are să cunoască și altcineva fapta ta și are să te pedepsească pentru asta. Hai, scoală-l chiar în clipa asta pe Împetriștat și povestește-i tot.”

„Ascultă, spuse Habarnam. Unde mi-ai fost pînă acum? De ce ai tăcut, tot timpul? La toți piticii, conștiința este ca orice conștiință, numai la mine e un fel de viperă înveninată! Se pitește naiba știe pe unde, stă acolo ascunsă și așteaptă pînă mă port o dată nu tocmai așa cum trebuie, și atunci, hop! sare și se apucă să mă chinuiască.”

„Nu sînt nici eu chiar atît de vinovată cum ți se pare, se apără conștiința. Toată nenorocirea vine de acolo că eu sînt încă mult prea mică, prea pipernicită, de aceea și glasul meu e atît de slab. Pe deasupra, se mai întîmplă destul de des să fie zgomot în jur. Asta în special ziua, cînd se aud ba huruit de autobuze, ba clacsoane de automobil, ba discuții, ba muzică. De aceea îmi place să stau de vorbă cu tine noaptea, cînd e liniște în jur și nimeni nu poate să-mi înăbușe vocea”.

„Aha, bine că am aflat de ce ți-e frică ție! Lasă că te înăbușim noi acuși!” se bucură Habarnam și, grăbindu-se să apese pe unul din butoanele dulăpașului, ascultă povestea cu Arici Aricilă. Conștiința tăcu vreo cîteva clipe, dar în cele din urmă glăsui din nou:

„Sigur, tu ești întins într-un așternut moale, sub cuvertură, ție ți-e cald, plăcut și bine. Dar te-ai întrebat ce face în timpul ăsta piticul pe care l-ai prefăcut în măgar? Pesemne că stă culcat pe paie, undeva într-un grajd. Fiindcă, vezi tu, măgarii nu dorm prin paturi. S-ar putea chiar să se tăvălească afară, în frig, pe pămîntul rece. Doar e singur, fără stăpîn, și nu are cine să-i poarte de grijă”.

Habarnam scoase un strigăt de ciudă și se răsuci neliniștit în așternut.

„Ori poate că-i este foame, urmă vocea. Știi bine că el nu-i în stare să ceară de mîncare, fiindcă a pierdut darul vorbirii. Ia închipuie-ți că ai vrea să ceri ceva și n-ai putea să rostești nici un cuvînt, cum ți-ar fi?”

— Ce poveste idioată! bolborosi Habarnam. Nu-i în stare să înăbușe nici măcar un glas.

Se apucă atunci să apese pe celelalte butoane și ascultă alte basme, pe urmă apăsă pe butoanele laterale ale dulăpașului și făcu să răsune tot felul de marșuri, de valsuri și de polci. Cu toate astea, vocea conștiinței nu înceta nici o clipă, ci o ținea una și bună. Desperat, Habarnam apăsă pe butonul sub care scria: „Gimnastica de dimineață.” Și iată că în tăcerea nopții răsună un glas poruncitor:

— Atențiune! Pregătiți-vă pentru gimnastica de dimineață! Deschideți întîi ferestruia, pentru aerisirea camerei. Umpleți-vă apoi pieptul cu aer! Așa! Cu pas de marș, înainte! Începem... un, doi, trei, patru!

Habarnam mărșălui desculț prin cameră, pe urmă trecu la sărituri: depărta picioarele, le apropia din nou, iar le depărta, iar le apropia: ajunse apoi la aplecări și la așezări. Muzica bătea tactul, comanda răsuna răspicat, iar Habarnam se străduia să execute fiecare figură. Degeaba însă: conștiința lui nu voia în ruptul capului să tacă, ci îi zbîrniia într-una la urechi:

„Trezește-l pe Împestrițatu! Trezește-l pe Împestrițatu!”

Neputînd să îndure atîta chin Habarnam se apropie în cele din urmă de patul lui Împestrițatu și se apucă să-l tragă de umeri.

— Scoală, Împestrițatule! strigă el. Trebuie să-ți vorbesc ceva!

Aș, de unde! Împestrițatu dormea atît de tare, încît ai fi putut să spargi lemne pe el, fără să se trezească. Habarnam își aduse aminte că, mai mult ca de orice pe lume, Împestrițatu se teme de apă rece. Se duse deci la robinet, își umplu o cană cu apă și se apucă să-l stropească pe Împestrițatu drept pe obraz.

Atunci Împestrițatu se trezi și sări în sus.

— Ce caznă ai mai născocit! scînci el clipind des din ochi. Doar m-am spălat pe ziua de astăzi!

— Auzi, Împestrițatule! începu Habarnam. Vreau să-ți povestesc ceva, dar promite-mi că n-ai să-i spui nimic Bumbiței.

— De ce i-aș spune? întrebă Împestrițatu.

— Nu, nu așa, zise Habarnam. Tu promite mai întîi.

— Bine, promit, dar zi mai repede că mi-e somn! îngîină Împestrițatu căscînd.

— Pricepi tu, Împestrițatule - vorbi Habarnam - eu am prefăcut astăzi un pitic în măgar.

— Ei, și ce vezi tu așa grozav într-asta? întrebă Împestrițatu pe un ton plîngăreț. Pentru un asemenea fleac trebuia să mă scoli pe mine din somn? Dacă l-ai prefăcut, l-ai prefăcut! Ce mai vrei acum?

— Da, dar cred că el nu prea are poftă să fie măgar! zise Habarnam.

— Multe n-o fi avînd poftă dumnealui ! răspunse Împestrițatu. Asta-i acum!

— Nu, Împestrițatule! Cu toate astea e urît din partea mea, vorbi Habarnam. Ceartă-mă, te rog, pentru asta!

— De ce? întrebă Împestrițatu.

— Fiindcă, înțelegi tu - explică Habarnam - mă mustră conștiința și cred că dacă ai să mă cerți are să-mi fie mai ușor.

— Dar cum să te cert?

— Ei, găsești și tu ceva!

— Nu știu ce să găsesc, crede-mă, zise Împestrîțatu. Prea puțin mă pricep la certat.

— Ei, spune-mi că sînt un neghiob.

— Ești un neghiob, repetă Împestrîțatu.

— Sînt o vită încălțată!

— Ești o vită încălțată!

— Ei, mai spune ceva, ceru Habarnam.

— Minte de măgar!

— Foarte bine!

— Ei, acum ți-e mai ușor? întrebă Împestrîțatu.

— Nu, nu prea îmi este, mărturisi Habarnam.

Mai bine știi ce? Lovește-mă cu pumnul.

— Unde să te lovesc? întrebă Împestrîțatu. Pe spinare ori după ceafă?

— Știi și eu, răspunse Habarnam. Hai, lovește-mă pe spinare. Așa, minunat. Acum cred că poți să-mi dai una și după ceafă. Așa! Mai dă una, și încă una, dă fără frică. Aoleu! Destul. Oprește! Ce, ți-ai luat avînt? Îți arăt eu ție! Te bucuri că-i rost de bătaie?

— Păi tu mi-ai cerut, zise Împestrîțatu.

— Ei, și ce-i dacă ți-am cerut? În toate trebuie să știi măsura. Vorbind astfel, Habarnam se duse spre patul lui și se vîrî iarăși sub pătură.

— Așteaptă tu, am să te prind eu o dată, îl amenință el pe Împestrîțatu în timp ce-și trecea mîna peste ceafa înroșită de lovituri. N-am chef acum să mă pun cu tine.

— Ești un animal nerecunoscător, asta ești! se înfurie Împestrîțatu.

— Ia te uită! exclamă Habarnam. Zice că nu-i în stare să certe pe cineva, dar pe mineștie să mă facă animal.

Cu aceasta, discuția se termină și, cît ai clipi, căzură amîndoi într-un somn adînc.

Capitolul treisprezece

Foicel și Buchița

Prichindelul Foicel, despre care a mai fost vorba în povestea noastră, era un pitic tare cumsecade și locuia în Orașul Soarelui pe strada Acadelor. Tot pe aceeași stradă, dar într-o altă casă, ședea o Prichinduță care se numea Buchița.

Atît despre Foicel, cît și despre Buchița se spunea prin oraș că le place teribil de mult să citească.

Uneori se cufundau atît de adînc în lectura vreunei povestiri, încît renunțau să se ducă la teatru ori la cinematograful, se lipseau chiar de radio și de televizor, pentru ca să poată urmări pînă la capăt toate întîmplările din cărți. La început citiră toate cărțile pe care le aveau prin casă, apoi se apucară să împrumute de pe la prieteni ori să cumpere de la librărie, iar pînă la urmă se înscriseră la o bibliotecă, înțelegînd că de acolo pot căpăta oricînd au ei plăcere cîte o carte frumoasă.

Multă vreme, Foicel și Buchița nu se cunoscuseră. Dar de cînd se înscriseră la bibliotecă, se întîlneau acolo și se întorceau împreună acasă, discutînd între ei despre cărțile citite. Curînd, cei doi se împrieteniră, iar Buchița, care era foarte cumpănită din fire, găsi că ei amîndoi își întrebuițeau nechibzuit timpul, fiindcă se duc la bibliotecă împreună, încît fiecareia dintre ei îi rămîne mai puțină vreme de citit.

Spuse apoi că le-ar fi mult mai convenabil dacă S-ar duce unul din ei și ar lua cărți pentru amîndoi. Iar ca să nu-i fie nici unuia cu supărare, hotărîră să meargă la bibliotecă cu rîndul.

Așa și făcură: în timp ce unul se ducea la bibliotecă, celălalt ședea și citea.

Trecură zile, săptămîni și luni, iar cei doi se întîlneau tot mai des, încît, pe negîndite, sosi timpul cînd își dădură seama că nu mai pot răbda o zi fără să vorbească unul cu altul. Odată, Buchița îi mărturisi lui Foicel că se simte fericită fiindcă a găsit un prieten cu care să mai schimbe cîte o vorbă despre tot ce citește. Foicel zise că nici el nu se simte mai puțin fericit, dar că îl chinuie într-una un gînd: de ce oare mai există pitici care n-au răbdare să citească o carte, ci se mărginesc doar să se uite la pozele de prin cărți sau, mai rău decît atît, îi vezi toată ziua bătînd mingea pe stradă ori jucînd țurca.

— Mie de asemenea pitici mi-e milă - spuse Foicel - fiindcă atîta vreme cît nu pun mina pe o carte nu-și pot da scama de ce plăceri se lipsesc. Numai dacă S-ar apuca să citească ar prinde gust.

Ascultînd cuvintele lui Foicel, Buchița căzu o vreme pe gînduri și pe urmă spuse:

— Știi ce, Foicel? Ce-ar fi dacă am deschide amîndoi un teatru de cărți?

— Cum adică un teatru de cărți? se miră Foicel.

— Ei - răspunse Buchița - așa, un fel de teatru în care nu fie nici actori, nici decoruri, nici scenă, ci numai un public care să șadă și să asculte o carte interesantă.

— Unde ai mai văzut tu asemenea teatre? întrebă Foicel.

— Nicăieri. Dar m-am gîndit că ar fi bine să facem noi unul. Adunăm istorioare, basme oripovestiri dintre cele mai frumoase și le citim pe rînd în fața publicului.

Pe Foicel îl încîntă mult ideea Buchiței, așa că se puseră îndată pe lucru. Luară mai întîi cîteva povești, dar avură grijă să le aleagă așa ca să se nimerească printre ele și triste și vesele, și duioase și înfricoșătoare - într-un cuvînt, de tot felul ca să fie pe placul tuturor.

Pentru teatru găsiră un loc cît se poate de potrivit. Lîngă casa în care locuia Foicel era o curte, mai bine-zis nu o curte, ci o grădină, adică nici grădină, ci un fel de scuar destul de mititel. De jur împrejurul scuarului creșteau flori, în mijloc se afla o măsuță pentru jucat șah ori table, iar mai încolo, cîteva bănci pe care se putea așeza oricine ca să mai respire aer curat.

Scuarul era așezat între două clădiri, încît toată lumea care trecea pe stradă putea să vadă și florile, și băncile, și măsuța.

— Uite-aici o să instalăm teatrul nostru de cărți, hotărîră într-un glas Foicel și Buchița.

Din cîteva mișcări traseră măsuța mai aproape de stradă, așezară în fața ei băncile pentru ascultători, și pentru ei doi aduseră din casă cîte un scaun. Pe urmă, Foicel alergă după cărțile cu povești, iar Buchița își făcu rost de un clopoțel de bronz.

Și iată că pe seară, cînd toate teatrele din Orașul Soarelui sunau ca să-și cheme spectatorii la spectacol, Buchița prinse și ea a suna din clopoțelul ei.

— Atențiune! strigă Foicel cît putu de tare. Aici se deschide un teatru nou! Veți vedea un spectacol nemaipomenit! Intrați și ocupați locuri!

Trecătorii care se nimeriră atunci pe stradă îi auziră strigătele. Unii dintre ei intrară în scuar, se așezară pe bănci în fața măsuței și așteptară. După ce văzu că s-au umplut toate băncile, Foicel spuse:

— Acum se va produce în fața noastră Buchița, care vă va citi oi poveste.

Buchița deschise cartea și începu să citească. Glasul ei suna cald și foarte melodios, încît toți o ascultau cu plăcere, dar, deodată, un oarecare pitic care ședea în rîndul întîi strîmbă din nas în semn de dispreț și rosti dezamăgit:

— A! va să zică asta e tot: se citește dintr-o carte! Ce mai teatru!

— Nimic interesant! adăugă altul. Un fel de fleac pe tavă!

Într-o clipă se ridicară amîndoi de pe bănci și ieșiră din scuar. După ei plecară și alți pitici. La o vreme se auzi soneria teatrului care se afla în clădirea vecină. Mulți pitici se

grăbiră într-acolo. Curînd se risipiră toți spectatorii și nu mai rămase decît un singur pitic, care, nu se știe din ce pricină, adormise. Cei doi îl sculară și se apucară să-i citească mai departe, dar el nu prea îi asculta: se foia într-una pe scaun, căska cu gura pînă la urechi și moțăia. Pînă la urmă părăsi și el scuarul.

Așa se întîmplă că prima lor încercare dădu greș, nici în serile următoare însă nu fu mai bine. Se aduna la început destul public, dar cum începea Foicel să citească, fugeau care-încotro. Pe Buchița o cuprinse, în cele din urmă, disperarea și fu cît pe ce să plîngă, dar Foicel spuse:

— Cu public sau fără public, teatrul nostru trebuie să funcționeze. Dacă nu vrea să ne asculte nimeni, o să ne citim noi unul altuia.

O așeză deci pe Buchița în locul publicului, iar el se apucă să citească. Cîțiva trecători se opriră, ascultară cît ascultară și pe urmă își văzură de drum. Și tot așa se întîmplă mereu, pînă cînd lui Foicel îi veni ideea să citească întîmplări hazlii. În seara aceea se nimeriră pe acolo, prin fața scuarului, un prichidel și o prichinduță. Auzindu-l pe Foicel, ei stătură o clipă în loc, apoi intrară în scuar și se așezară pe bancă.

Le plăcu tare mult cum citea Foicel și rîseră cu poftă. Hohotele lor ajunseră la urechile trecătorilor, care se opriră curioși.

— Ah! Dar acolo se citește ceva comic! spuseră ei și se grăbiră să intre cu toții în scuar.

Cît ai clipi din ochi, toate băncile fură ocupate. Piticii ascultau cu gura căscată, silindu-se să nu scape un cuvînt și prăpădindu-se de rîs.

După ce termină povestea, Foicel citi alta, pe urmă încă una și încă una. Nici unul dintre ascultători nu se gîndea să plece, fiindcă tuturor le era plăcut, iar cînd nu mai avură ce asculta se duseră lingă Foicel și Buchița și le mulțumiră fiindcă le dăduseră prilejul să petreacă o seară atît de frumoasă.

Un pitic mic cît un vîrf de deget îi întrebă dacă or să citească și mîine, iar cînd află că vor citi, spuse că el are să vină neapărat să-i asculte. Pe urmă, toți ascultătorii se răspîndiră pe la casele lor; plecă și piticul cel mic de tot, dar peste o clipă se întoarse ca să-l întrebe pe Foicel dacă mîine seară are să citească aceleași povești ori altele noi.

Foicel răspunse că altele noi; atunci prichindelul mititel mai spuse o dată că are să vină mîine seară și se îndură în sfîrșit să se ducă la el acasă.

De atunci, Foicel și Buchița se produsură în fiecare seară la teatrul lor de cărți. Citiră la început basme și povestiri mici, pe urmă aleseră pentru publicul lor cîte o poveste mai mărișoară, care ținea o seară întreagă, și pînă la urmă se treziră citind povești lungi de tot, ba chiar romane, a căror lectură dura cîteva seri de-a rîndul. Pe zi ce trecea creștea și numărul ascultătorilor, așa încît de la o vreme scuarul primi încă vreo douăzeci de bănci, iar pentru cei doi se instală o scenă micuță în felul celor de la teatrul de estradă.

(Jîld. sosi iarna, teatrul de cărți căpătă o sală specială în spatele scuarului.

Piticii din Orașul Soarelui prinseră mult drag pentru teatrul lor de cărți. Ba mulți dintre ei se obișnuiră să citească singuri pe acasă și își aduceau aminte cu recunoștință că la teatrul din scuar au cunoscut pentru întîia oară farmecul cărților. Iar Foicel și Buchița își vedeau din toată inima de treaba începută. Ca și pînă atunci se duceau la bibliotecă pe rînd și alegeau de acolo poveștile cele mai frumoase. Cît despre Foicel, el nu mai contenea să declare că se simte mai fericit decît oricînd.

— Înainte, cînd citeam cîte o carte care îmi plăcea mult de tot, simțeam parcă nevoia să împărtășesc cuiva bucuria mea, își amintea Foicel. Voiam să citesc cartea aceea și altor pitici ca să se bucure și ei ca mine, dar n-aveam cum. Doar nu era să ies în stradă și să opresc pe rînd fiecare trecător ca să-i fac lectură! Acum există teatrul nostru de cărți, unde pot să-i citesc oricui are poftă să mă asculte. Îmi vine să joc de bucurie!

Zilele treceau în șir și totul mergea cum nu se poate mai bine, pînă cînd se întîmplă o groaznică nenorocire. În acea zi, Foicel se duse ca de obicei la bibliotecă, după ce îi făgădui Buchiței că la întoarcere are să treacă pe la ea ca să meargă împreună la teatrul de cărți. Buchița așteptă pînă la ora fixată, dar curios lucru: Foicel nu se arătă. La

Început își spuse că o mai fi zăbovit puțin pe la bibliotecă, așa încît nu-și făcu gînduri negre; pînă la urmă însă sfîrși prin a se neliniști și se hotărî să iasă în întîmpinarea lui Foicel. Tot mergînd ea așa, ajunse pînă în fața bibliotecii, fără să-și întîlnească prietenul. Intră atunci înăuntru și află de la bibliotecară că Foicel a fost nu de mult pe acolo, că a luat cartea cu nemaipomenitele aventuri ale gînsacului Pană și a plecat.

Buchița își spuse că, desigur, Foicel și-o fi uitat făgăduiala de a trece pe la ea și, fără să mai stea pe gînduri, se duse spre casa lui. Dar Foicel nu era acasă. Buchița crezu că prietenul ei s-a întîlnit pe stradă cu vreun cunoscut care l-a poftit să-i facă o vizită. Se întoarse deci la ea în cameră și prinse să aștepte, uitîndu-se într-una pe fereastră. Degeaba însă, Foicel nici gînd să apară.

Pe nesimțite, ziua trecu și se lăsă seara. Atunci Buchița își luă cartea și se îndreptă spre teatrul lor, cu nădejdea că și Foicel va veni într-acolo. Dar cînd sosi în scuar nu-l văzu. Băncile erau toate ocupate de pitici care așteptau. cu nerăbdare să asculte povești. Buchița știa bine că publicul își cerc dreptul lui, de aceea deschise cartea și încercă să citească; din pricina tulburării însă nu-i ieși din gură nici un cuvînt.

Se gîndea că pînă atunci Foicel a șezut în fiecare seară lîngă ea, la măsuta din scuar, și acum se vedea dintr-o dată singură. Nu se mai îndoia de fel că se întîmplase o nenorocire. Se simțea cuprinsă de o tristețe apăsătoare, capul îi căzu neputincios pe pagina cărții, iar din ochi prinseră a-i picura lacrimi.

Cînd o văzură plîngînd, piticii din public se mirară. Într-o clipă o înconjurară cu toții și o întrebă ce i s-a întîmplat. Printre lacrimi și suspine, Buchița îi vesti că Foicel s-a pierdut nu se știe pe unde. Atunci piticii încercară s-o mîngîie, Spunîndu-i că probabil pînă la urmă are să-l găsească. Dar Buchița nu se liniștea de loc. Spunea că Foicel este tare distrat din fire, ba pe deasupra mai are și prostul obicei de a merge pe stradă citind și de aceea îi este frică ca nu cumva să se fi întors de la bibliotecă cu nasul în vreo carte și să fi nimerit într-un felinar de care să-și fi spart capul, ori să fi trecut strada pe roșu și să fi fost călcat de-un automobil sau de vreunul dintre acele tubulete care aleargă pe străzile orașului cu o viteză atît de îngrozitoare, încît nu apucă să frîneze la vreme. Piticii fură tare mișcați de durerea Buchiții și hotărîră s-o ajute într-un fel.

Unii se apucară să colinde pe la toate secțiile de miliție, alții se grăbiră să telefoneze la spitale, pentru că se știe că cineva căruia i s-a întîmplat vreun accident nimereste neapărat ori la miliție ori în vreun spital.

Umblară peste tot, telefonară pe oriunde se putu, dar de Foicel nu dădură.

Fiecare secție de miliție a orașului trimise cîtiva milițieni ca să-l găsească pe cel pierdut. Îl căutară toată noaptea, pînă-n zori, dar toate străduințele lor fură zadarnice. Atunci îi veni cuiva în minte să scrie despre întîmplarea asta la ziar. Iată că în dimineața următoare apără și ziarul în care se putea citi întreaga poveste cu Foicel și Buchița. Iar în josul la capătul povestirii, se cerea ca acela care bănuiește pe unde s-ar putea afla Foicel să facă bine și să anunțe numaidecît redacția.

Capitolul paisprezece

Habarnam citește ziarul și află unde poate fi găsit Foicel

Dimineața, Habarnam fu trezit din somn de un zgomot ciudat.

Pînă să se dezmeticească bine i se păru că zumzăie o albină prin apropiere ori s-a pus în funcțiune dulapul aspirator. Dar cînd deschise ochii văzu jos pe podea, în apropierea patului, o mașinuță curioasă, care se tot plimba de la un perete la altul și zbîrniia. La înfățișare arăta întocmai ca o broască țestoasă: bombată pe deasupra și plată pe dedesubt. Habarnam sări din pat, își încovoie spinarea pînă la pămînt și porni după mașinuță, căznindu-se să o cerceteze cît mai amănunțit. Văzu atunci că e vopsită într-un verde închis, că are sus, pe crusta bombată, mai multe găurele mărunte - cum sînt cele de la strecurătoare - iar jos, de jur împrejur, un cordonaș de metal strălucitor, presărat

cu un fel de găuri mai mari, ca niște ochi. Pe botul mașiniței era scris cu litere argintii: Cibernetica.

Cibernetica? Ce cuvînt o mai fi și ăsta? se întrebă Habarnam. Pe semne că așa se numește mașina, își răspunse el singur.

În timpul acesta, Cibernetica se îndreptă spre patul lui Împeștrîțatu, în jurul căruia se tăvăleau mai multe hîrtiuțe de bomboane, se învîrți apoi încolo și-ncoace deasupra fiecărei hîrtiuțe, făcîndu-le să dispară pe rînd, de parcă le-ar fi înghițit pămîntul. După aceea se vîrî sub pat, de unde, o bucată de vreme, răsună într-una zbîrnîitul ei. Auzind zgomot prin somn, Împeștrîțatu se deșteaptă și-și lăsă picioarele pe podea, dar zărind mașinuța care tocmai atunci ieșea de sub pat se trînti înspăimîntat înapoi pe pernă.

— Ce-i cu asta? întrebă el tremurînd de frică.

— Cibernetica, răspunse Habarnam.

— Ce cio-cibernetică? se bîlbîi Împeștrîțatu.

— Nici o cio-cibernetică - zise Habarnam - Cibernetica: mașina de măturat podeaua.

— Dar de ce S-a vîrî sub patul meu? protestă Împeștrîțatu.

— Ciudat mai ești! rosti Habarnam. Parcă pe sub pat n-ar fi nevoie să se măture.

În clipa aceea, mașinuța ajunsese în dreptul ușii și scoase o șuierătură.

Ca la comandă, ușa se deschise larg, lăsînd-o să treacă în camera vecină.

Acolo Cibernetica mătură podeaua de la un capăt la altul, ba se băgă chiar pe sub masă, încît pînă la urmă nu mai rămase pe nicăieri nici un firicel de praf.

De-abia atunci se trezi din somn și Bumbița. Auzind atîta zgomot, deschise ușa să vadă ce s-a întîmplat.

— Cine face gălăgie? întrebă ea.

— Cibernetica, răspunse Habarnam arătînd mașinuța cu degetul. Mătură singură podeaua!

— Ia te uită ce minunăție! exclamă Bumbița.

— Nu-i nici o minunăție! zise Împeștrîțatu dînd din mîină disprețuitor. Minune ar fi fost dacă ar fi murdărit podeaua, dar de vreme ce o mătură nu vād de ce te-ai mira atît.

Terminînd de măturat, mașinuța înaintă în mijlocul camerei, se învîrți de cîteva ori pe loc de parcă ar fi vrut să cuprindă cu privirea toată odaia, apoi se retrase într-un colț și dispăru după o ușiță care se afla în partea de jos a zidului, lîngă podea.

Drumeții noștri luară masa de dimineață (bineînțelese că mai înainte se scăldară, se îmbrăcară și se spălară pe dinți). După aceea hotărîră să se mai plimbe oleacă pe străzi, fiindcă pînă atunci nu admiraseră orașul decît în treacăt. Coborîră deci scările hotelului, iar cînd ieșiră în stradă văzură că trotuarele s-au și umplut de trecători. Aproape fiecare ținea în mîină cîte o gazetă și citea de zor.

Unii se așezaseră pe cîte o băncuță ca să citească, alții rămăseseră, drept în mijlocul trotuarului, cu nasul în ziar. Mai erau dintre aceia care citeau din mers, adică mergeau și citeau, din care pricină se ciocneau între ei la fiecare pas. Dar nimeni nu băgă în seamă întîmplările astea, fiindcă toată lumea era ocupată cu cititul. Cei care nu-și cumpăraseră încă ziarul se grăbeau care mai de care spre chioșcul din colțul străzii.

— Trebuie să scrie ceva tare important în ziarul de azi, zise Bumbița și fiindcă tocmai atunci trecea pe lîngă o prichinduță care ședea pe un scăunel cu ziarul în mîină și citea absorbită o întrebă: Ce s-a întîmplat, vă rog? De ce citește toată lumea ziarul?

— A dispărut Foicel, răspunse prichinduța.

— Care Foicel?

— Un pitic care se numea așa.

— Și de ce-o fi dispărut? întrebă iar Bumbița.

— Tocmai asta n-am aflat încă. Lăsați-mă să citesc pînă la capăt și pe urmă am să vă povestesc și vouă.

Bumbița nu avu răbdare și fu cît pe aci să fugă pînă la chioșcul de ziare; în clipa aceea însă văzu un prichindel care fugea prin mijlocul străzii cu un pachet de jurnale sub

braț și împărțea din ele oricui dorea să citească. Când ajunse în dreptul ei, prichindelul îi întinse un ziar.

Așezându-se pe o bancă alături de Habarnam și de Împeștrițatu, Bumbița se apucă să citească cu glas tare rîndurile scrise în ziar despre Foicel și Buchița și află de acolo toată povestea celor doi, întocmai cum v-am istorisit-o și eu vouă în capitolul trecut. Cum auzi Habarnam că lui Foicel îi plăcea să citească din mers înțelese că acel Foicel nu putea fi altul decît însuși piticul pe care-l întîlnise pe stradă în ajun și-l prefăcuse în măgar. Atunci conștiința prinse a-l muștra iarăși.

Dar el tăcu chitic și nu suflă nici o vorbă Bumbiței despre chinurile lui.

Pe Bumbița, care era tare simțitoare, o mișcă atît de mult povestea din ziar, încît îi dădură și lacrimile.

— Ții minte, Habarnam - spuse ea - și noi ne-am dat scama într-o bună zi cît de mult ne-am împrietenit unul cu altul, și noi doi citeam împreună basme, la fel ca Foicel și Buchița. Ce m-aș fi făcut dacă te-aș fi pierdut și eu pe tine?

— Uite că bîzlie, proasta! rîse Împeștrițatu. Habarnam n-a pierit încă! Deocamdată e aici, lîngă tine!

Între timp, Habarnam luă ziarul din mîna Bumbiței și se apucă să citească alte noutăți. Deodată ochii îi căzură asupra unui anunț care îl interesă deosebit de mult.

— Ascultați ce scrie aici, spuse el și se apucă să citească anunțul cu voce tare:

„Ieri seară a fost găsit pe strada Biscuiților un măgar aparținînd nu se știe cui. Animalul se învîrtea încolo și-ncoace pe trotuar, ivindu-se pe neașteptate în calea trecătorilor și înspăimîntîndu-i cu privirea lui stranie. Uneori o apuca prin mijlocul drumului, pe unde trec mașini, punîndu-și astfel viața în pericol. Toate încercările de a se afla cine este stăpînul măgarului s-au irosit în van. Măgarul a fost ridicat de cîțiva milițieni și dus la grădina zoologică.”

— Ei, au luat animalul și l-au dus la grădina zoologică. Nu văd nimic deosebit într-asta, zise Bumbița.

— De, dar asta înseamnă... „că era piticul pe care l-am prefăcut ieri în măgar”, fu cît pe-aci să rostească Habarnam, dar își dădu seama la vreme și tăcu.

— Ei, ce-nseamnă? întrebă Bumbița.

— Înseamnă, înseamnă - Se bîlbîi Habarnam - înseamnă că în Orașul Soarelui există o grădină zoologicăși noi putem să ne ducem s-o vizităm.

— Foarte exact! se bucură Împeștrițatu. De cînd visez eu să mă duc într-o grădină zoologică și să mă uit la fiare.

Trebuie să vă spun că în țara piticilor se găsesc, ca și pe meleagurile noastre, tot soiul de animale sălbatice: lei, tigri, lupi, urși, crocodili, ba chiar și elefanți. Numai că toate fiarele de pe acolo nu sînt așa mari ca cele de pe la noi, ci mici de tot, pitice. Lupul e cît un șoricel, ursul cît șobolanul, pînă și cel mai uriaș animal, elefantul, de-abia atinge mărimea unui pisoie de-al nostru.

Dar cu toată micimea lor, animalele astea le par piticilor tare înfricoșătoare, fiindcă, după cum bine știți, nici unul dintre pitici nu este mai înalt ca degetul unui om. În ciuda staturii lor mărunțele, piticii sînt teribil de curajoși, așa încît prind fiarele sălbatice fără nici un fel de teamă și le închid în cuștile grădinii zoologice, ca să le poată vedea acolo oricine pofteste.

Auzind că e rost de vizitat grădina zoologică, Împeștrițatu se ridică în picioare, gata de drum.

— Dar nici nu știm unde vine grădina asta, rosti el. Ce ne facem?

— Fleacuri - îl liniști Habarnam - aflăm noi îndată, și, apropiindu-se de un pitic care sta la marginea trotuarului citind ziarul, îl întrebă: Nu știți, vă rog, cum putem ajunge la grădina zoologică?

— Cum să nu - răspunse piticul - luați autobuzul nouă. Are stația puțin mai încolo, în fața hotelului.

Habarnam mulțumi, și drumeții noștri se îndreptară spre stație. Nu avură mult de așteptat. Peste două minute, sau poate nici atît, autobuzul își făcu apariția. Ușile lui se

deschisera primitoare, și după ce îi lăsa pe cei trei să urce, porni iar mai departe. Avea mersul atît de lin, încît nu se simțea nici cea maimică zguduitură. Asta pentru că arcurile și cauciueurile îi erau lucrate cu o măiestrie rară.

De altfel și pe dinăuntru autobuzul arăta într-un chip neobișnuit.

În dreptul fiecărei ferestre vedeai cîte o măsuță, cu cîte un divănaș moale de o parte și de alta. Pe fiecare divan încăpeau doi pasageri. Măsuțele erau încărcate cu ziare, reviste, cutii de șah, loto, domino și cu multe alte jocuri de soiul ăsta. Pereții dintre ferestre erau împodobiți cu picturi viu colorate, iar pe sub tavan atîrnau stegulețe multicolore, care dădeau întregului autobuz o înfățișare veselă.

În față, lîngă coborîre, era un televizor, pe al cărui ecran puteai urmări filme, meciuri de fotbal și toate cîte se transmiteau de la televiziune. Iar în fund, aproape de intrare, se afla un tir pentru tragere la țintă.

Descrierea noastră ar fi incompletă dacă n-am arăta că în autobuz nu exista taxator și că, în lipsa acestuia, se anunțau prin difuzor denumirile opririlor.

Cînd Habarnam și tovarășii lui de drum intrară în autobuz, cîțiva pasageri stăteau aplecați deasupra unei măsuțe și citeau ziare. Un prichindel și o prichinduță jucau loto, iar alte două perechi făceau cîte o partidă de șah. În față, trei pitici ședeau la televizor și urmăreau un film, pe cînd în fund, alți doi trăgeau la țintă cu pușca. Ceea ce, în treacăt fie spus, nu stingherea pe nimeni.

Prichindeii lîngă care se așezaseră drumeții noștri discutau cu aprincere cele povestite în ziar despre dispariția lui Foicel. Pornind de la asta, unul dintre ei prinse a istorisi ce i s-a întîmplat piticului Zurgălău, o veche cunoștință de-a lui, care s-a rătăcit într-o noapte prin oraș și n-a fost în stare nici în ruptul capului să găsească drumul spre casă.

Întîmplarea îl interesa tare mult pe Habarnam, dar, din păcate, de-abia apucă să-i asculte începutul, că autobuzul se și opri la grădina zoologică, și el fu nevoit să coboare fără să mai afle ce s-a făcut, pînă la urmă, cu bietul Zurgălău.

Capitolul cincisprezece

La grădina zoologică

Piticii din Orașul Florilor nu-și făcuseră încă grădina lor zoologică, așa că nici Habarnam, nici tovarășii lui de drum nu avuseseră prilejul să vadă o asemenea grădină. Își închipuiseră întotdeauna cuștile fiarelor ca pe niște cufere uriașe și posomorite cu toți pereții din sirmă. În locul unor astfel de cuști găsiră însă niște căsuțe plăcute la înfățișare, înconjurate de verdeață și flori. Acoperișurile lor erau vopsite în culori vesele, iar dintre cei patru pereți cel din față era de sirmă, pentru ca piticii vizitatori să poată vedea bine fiarele dinăuntru. Pe lîngă cuști, mai întîlneai prin grădina zoologică lacuri și bazine în care trăiau tot soiul de păsări înotătoare, ba chiar asemenea animale de apă ca balenele și hipopotamii. Pentru păsările zburătoare erau agățate din loc în loc colivii spațioase din plase de sirmă. Iar păunii și curcile, care nu se pricep nici să zboare, nici să înoate, se plimbau în voie prin grădină încotro aveau plăcere. Drept în mijlocul grădinii zoologice se înălța un munte artificial, pe stîncile căruia oile și caprele se cățărau toată ziua.

Cum se văzu în grădina zoologică, Habarnam începu să fie cu ochii în patru la animale, căutînd să-l descopere printre ele pe Foicel cu chip de măgar. De-abia aștepta să-l găsească și să-l prefacă iarăși în pitic ca să-i dea odată pace conștiința, să nu-l mai mustre atîta. Nici Bumbița nu-și putea lua ochii de la animalele sălbatice și nu mai înceta să li admire. Inima ei era tare bună, de aceea ofta la tot pasul și spunea:

— Vai de voi, săracuțele! De ce oare v-au închis în cuști? V-o fi și vouă poftă să vă mai plimbați o lecuță.

În schimb Împestrițatu nu se minuna de nimic, după cum știți că îi era obiceiul, ci doar căuta să se țină cît mai departe de cuști.

— Uite lupul! rosti el cînd trecură pe lîngă lup. Închipuiește-ți, ce mare grozăvie! Nu-i decît un cățel mai mare.

Iar cînd fură în dreptul tigrului zise:

— Și ăsta parcă ce-i decît un pisor mai lung? Nu vād de ce mi-ar fi frică de el.

— Atunci apropie-te de cușcă, dacă te lauzi că ai atîta curaj, rîse Habarnam.

— Păi, de aproape nu prea vād bine. Sînt prezbit, răspunse Împestrițatu.

Nu departe de cușca tigrului era un chioșc cu răcoritoare. Chioșcul nu avea vînzător, dar oricine dorea să se răcorească se ducea acolo, apăsa pe un buton și își umplea automat paharul. Observînd asta, Împestrițatu zise că și lui i s-a făcut tare cald și că are poftă să bea niște sirop.

— Foarte bine, îl aprobă Habarnam. Am putea să încercăm cu toții.

Fără să mai stea pe gînduri, se apropiară toți trei de chioșc; și de-abia atunci băgară de seamă că pe tejghea era înșirat un rînd întreg de robinete, cu cîte un butonaș.

— Pe care dintre butonașe să apăs? întrebă Împestrițatu nedumerit.

— Ei, apasă și tu la vișina ceea, îl sfătui Habarnam.

Împestrițatu apăsă pe butonul sub care era desenată o vișină coaptă și dintr-o dată, prin deschizătura rotundă din josul robinetului, ieși un pahar care, cît ai clipi, se umplu cu licoarea trandafirică a siropului de vișine. După ce bău cu poftă pînă la fund, Împestrițatu puse înapoi paharul, care dispăru ca prin farmec, alunecînd în deschizătura de sub robinet.

— Poftim - se supără Împestrițatu - și eu voiam să beau încă un păhărel.

— N-ai decît să mai apeși o dată, zise Bumbița.

Atunci, Împestrițatu apăsă pe butonul sub care era desenată o portocală, și paharul apără din nou pe tejghea, umplîndu-se cu o băutură parfumată care nu era altceva decît sirop din zeamă de portocală. Împestrițatu dădu pe gît și acest pahar.

— Dacă-i pe-așa - zise el - hai să mai apăs și pe butonul sub care se vede o lămîie.

— Atunci, eu apăs colo, la coacăză, zise Habarnam.

— Și eu dincolo, la fragi, se hotărî Bumbița.

Se apucară cu toții să apese pe toate butoanele și băură cîteșitri pe saturete. În cele din urmă, Împestrițatu, căruia siropul începu să-i bolborosească prin burtică și sifonul să-l gîdile pe la nas, spuse că deocamdată lui nu-i mai este sete, așa încît prietenii noștri o porniră mai departe.

Nu făcură decît cîteva pași și se pomeniră în fața cuștilor cu maimuțe, pe care le găsiră cele mai zglobii, mai vioaie și mai amuzante dintre toate animalele pe care le văzuseră. Cuștile lor erau pline de scări, de prăjini, de leagăne și de trapeze. Maimuțele se cățărau toată vremea pe prăjini, se dădeau în leagăn ori se urcau pe scări, prinzîndu-se sprinten cu cele patru labe și chiar cu coada. Una dintre maimuțe găsise pe undeva prin cușcă o oglinjoară și se tot sucea cu ea încolo și-ncoace, fără s-o mai lase nicio clipă din mînă. Unde mai pui că, ogindindu-se, se schimonosea așa de tare, încît oricine ar fi privit-o nu și-ar fi putut dtăpîni rîsul.

Habarnam făcu mare haz și spuse că maimuța seamănă leit cu Împestrițatu.

— Ba nu seamănă de loc, se supără Împestrițatu. Ce, eu am coadă?

Atunci se luară amîndoi la ceartă, pînă cînd Împestrițatu își ieși din fire.

— Am să-i spun chiar acum Bumbiței că tu ai prefăcut un pitic în măgar, zise el.

— Atîta-ți trebuie! Mi-ai promis că ai să taci, șopti Habarnam amenințîndu-l pe Împestrițatu cu Pumnul.

— Mai încet, mai încet! Mă mir că nu vă e rușine! se revoltă Bumbița. Or să rîdă și maimuțele de voi. Să plecăm mai bine.

— Iaca, eu nu mă mișc din locul ăsta, zise Împestrițatu supărat.

— Ai de gînd să rămii aici pînă seara și să admiri maimuțele? întrebă Bumbița. Nu uita că trebuie să mai vedem elefantul.

Peste cîteva clipe, prietenii noştri mergeau pe cărarea care îi ducea spre cuşca elefantului.

Deodată dădură peste un ţarc de lemn în spatele căruia stătea un măgar cenuşiu, cu urechile lungi ca toţi măgarii şi cu ochii mari, parcă nespuse de triste. Animalul dădea din cap a jale, părînd că se gîndeşte la ceva. De cum îl zări, Împestrîţatu pufni în rîs şi îl trase pe Habarnam de mîneacă.

— Uite-l pe măgarul tău, şopti el.

— Sst! Taci odată! răspunse Habarnam tot pe şoptite. Ține-ți gura! Ai înțeles?

— Ce v-ați apucat iar să sîsiți acolo ca doi gînsaci? întrebă Bumbița.

— Nu sîsim, răspunse Împestrîţatu. Am spus numai că ăsta o fi, pesemne, măgarul despre care au scris toate ziarele.

După ce se uitară la măgar, drumeții noştri porniră mai departe şi peste cîteva clipe fură aproape de ţarcul elefanţilor. Ca să ajungă în faţa cuştii, se arătă a nu fi tocmai uşor, pentru că se adunase acolo o grămadă de pitici.

Bumbița nu stătu mult pe gînduri şi-şi făcu drum prin mulțime, iar Împestrîţatu o urmă.

De cum rămase singur, Habarnam se grăbi să dea o fugă înapoi, pînă la locul unde văzuse măgarul.

Îl găsi pe urechiat așa cum îl lăsase; în clipa aceea, tocmai se apropia de portiță.

Habarnam se uită în jurul lui, ca să se încredințeze că nu-l vede nimeni, apoi scoase din sîn bagheta magică, o răsuci şi zise:

— Doresc ca acest măgar să se transforme în pitic!

Nici nu apucă să-şi termine bine vorba, că măgarul se şi ridică pe picioarele dinapoi, îşi îndreptă spatele ce să vezi? După portiță nu se mai afla nici urmă de măgar. În locul lui apăruse un pitic ca toți piticii. Prichindelul purta un veston verde, fără coadă, cu mîneci înguste bine strînse pe mîna, şi pantaloni largi, galbeni-verzui. Avea pe cap o beretă frumoasă, de un albastru închis, cu picățele portocalii, pe vîrfurile căreia se ridica un ciucuraş tot de culoarea portocalelor. De sub beretă îi aluneca pe frunte un moţ care îi ajungea pînă spre sprîncene.

Noul pitic privi spre Habarnam, cu gîndul, parcă, în altă parte.

Apoi strănută, strîmbă din nas şi-şi trecu pumnul peste el. Pumnii îi avea destul de mari, dar nasul lui stropit cu pistrui era mititel cît un năsturaş.

După toate astea, prichindelul deschise portița cu piciorul şi ieşi din ţarc, apoi se întoarse casă-lmaiprivească dată pe Habarnam. Atunci ochii lui mititei sclipiră ca nişte mărgeluşe, iar gura, şi așa mult prea mare, se lungi într-un zîmbet pînă la urechi. Răsplătindu-l pe Habarnam cu un asemenea zîmbet, fostul măgar îşi băgă mîinile în buzunarele pantalonilor şi îşi văzu de drum. Habarnam îl urmări multă vreme cu privirea. Parcă i se luase o piatră de pe inimă. Pînă şi glasul conştiinței, care nu-l slăbise pînă atunci toată vremea, îi dădu pace. Fugi deci fericit să-şi caute prietenii.

În lipsa lui Habarnam, Bumbița izbutise să ajungă foarte aproape de cuşca elefantului, de aceea putu să se uite la el bine. Mare îi fu mirarea cînd văzu cît de uriaş este. Mai mult decît orice însă o minună trompa lui lungă, cu care putea să apuce tot ce i se dădea, de parcă ar fi apucat cu mîna. În schimb Împestrîţatul, căruia îi era frică să se apropie prea tare de cuşcă, rămase mai pe la spate, uitîndu-se la elefant peste umerii altora. Aşa se face că nu apucă să zărească decît ceafa animalului, cu urechile late atîrnînd de o parte şi de alta a capului. Încredințat că văzuse tot ce se putea vedea, Împestrîţatu ieşi din mulțimea adunată în fața cuştii.

Tocmai atunci sosi şi Habarnam.

— Ei, ai văzut elefantul? întrebă el.

— L-am văzut. Ce mare lucru? răspunse Împestrîţatu, făcînd un gest de dispreţ. Toată lumea spune că elefantul așa, că elefantul pe dincolo, dar cînd ai căuta, n-ai ce să vezi! Doar urechile sînt de el!

— Pe unde mi-ai fost, Habarnam? se răsti Bumbița, care se ivi din gloată. De ce n-ai venit şi tu să vezi elefantul?

— Ce era să văd, niște urechi? zise Habarnam. Mai bine ne-am duce să mai bem câte un sirop.

— Bună idee! se bucură Împestrîțatu. Și mie, nu știu de ce, mi s-a făcut iar sete. Dar Bumbața nu primi invitația.

— Puteți să vă duceți singuri, eu vă aștept aici pe bancă, zise ea și, ajungînd în dreptul unei bănci care se afla la marginea cărării, se așează.

Habarnam și Împestrîțatu porniră înapoi spre chioșcul cu răcoritoare.

— Știi, Împestrîțatule, că am și prefăcut măgarul în pitic, se lăudă Habarnam pe drum.

— O! exclamă Împestrîțatu. Așa vasăzică! Am băgat eu de seamă că ai fugit de lîngă noi, dar nu bănuiam încotro ai luat-o.

Tot vorbind așa, se pomeniră iarăși lîngă țarcul cu pricina, iar Împestrîțatu zări în spatele porțiții un măgar.

— Bine l-ai mai prefăcut, n-am ce spune - rîse el, văd că s-a și întors.

— Cine s-a întors? se miră Habarnam.

— Nimeni altul decît măgarul tău! îl lămură Împestrîțatu.

— Ah! Cum ai ajuns aici? îi strigă Habarnam măgarului, care stătea cu capul plecat și se mărginea să clipească leneș din ochi, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. „Nu se poate ca piticul acela să se fi prefăcut iar în măgar”. Ascultă, Împestrîțatule! Dacă ăsta e altul?

— Exact! pricepu Împestrîțatu. ăsta trebuie să fie alt măgar. Pe semne că de-abia acum a ieșit din șopron.

— Bine că l-am văzut, spuse Habarnam. Poate că tocmai ăsta e măgarul care ne trebuie, și nu celălalt.

— Ai dreptate! aprobă Împestrîțatu. S-ar putea ca ăsta să fie ăla, și ălălalt să nu fie ăla, sau invers: ălălalt să fie ăla, și ăsta să nu fie ăla.

— Stai puțin - îl întrerupse Habarnam - că eu încep să mă încurc cu atîția măgari. Mai bine îl prefac și pe ăsta în pitic.

— Minunat! spuse Împestrîțatu, care de-abia aștepta să vadă cum se poate preface un măgar în pitic.

Fără să mai stea pe gînduri, Habarnam răsuci bacheta și zise:

— Doresc ca și acest măgar să se prefacă în pitic!

Nici nu apucară Habarnam și Împestrîțatu să clipească din ochi, că și văzură în locul măgarului un pitic. Acest al doilea pitic purta, întocmai ca și primul, un veston scurt, cu mânecile strimte, și o beretă cu ciucuraș în vîrf; dar haina nu era verde, ci de un roșu aprins, iar bereta în culoarea cerului și cu picățele albe. Numai pantalonii îi avea la fel de largi ca și ai primului și tot galbeni-verzui.

Pînă și la față semănau: aceiași ochi mici și negri, același moț căzut pe frunte, aceeași gură cu buza de sus nepotrivit de mare, același năsuc pistruiat. O singură deosebire era între ei: la primul, doar năsucul era pistruiat, pe cînd la al doilea - și obrazul.

Privind nedumerit în jur, piticul își încreți o clipă nasul lui pistruiat și, fără să strănute ori să se strîmbe, dădu din cap. Nu se uită nici la Habarnam, nici la Împestrîțatu, deschise doar porțița, ieși și pe-aci ți-e drumul!

Această ciudată prefacere îl înmărmuri pe Împestrîțatu în așa măsură încît îi pieri graiul și abia după ce piticul nu se mai văzu izbuti să întrebe:

— ăsta e?

— Cine să fie? se miră Habarnam, neînțelegînd întrebarea.

— Ei, cine! exclamă Împestrîțatu. Piticul pe care l-ai prefăcut tu în măgar.

— Da, naiba îl știe! rosti Habarnam ridicînd mîinile în sus. Parcă mai țin minte cum arăta? Lasă, nu-i nimic, unul din doi trebuie să fie. Ia stai! strigă el deodată. Asta ce-o mai fi?

— Nemaipomenit, încă un măgar! se minună Împestrîțatu văzînd capul prelung care se ivi în ușa deschisă a șopronului.

— Nu mi-au fost de-ajuns doi! se plînsese Habarnam. Acum sînt nevoit să mai prefac unul.

— Așteaptă puțin, spuse Împestrîțatu. Cred că ăsta e cal, nu măgar.

— Aș, de unde! făcu Habarnam. Caii sînt mult mai mari.

— Da, s-ar putea să ai dreptate, aprobă Împestrîțatu. Pe de o parte pare a fi cal, pe de alta măgar. Trebuie să fie un măgar mare: atîta tot.

— Ei, dă-i încolo! N-am timp să-mi pierd vremea cu ei! zise Habarnam. Îl prefac - și gata. La urma urmelor are să fie pe lumea asta un pitic în plus!

Pe cînd vorbeau ei așa, măgarul părăsi șopronul și veni drept spre portiță. Atunci Habarnam scoase bagheta magică și se grăbi s-o răsucescă chiar sub nasul măgarului.

— Doresc ca și acest măgar să se prefacă în pitic! zise el închizînd ochii și, cum îi deschise, văzu în locul măgarului un pitic. Al treilea fost măgar semăna leit cu ceilalți doi: avea și el buza de sus la fel de mare, dar era oleacă mai înalt, iar la el, pistruii nu se găseau numai pe nas și pe obraz, ci peste tot, întinzîndu-se pînă și pe frunte și pe mîini. De cum ajunse în fața țarcului, acesta se uită țintă la Habarnam și-l întrebă aspru:

— Unde sînt Bălțatu și Zvăpăiatu?

— Care Bălțatu și care Zvăpăiatu? se sperie Habarnam.

— Ei, cei doi măgari, zise noul pitic. Nu cumva vrei să spui că nu i-ai văzut?

— Sigur, nu i-am văzut, îngîină Habarnam zăpăcindu-se cu totul.

— De ce minți? țipă piticul cît putu de tare. Vrei una după ceafă?

— Cum după ceafă? întrebă Habarnam, fără să priceapă amenințarea.

— Uite-așa! glăsui piticul și, întinzînd deasupra țarcului mîna lui pistruiată, îl lovi pe Habarnam atît de zdravăn peste ceafă, încît prietenul nostru fu cît pe-aci să cadă din picioare.

— Aha! strigă Habarnam. Asta este! Cauți pricină de bătaie! Lasă că te potolesc eu!

— Ce-ai spus? întrebă piticul. Să vedem care pe care, și ieși după portiță.

Fără să mai aștepte răfuiala, Habarnam o luă la picior. Împestrîțatu după el. Fugeau amîndoi printre cuștile animalelor cu iuțeala unor meteori, iar în urma lor gonea noul pitic, bocănind zgomotos și tropăind ca un cal. Nu se știe cu ce s-ar fi terminat toate astea dacă nu s-ar fi întîmplat ca, în toiul vitezei, piticul să se împiedice de o rădăcină și să se rostogolească. Odată ridicat în picioare nu mai avu chef să fugă; se lăsă păgubaș, fiindcă văzu că Habarnam și Împestrîțatu se îndepărtaseră prea mult ca să-i mai poată ajunge.

— Îți arăt eu ție! se mărgini el să zbiere cît putu de tare. Ne mai întîlnim noi și altădată! Să vezi tu ce pățești!

Pe urmă mai amenință o dată cu Pumnul, apoi își vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor lui largi, galbeni-verzui, și o porni înainte pe cărare.

Văzînd că pericolul a trecut, Habarnam și Împestrîțatu o luară înapoi spre Bumbița.

— Pe unde mi-ați umblat atît? îi întîmpină ea supărată. Mă pregăteam să pornesc în căutarea voastră.

— Păi, să vezi ce s-a întîmplat, începu Habarnam. Ne-a fugărit un măgar nebun.

— Un măgar nebun?! se miră Bumbița. Și cum a ajuns să vă fugărească?

— Îți povestesc eu altădată, răspunse Habarnam.

— Ei asta-i! De ce altă dată? se supără Bumbița. Mie acum să-mi povestești.

Habarnam nu mai avu ce face și trebui să mărturisească totul: cum l-a prefăcut pe Foicel în măgar și ce i s-a mai întîmplat pe urmă din pricina asta.

— Vezi, Habarnam, ce rău ești? spuse Bumbița după ce ascultă pînă la capăt. De asta ai căpătat tu bagheta magică, pentru ca să prefaci piticii în măgari?

— Zău că nu sînt rău, rosti Habarnam. Dacă ai ști cît de mult m-a muștră conștiința pentru Foicel și Buchița! Zi și noapte m-am perpelit.

Crede-mă. Acuma n-ai de ce să mai fi supărată! Totul s-a terminat cu bine! Sînt sigur că în clipa asta Foicel se și află lîngă prietena lui.

— Bine cel puțin că am apucat să citim prin ziare unde poate fi găsit Foicel, mai zise Bumbița.

Capitolul șaisprezece

Cum s-au întîlnit Habarnam, Bumbița și Împestrițatu cu Pistrui și ce-a ieșit din întîlnirea lor

Sfîrșitul acelei zile, drumeții noștri și-l petrecură la grădina zoologică, fiindcă mai întîlniră acolo destule fiare pe care nu le văzuseră niciodată pînă atunci. De-abia spre seară se întoarseră la hotel și se culcară, după ce mai întîi mîncară. De data asta, conștiința îl lăsă în pace pe Habarnam, de aceea el adormi foarte repede.

Desigur, somnul nu i-ar fi venit atît de ușor dacă s-ar fi găsit cineva care să-i spună că nici unul din cei trei măgari prefăcuți în pitici nu este Foicel. Într-adevăr, în gazetă se strecurase o greșeală: în loc să scrie că măgarul găsit a fost luat la circ, scria că a fost dus la grădina zoologică.

Așa s-a făcut că Foicel a rămas mai departe la circ, iar în locul celor trei măgari de la grădina zoologică au apărut trei pitici. Primul se numea Bălțatu, al doilea Zvăpăiatu și al treilea Pistrui. Deși la grădina zoologică Pistrui era socotit un măgar obișnuit, el nu era de fapt un măgar, ci catîr. După cum bine știți, catîrii sînt jumătate cai, jumătate măgari: arată mai mari decît măgarii și mai scunzi decît caii. Dacă Bălțatu și Zvăpăiatu au ieșit la fel de prichindei ca toți piticii, în schimb Pistrui s-a nimerit destul de înalt. Oricine l-ar fi măsurat ar fi găsit că înălțimea sa era de nouă unghii și jumătate. Trebuie să vă spun că unghia este un fel de unitate de măsură cu care se socotește lungimea în țara piticilor. Dacă ar fi să asemănăm cumva unghia cu măsurătorile noastre, am putea zice că o unghie este egală un centimetru și un sfert. N-aveți decît să înmulțiți acum un centimetru și un sfert cu nouă și jumătate, ca să căpătați întocmai înălțimea lui Pistrui.

Și Bălțatu, și Zvăpăiatu, și Pistrui nu mai încetau să se minuneze de întîmplarea care-i prefăcuse pe toți trei în pitici. Mai curios decît orice li se părea lor faptul că nu mai merg în patru picioare, ci doar în două, că au învățat pe neașteptate să vorbească și că în loc de copite aveau degete. Asta socoteau ei peste măsură de hazliu. Era de ajuns să-și privească mîna sau vreunul dintre degete, ca să se prăpădească de rîs.

Dar luați din săurt, desigur, nici Bălțatu, nici Zvăpăiatu, nici Pistrui n-ar fi putut să lămurească ce găsesc atît de caraghios în toată pățania lor. De altfel, piticii care ieșiseră din ei nu prea aveau răbdare să-și frămînte mintea pentru orice fleac: preferau să facă totulipe negîndite.

Că așa stăteau lucrurile se va convinge și cititorul, fiindcă va mai avea prilejul să-i întîlnească pînă la capătul povestirii.

A doua zi, după ce se treziră din somn, Habarnam, Bumbița și Împestrițatu se întrebă pe unde să se mai plimbe și dacă nu cumva ar fi bine să se ducă iarăși la grădina zoologică, dar Bumbița găsi cel mai nimerit s-o pornească toți trei pe străzi, ca să cunoască orașul, fiindcă pînă atunci nu-l văzuseră decît pe alocuri.

Cum isprăviră dejunul, coborîră scările hotelului și ieșiră în stradă.

Trotuarul larg se și umpluse de trecători, care mișunau într-o parte și-n alta. Vîntul proaspăt de dimineață aducea cu el mireasma nenumăratelor flori care creșteau în voie de-a lungul trotuarelor. De-abia ivit deasupra acoperișurilor, soarele se și grăbi să trimită în jos un val de căldură, care îi cuprindea pe trecători din creștet pînă-n tălpi. Poate de aceea fețele tuturor erau vesele și mulțumite.

La marginea trotuarului, Habarnam și tovarășii lui de drum zăriră un pitic cu un șorț alb și cu niște cizme negre de cauciuc care luceau în soare. Moț, fiindcă așa se numea

piticul, ținea în mână un furtun cu care stropea florile. Apa țîșnea puternic din țeavă, dar Moț știa să îndrepte cu dibăcie furtunul spre flori, așa ca să nu ude cumva trecătorii nici măcar cu un strop.

Oprindu-se pe undeva prin apropiere, drumeții noștri priviră plini de admirație cît de frumos lucrează Moț. Între timp apărură la capătul străzii un prichindel care purta o haină verde, scurtă, cu mâneci înguste, pantaloni galbeni-verzuși oberetă albastră cu ciucure portocalii. Habarnam recunoscuse îndată în el pe unul din cei trei măgari prefăcuți cu o zi înainte în pitici. Într-adevăr, prichindelul nu era altul decît Pistrui, care de dimineață cutreiera străzile, uitîndu-se mereu într-o parte și-n alta, fără să găsească ceva cu care să-și omoare vremea. Văzînd că Moț udă florile, se opri și el să privească și deodată, cine știe din ce pricină, îi veni și lui chef să stropească.

— Lasă-mă să țin și eu an pic furtunul - zise el - vreau să ud florile.

Moț îi zîmbi binevoitor și, dîndu-i furtunul, îi spuse:

— Poftim.

Pistrui se bucură și, apucînd țeava cu amîndouă mîinile, o îndreptă spre flori.

— Ridică furtunul mai mult - îl sfătui Moț - ca apa să cadă de sus peste flori: dacă le stropești prea de aproape, ele se strică.

Pistrui îl ascultă și făcu întocmai.

— Acum e bine - zise atunci Moț - ai chiar talent la așa ceva, după cîte văd. Matala mai continuă, și între timp eu am să mă reped nițeluș pînă acasă. Dacă nu ți-e greu, bineînțeles, adăugă el.

— Nu, nu, răspunse Pistrui. Auzi colo! De ce să-mi fie greu?

Moț plecă și Pistrui rămase singur să ude florile. Fiindcă apa avea presiune, țeava îi tremura în mîini, de parcă era vie. Se simțea tare mîndru că face o treabă atît de însemnată. Deodată însă îi zări la marginea trotuarului pe drumeții noștri și chiar în aceeași clipă îi trecu prin minte un gînd năstrușnic.

„Ce-ar fi să-i stropesc cu apă?”

Nici nu apucă să-și ducă bine gîndul la capăt, că mîinile lui îndreptară singure furtunul spre Habarnam, care se și pomeni ud leoarcă din creștet pînă-n tălpi.

— Ei! strigă Habarnam. De ce ne stropești?

Făcîndu-se că nu a auzit nimic, Pistrui îndreptă furtunul în altă parte, pe urmă însă îl întoarse iar și, ca din întîmplare, îl udă din nou pe Habarnam, care, înfuriat la culme, ar fi sărit desigur să-l pedepsească pe vinovat, dacă n-ar fi fost împiedicat de Bumbița.

— Hai să plecăm de-aici, îi zise ea trăgîndu-l de mîneacă. Numai asta mai lipsește, să iasă cu bătaie.

Toți trei se întoarseră, vrînd să plece, dar între timp Pistrui îndreptă furtunul drept spre ceafa Bumbiței.

— Vai! urlă ea simțînd șuvoiul de apă rece ca gheața alunecîndu-i pe după guler, de-a lungul spatelui.

— Așa va să zică! Îndrăznești să te agăți și de Bumbița. Ei, lasă că-ți arăt eu ție, strigă Habarnam furios și se repezi să-i smulgă furtunul din mînă.

Dar Pistrui îndreptă țeava în altă direcție, încît curentul de apă porni să țîșnească spre trotuar, udîndu-i pe trecători. Habarnam se apropie de Pistrui dintr-o parte, încercînd să apuce furtunul, Pistrui însă îi întoarse spatele și se sili să-l împingă înapoi cu piciorul.

— Aha! bombăni Habarnam. Ai în-ceput să și zvîrli! În cele din urmă izbuti să pună mîna pe țeavă și se apucă să tragă de ea, dar degeaba: Pistrui nu voia să-i dea drumul nici în ruptul capului. Torentul de apă țîșnea cu putere, stropind cînd într-o parte, cînd într-alta. Ferindu-se de picăturile reci de apă, trecătorii fugeau mîncînd pămîntul; de la o vreme, undeva mai la distanță se strînsese o grămadă de pitici, nici unul dintre ei neputînd pricepe pentru ce a fost stropit. Se găsiră cîțiva care să strige la Habarnam și Pistrui, povățuindu-i să nu-și mai facă de cap.

Strigă și Bumbița, dar degeaba: Habarnam și Pistrui nu se prea sinchiseau de strigăte, ci continuau să-și tragă mai departe unul altuia țeava din mână.

— Ar fi bine să li se ia furtunul, spuse un pitic.

— Chiar așa! Încuviințară alții din mulțime. Ar trebui să sărim cu toții pe, ei și să le luăm furtunul. Atunci n-ar mai putea să stropească.

Într-o clipă se și găsi un comandant de oaste. Acesta fu piticul numit Periuță, care purta un costum sport, cafeniu deschis, și o pălărie cu borul mare.

— Haideți, fraților! După mine! strigă Periuță și se avîntă înainte.

Cînd văzu asta, Pistrui îndreptă torentul de apă drept peste fața comandantului. Într-o clipă, pălăria lui Periuță căzu din cap și prinse a se rostogoli de-a lungul trotuarului.

— Stai! Hei! strigă el fugind după pălărie.

Între timp, Habarnam, cu o mișcare dibace, îi smulse lui Pistrui furtunul din mână. Dar Pistrui nu-și pierdu cumpătul.

Apucă țeava în pumni și trase de ea cu atîta putere, încît o scoase din furtun.

Habarnam vru să-i dea peste cap cu furtunul din care mai curgea apă, dar într-o clipă piticii fură în jurul lui și îl înșfăcară de mîini. Văzînd cît de rău s-au încurcat lucrurile, Pistrui nu mai stătu mult pe gînduri, aruncă țeava la pămînt și fugi cît îl ținură călcîiele.

În jurul lui Habarnam se strînse îndată o gloată mare de pitici. Mulțimea se întindea acum de la un trotuar la altul. Automobilele se opriseră din mers și pe toată strada se făcuse o îmbulzeală nemaipomenită. Ca din pămînt se ivi un milițian.

— Rog toată lumea se împrăștie, spuse el. Încurcați circulația!

— Uite - strigă Periuță arătînd cu degetul spre Habarnam - ăsta a stropit cu apă.

— Nu-i adevărat! urlă Habarnam. Eu am fost stropit!

— Ha, ha, rîse Periuță. Ia priviți-l îl El, săracul, a fost stropit!

La locul întîmplării soseau mereu alți pitici. Mulțimea creștea din ce în ce mai mult. Automobilele se înșiruiseră într-un rînd lung, care ajungea pînă la răscruce. Nemaștiind ce să facă, bietul milițian se apucă cu mîinile de cap.

— Circulați, vă rog! striga el într-una. Dar nimeni nu se urnea din loc. Cei care văzuseră cîte ceva din cele întîmplate nu se îndurau să plece fiindcă doreau să le povestească cele văzute aceluia care nu fuseseră de față la început, iar cei care nu văzuseră nimic nu plecau pentru că țineau neapărat să-l vadă pe Habarnam.

Dîndu-și seama că nici un pitic n-are să se miște din stradă atîta vreme cît Habarnam are să fie acolo, milițianul își spuse că ar fi cazul ca prietenul nostru să fie arestat.

Îl apucă deci de mână și îl duse spre automobilul care se afla după colț, la răscruce. Văzînd că milițianul îl vîră pe Habarnam în mașină, Bumbița și Împestrițatu fugiră și ei într-acolo.

— Luați-ne și pe noi! Luați-ne și pe noi! se rugară ei.

Mașina însă se și urni din loc și o porni în goană. Bumbița și Împestrițatu fugiră după ea cit îi ținură puterile. Dar degeaba. Cine putea s-o ajungă? Curînd, distanța dintre ei și mașină se mări mult. Din fericire, postul de miliție se afla destul de aproape. Mașina o luă după colț și peste vreo două minute se opri în fața unei case scunde. fără etaj, cu un acoperiș rotund, în formă de cupolă, sclipind în soare din pricina culorii argintii în care era vopsit. Bumbița izbuti observe că milițianul și Habarnam coborîră din mașină și se îndreptară spre poarta acelei case.

Trecînd pragul însoțit de milițian, Habarnam se pomeni într-o cameră mare luminoasă. Aeolo găsi un alt milițian, care ședea pe un scaun rotund, turnant, în fața unui fel de pupitru cu tot soiul de butoane, parabutoane, megafoane, microfoane, telefoane, întrerupătoare.

Deasupra pupitrului erau instalate pe patru rînduri cincizeci și două ele televizoare cu ecran rotund, în care. ca într-o oglindă sferică. se puteau urmări cele cincizeci două

de răscruci ale orașului, cu mașini mișunînd într-o parte și într-alta, cu case, pietoni și toate cite pot vedea pe o stradă. În mijlocul camerei se mai afla încă un ecran sferic. dar mult mai voluminos decît celelalte.

Amîndoi milițienii, și cel care îl adusese pe Habarnam, și celălalt care. ședea în fața pupitrului, nu se deosebeau prin, îmbrăcăminte de ceilalți pitici din oraș: dar ca se vadă totuși că ei sînt milițieni și că toată lumea trebuie să le dea deci ascultare, purtau pe cap niște caschete lucitoare de metal, în felul celor ale pompierilor. Primul, cel care venise cu Habarnam, subțire și înalt ca o trestie, se numea Fluieraș, iar al doilea, cel care ședea la pupitru, scund și rotofei, era poreclit Păzilă.

De cum văzu că milițianul Fluieraș îl aduce pe Habarnam, Păzilă îl luă la rost.

— Aha! A sosit stropitorul, spuse el. Ce ți-o fi venit, prietene, să stropești lumea pe stradă?

— N-am stropit eul bolborosi Habarnam pierzîndu-și cumpătul.

— Cum n-ai stropit mata? se minună Păzilă. Crezi că nouă ne scapă ceva? Noi, aici la miliție, vedem totul. Vino, te rog, mai încoace!

Milițianul Fluieraș îl împinse ușurel de la spate pe Habarnam, făcîndu-l Să se apropie de pupitrul cu ecran sferic.

— Sub supravegherea sectorului nostru de miliție se află nici mai mult, nici mai puțin decît cincizeci și două de răscruci, spuse Păzilă. E de-ajuns să aruncăm o singură privire asupra celor cincizeci și două de globuri ca să vedem tot ce se petrece în fiecare stradă. Dacă la globurile mici nu se vede totul în amănunt, putem deschide globul cel mare.

Zicînd acestea, milițianul Păzilă întoarse întrerupătorul. Pe dată înăuntrul oglinzii sferice care atîrna în mijlocul camerei se aprinse o lumină tainică, albăstrie, și pe ecran apărură o răscruce, cu mașinile oprite în mijlocul străzii.

— Uite, aici, la colțul străzii Turtă-dulce cu strada Stafidelor, ce îmbulzeală. Toată circulația este oprită, spuse Păzilă nemulțumit, arătînd cu degetul pe glob.

Pe urmă întoarse un al doilea întrerupător și pe ecran apărură altă răscruce.

— Și la colțul dintre strada Zahărului și strada Chiftelelor este îmbulzeală, zise el apoi. Acum trebuie să treacă multă vreme pînă cînd circulația se va restabili. cînd te gîndești că fiecare mașină-trebuie să ajungă la vreme într-un loc anumit. Din Pricina acestei întîrzieri, toată viața orașului se tulbură.

Între timp, milițianul Fluieraș se uită pe ecranul unuia dintre globulețele cele mici.

— Pe strada Răsăritului, mulțimea nu s-a răspîndit încă, spuse el.

— Hai deschidem la strada Răsăritului, zise Păzilă, și întorcînd încă un buton, făcu să apară pe globul mare chiar locul unde Habarnam bătuse cu Pistrui din pricina furtunului.

Atunci Habarnam se apropie de ecran și văzu că toată strada Răsăritului era împînzită de lume. La mijloc sta Periuța, care povestea mulțimii ce s-a întîmplat.

— Ce mai norod avem și noi în oraș, mormăi Păzilă. Te pomenești că or să se înghesuie acolo cine știe cîtă vreme. Trebuie să te duci înapoi, Fluieraș, ca să-i risipești. N-au decît să-șigăsească alt loc de discuție, dar acolo să nu adune lume în jurul lor. Încurcă circulația.

— Am înțeles, mă duc îndată, încuviință Fluieraș.

Apoi îl conduse pe Habarnam în camera alăturată, unde se găseau o masă și cîteva scaune.

— Vă rog să așteptați puțin aici, spuse el. Mă întorc îndată.

Închizînd ușa cu putere, Fluieraș plecă, iar milițianul Păzilă urmări mai departe mișcarea la răscrucile oglindite în cele cincizeci și două de globulețe. Cînd Păzilă își aruncă ochii pe ecranul cel mare văzu că Fluieraș, ajuns la locul cu pricina, a izbutit să trimită piticii pe la casele lor și că gloata începe să se micșoreze. klulțumit de reușită, Fluieraș se urcă în mașină și o porni înapoi spre miliție.

— Ce să facem acum cu arestatul nostru? întrebă el odată sosit la post.

- Chiar că nu știu, răspunse Păzică ridicînd din umeri.
- Nici eu, zise Fluieraș. De atîția ani de cînd lucrez în miliție, niciodată nu s-a întîmplat ca trecătorii să fie udați cu apă. Poate că ar fi bine să-l muștrăm nițeluș și pe urmă să-l trimitem acasă: altfelte pomenești că se supără pe noi.
- Și mie mi-e tare teamă să nu se supere cumva, spuse Păzică. Dă-i drumui, te rog, Fluieraș. Fă-l să înțeleagă mai întîi, cu vorbe cît mai politicoase, că nu-i frumos să ude lumea pe stradă și cere-i respectuos te ierte că l-ai arestat. Spune-i că ai fost nevoit să faci asta ca să risipești mulțimea și să restabilești circulația vehiculelor.
- Bine, aprobă Fluieraș.
- Stai - urmă Păzică - să-l aduci puțin pe aici. Trebuie să-i cer și eu iertare pentru că i-am vorbit cam aspru.

O asemenea discuție între milițieni poate să pară unora ciudată și chiar de necrezut. Toată lumea știe că orice milițian poate găsi pentru arestatul lui, care a tulburat ordinea, o pedeapsă fie ea cît de mică în nici un caz nu ajunge să-i ceară scuze.

Dar trebuie să ții-neți scama că în Orașul Soarelui lucrurile se petreceau cu totul altfel. Cîndva, în vremurile îndepărtate, în acest oraș, ca și în alte orașe, mai întîlneau pitici care nu se purtau așa cum trebuie, se certau între ei, își aruncau cu pietre sau cu noroi, se udau cu apă, ba unii dintre ei mai puneau cîteodată mîna pe un lucru străin sau își făceau tot felul de rele unul altuia. Pentru lupta împotriva piticilor ce tulburau liniștea se făurise miliția, care avea dreptul să-i pedepsească pe vinovați.

Dacă vreunul din pitici bătea pe careva, scotea limba, nu respecta regulile de circulație, mergea cu automobilul pe unde nu era voie, uda lumea cu apă, scuipa sau întărita vreun cîine, se alegea cu o muștrare sau o morală de la milițian, care dura între cinci și cincizeci de minute. Cu cît mai mare se dovedea vina, cu atît mai lungă era morala primită. Pentru greșeli grave se dădeau pedepse mult mai aspre. Așa, de pildă, pentru o lovitură cu pumnul în piept, pe spinare, într-O coastă sau după ceafă se căpăta o zi și o noapte de arest; pentru o lovitură în obraz sau în cap, două zile și două nopți de arest; pentru aruncare cu pietre sau lovire cu bățul, trei zile și trei nopți. Dacă în urma loviturii victima căpăta o vîntăie, o jupuitură sau o zgîrietură, vinovatul primea cinci zile cinci nopți, iar dacă celui lovit îi curgea sînge, încă o datăpe atît. În cazul cînd careva își însușea un lucru străin se prevedea cea mai aspră pedeapsă: un arest de cincisprezece zile și cincisprezece nopți.

S-ar putea găsi printre cititori unii care să-și spună că un arest de cincisprezece zile și cincisprezece nopți trece foarte repede și că această pedeapsă e prea mică pentru o asemenea vină ca furtul. Dar pentru piticii cei mărunței, la care timpul trece mult mai încet decît la noi, atîtea zile și nopți se scurg destul de încet și oricum ajung pentru ca vinovatul să se căiască.

Trebuie să vă spun că toate măsurile acestea împotriva celor care tulburau liniștea nu prea dăduseră rezultate pînă cînd piticii din oraș nu s-au făcut mai înțelepți. Dar încetul cu încetul deveniseră toți atît de deștepți, încît nu-imai vedeai bătîndu-se între ei, lovindu-se, făcîndu-și necazuri sau furînd cîte ceva. Fiecare începuse să înțeleagă că trebuie să te porți cu altul așa cum ți-ar plăcea să se poarte toată lumea cu tine.

Numărul celor ce tulburau liniștea se micșora tot mai mult și veni un timp cînd milițienii nu-și mai aminteau de zilele cînd foloseau pedepse atît de îngrozitoare ca arestul. Cu vremea, cuvîntul „arest” fusese uitat și nimeni nu mai știa ce înțeles are.

Singura pedeapsă rămasă din timpurile de demult era muștrarea, adică morala pe care milițianul le-o făcea acelor pitici care încălcau regulile de circulație făcînd greutăți mai ales șoferilor. Pe scurt, milițienilor nu le mai rămăsese în grijă decît să supravegheze circulația, să treacă strada pe acei prichindei și prichindute cărora le era teamă să traverseze singuri și să le arate cum sau pe unde să meargă pe jos sau cu vreo mașină celor care întrebau. Și așa milițienilor le rămăseseră destule pe cap, fiindcă deși nu mai trebuiau să se ocupe de educația piticilor, aveau mult de furcă cu circulația automobilelor, al căror număr creștea din ce în ce mai mult.

Capitolul șaptesprezece

Întîlnirea cu Cubuleț

În timp ce Păzică și Fluieraș stăteau de vorbă, Habarnam ședea singur în camera cea pustie.

De cum se pomenise acolo se speria foarte tare. Primul lui gând fu să fugă; vru să deschidă ușa, însă văzu că era încuiată; încercă să deschidă fereastra, dar și aceea era ferecată. Atunci își spuse că ar fi cazul să spargă geamul și se apucă să lovească în el cu pumnii; sticla se dovedi însă groasă și rezistentă, încît nu se sfărîmă.

Sleit de puteri, Habarnam se așeză pe pervazul ferestrei. Prin geam se vedea doar o bucăciică de curte și zidul cenușiu, trist, al casei vecine.

Habarnam se uită la zidul acela, se tot uită pînă cînd simți că îl cuprinde o plictiseală îngrozitoare. Niciodată în viață nu i se mai întîmplase să fie închis undeva. Întotdeauna putuse să facă ce vrea, să se ducă unde-i place, să se înconjoare de prieteni cu care să vorbească, să rîdă și să glumească; și acum, dintr-o dată, se trezi singur cuc. Fără să-și dea bine seama, îi veni să plîngă, ba chiar lacrimile prinseră a-i picura din ochi.

Dar chiar în clipa aceea observă că în curte se ivesc Bumbița și Împeștrîțatu. Amîndoi se uitau zăpăciți în jur, pînă cînd îl zăriră pe Habarnam la fereastră. Atunci începură să strige ceva. Habarnam se sili din toate puterile să audă, dar nu putu desluși nici măcar un cuvînt din pricina geamului care era atît de gros, încît nu lăsa să pătrundă nici un sunet.

Bumbița își agita într-una mîinile și făcea cu degetele niște semne, pe cînd Habarnam se mărginea să dea din cap, silindu-se să arate că nu pricepe nimic. În cele din urmă, Bumbița ridică un bețișor care zăcea pe jos și prinse a-l răsuci în mînă.

„Ce meșterește ea acolo? se întrebă Habarnam uimit. Proastă mai el a găsit un băț și s-a apucat să-l învîrtească.”

Deodată însă își dădu cu palma peste frunte.

— Ah! Eu sînt prost, nu ea! își spuse. Am uitat cu totul că am bagheta magică.

Și se grăbi să vîre mina în sîn ca să scoată bagheta, dar tocmai atunci ușa fu descuiată și în prag se ivi milițianul Fluieraș, care îi întinse mîna lui Habarnam și vru să spună ceva.

Speriat, Habarnam sări într-o parte și scoase bagheta cît putu de repede.

— Doresc ca pereții miliției să se dărîme, și eu să scap nevătămat, porunci el.

Totul se cutremură, bubui, gemu asurzitor. Pereții camerei se prăvăliră, iar tavanul căzu, ridicînd în jur nori de praf. Peste Habarnam curse ceva de sus, în timp ce milițianul se pomeni lovit puternic cu o cărămidă drept în caschetă, încît îi vîjiiră urechile și căzu la pămînt.

Fără să mai stea mult pe gânduri, Habarnam sări în curte. Bumbița și Împeștrîțatu îl luară de mînă și îl traseră repede spre poartă. Cu mare trudă izbuti milițianul Fluieraș să iasă de sub dărîmături: cascheta îi zburase cît colo, dar fără să-i mai pese de ea, o luă la goană după fugari.

Fugea și gîfîia din greu. Capul lovit de cărămidă îl dureau rău, ba îi dădea chiar amețeli. Din pricina asta nici nu alerga drept înainte ci în zigzag. Simțind în cap dureri și vîrtejuri din ce în ce mai mari.

Fluieraș făcu spre Habarnam un gest de amenințare și se opri.

Un timp, Habarnam, Bumbița și Împeștrîțatu mai străbătură în goană strada, fără să se uite înapoi. Curînd băgară însă de seamă că nu-i mai urmărește nimeni își potoliră pasul. Chiar în aceeași clipă, Bumbița se apucă să-l certe pe Habarnam.

— Ah, tu, călătorule! rosti ea cu mustrare în glas. Ei, spune singur, pentru asta ne-am pornit la drum pînă aici, ca să te bați, să stropești cu apă trecătorii? Ai plecat să admiri orașul și pînă la urmă te-ai luat la bătaie pentru un maț de cauciuc.

— Nu fi supărată pe mine, Bumbița, zise Habarnam. Altă dată n-am să mai fac. O să merg de acum încolo cu voipe stradă doar ca să văd orașul, ca orice călător.

Cei trei prieteni o luară încet pe trotuar, privind vitrinele magazinelor. La un colț de stradă dădură peste un chioșc cu limonadă la fel cu acela pe care îl întâlniseră în grădina zoologică. Cum zări tejgheaua cu butoane și robinete, Împeștișatu spuse:

— N-ar strica, după o asemenea încercare, să bem niște sirop cu sifon.

Zis și făcut: prietenii se apropiară de chioșc, apăsară pe butoane și băură sifon cu tot felul de siropuri. Împeștișatu dădu peste cap vreo cinci sau șase pahare și tot nu-i mai venea să se dezlipească de chioșc, deși n-ar mai fi fost în stare să bea nici O picătură. Deodată Habarnam zări în apropiere o bancă.

— Haideți să ne așezăm acolo, ca să ne mai odihnim - zise el - și dacă îi mai vine cuiva din noi pofta să bea, poate să dea o fugă pînă la chioșc.

Se așezară toți trei pe bancă. În fața lor, pe trotuarul de peste drum, înălța o clădire cu patru etaje. Sub acoperiș, pe zidurile casei se întindea un tablou care o înfățișa pe Scufița Roșie întîlnindu-se în pădure cu lupul cel cenușiu. Atunci Bumbița prinse a povesti basmul cu Scufița Roșie. Era tare plăcut, pentru că puteai să auzi povestea și să vezi în același timp tabloul. Cu toate acestea, Habarnam și Împeștișatu nu prea aveau chef de ascultat, ba chiar fugeau la fiecare minut pînă la chioșc, ca să bea limonadă. Purtarea lor o supăraseră, firește, pe Bumbița, fiindcă ce poate fi mai rău decît să povestești ceva să fii întrerupt într-una.

Din pricina întreruperilor, povestea dură o jumătate de oră, însă pînă la urmă tot se sfîrși. Habarnam sări de pe bancă, să mai dea o fugă pînă la chioșc, dar deodată se clătîni și se prinse cu amîndouă mîinile de Bumbița și de Împeștișatu.

— Ce-i cu tine? întrebă Bumbița speriată.

— Mi se învîrte capul, îngîină Habarnam, mai, mai să cadă.

Bumbița și Împeștișatu îl sprijiniră pe Sub brațe și îl așezară pe bancă.

— Cred că ai băut prea mult sifon, spuse Împeștișatu.

— Ei, cum te simți acum? se neliniști Bumbița.

— Parcă mi-e mai bine, zise Habarnam. Dar adineauri mi se părea că pînă și casa se învîrtește.

— Care casă?

— Cea de peste drum.

După ce aruncară o privire într-acolo, Bumbița și Împeștișatu se apucară și ei de mîină unul pe altul. Amîndurora li se părea că toată clădirea, care fusese mai înainte întoarsă cu fața la ei, se sucise acum într-o parte. Din tablou se mai vedea doar un colț, în care cu greu mai puteai deosebi ceva din Scufița Roșie și din lupul cel cenușiu. De așa întîmplare neașteptată, pe Împeștișatu îl cuprinse un tremur și căzupe bancă alături de Habarnam. În clipa aceea veni spre ei un pitic localnic.

— Ce vi s-a întîmplat? întrebă el.

— Avem amețeli, răspunse Bumbița. Nu știu de ce, dar ni se pare că se învîrtește casa aceea.

— Nu sînteți, pesemne, din locurile astea, spuse piticul așezîndu-se pe bancă alături de cei trei.

— Nu, nu sîntem, zise Bumbița. Cum ați ghicit?

— Foarte ușor! Oricine din orașul nostru știe că într-adevăr casa aceea învîrtește, rosti piticul.

— Cum se învîrtește? izbucniră într-un glas Habarnam și Împeștișatu.

— În chipul cel mai obișnuit, răspunse piticul. E drept că nu se mișcă atît de repede ca să bagi de seamă de la prima vedere, dar dacă te uiți atent, mișcarea se poate vedea.

Încetul cu încetul, drumeții noștri își veniră în fire și prinseră a se uita din nou la casa cu Pricina, care începea să întoarcă spre ei peretele din spate. Acum tabloul cu Scufița Roșie nici nu se mai zărea.

— Poftim minune! exclamă Împeștrîțatu. Adică... phii! Ce spun eu? Nu-i nici o minune, se înțelege! Este cea mai obișnuită casă învîrtitoare.

— Nu învîrtitoare, ci turnantă, îl corectă piticul.

— Cu toate astea, eu tot nu pot să pricep cum se învîrtește, spuse Habarnam.

— Nu mi-e greu să vă lămuresc - zise piticul - fiindcă sînt arhitect și știu cum se construiește o astfel de casă.

— Explicați-ne, vă rog, îl rugă Bumbița. Trebuie să fie foarte interesant.

— Ați văzut vreodată cum se mută din loc casele cu multe etaje? Începu arhitectul. Ei bine, urmă el după ce află că drumeții noștri nu văzuseră niciodată așa ceva. Sub fundamentul acelor case se instalează un fel de șine anume aduse, și casele sînt mutate ca pe roate la locul cel nou. Construcția caselor turnante este cu atît mai ușoară, fiindcă sub ele se pun de la început niște șine circulare. Pentru ca să se învîrtească clădirea este neapărat nevoie de un electromotor mult mai slab ca cel folosit la mutatul caselor.

— Totul e clar, spuse Habarnam. Dar pentru ce trebuie să se învîrtească casa? Ce, e rău să stea liniștită, la locul ei?

— Nu e rău, firește, încuviință arhitectul. Însă casa turnantă are unele avantaje. Se știe că ferestrele unei case pot da spre toate cele patru puncte cardinale: spre nord, sud, est sau vest. În camerele care au ferestre spre sud, soarele pătrunde toată ziua, în schimb în cele cu ferestre spre nord nu răzbate nicio rază. Viața într-o asemenea cameră este tare plicticoasă, pentru că oricine vrea se bucure de lumina soarelui. De asemenea neplăceri scapă toți cei care locuiesc în clădiri turnante. Uitați-vă, casa de peste drum face într-o oră o învîrtire completă; din această pricină, ferestrele, în orice parte s-ar afla ele, trec prin fața soarelui în fiecare ceas. Așa se face că locuințele din clădirile turnante sînt luminoase și vesele.

— Mie mi se pare că am început să înțeleg cîte ceva, spuse Habarnam. Interesant de știut cui i-a trecut prima oară prin minte să clădească case turnante.

— Primul proiect de casă turnantă a fost făcut de arhitectul Clondirsucit, spuse piticul. Asta s-a întîmplat acum cîțiva ani. De atunci s-au găsit mai mulți arhitecți care să-i urmeze ideea, așa încît în ziua de azi se găsesc pe la noi destule clădiri de felul acesta. Sînt case care fac o învîrtire nu într-un ceas, ci în două sau chiar în trei-patru. Dacă vă face plăcere, putem să facem împreună o mică excursie, ca să cunoașteți arhitectura orașului.

— Ar fi interesant - se înflăcăără Bumbița - dar nu vă e totuși greu?

— De ce să-i fie greu, spuse Împeștrîțatu. Pentru atîta lucru nu se face gaură în cer.

— Tu, Împeștrîțatule, mai bine ai tăcea din gură decît să vorbești nepoliticos, se supără Bumbița.

— Împeștrîțatu are dreptate, rosti piticul binevoitor. Într-adevăr, gaură în cer nu se face și în afară de asta mie mi-e foarte plăcut să cunosc niște călători dornici să afle cît mai multe. Pe mine mă chemă Cubuleț. arhitectul Cubuleț.

— Pe mine Habarnam - spuse Habarnam - și pe ea Bumbița.

— Îmi pare bine, zise Cubuleț strîngînd mîinile noilor lui cunoștințe. Iată căprezentările s-au făcut. Și acum vă rog să mă urmați.

Cubuleț o luă înainte pe trotuar, iar Habarnam, Bumbița și Împeștrîțatu se grăbiră, să-l urmeze. Mai întîi, Cubuleț le arată drumeților noștri o altă casă, cu terase, care, după cum spunea el, făcea parte din așa-zisele case terasate. Casa aceasta nu avea escalator, ci era prevăzută cu benzi rulante, cu ajutorul cărora locatarii puteau să urce ori să coboare. Pe urmă vizitară o stradă în care toate clădirile erau turnante și rotunde ca niște turnuri. Casele acestea aveau niște pante în spirală, pe care se putea coborî cu covorașul. Pe strada următoare, Cubuleț le arată drumeților încă două case frumoase. Una dintre ele era alcătuită din jumătăți de sferă de piatră, lipite între ele. Fiecare jumătate de sferă avea uși și ferestre semicirculare. După cîte se părea și camerele acestei case erau toate semirotonde. Cealaltă clădire părea formată dintr-un fel de butoiașe puse unul peste altul. Nici un butoiaș nu era mai scund de două etaje și nici un

etaj nu era lipsit de ferestre. Amîndouă aceste case fuseseră construite, după cum spunea Cubuleț, pentru iubitorii de camere rotunde.

Cotind apoi strada, drumeții noștri se pomeniră în stradela Muzicii, unde toate casele aveau forma diferitelor instrumente muzicale. Una era în formă de pian cu coadă, alta de pianină, o a treia de harfă, a patra de acordeon și a cincea în formă de tobă. Numai ultima, din colț, semăna, cine știe din ce pricină, cu o oală de lut. Pe altă stradă întâlneau o casă cu totul neobișnuită, care nici măcar nu stătea pe pământ, ci atârna în aer, agățată de un balon enorm.

— Nu cumva se găsesc pitici doritori să locuiască într-o asemenea casă aeriană? întrebă Bumbița mirată.

— Nici nu mai știm ce să facem cu atîția doritori! răspunse Cubuleț. Ca să-i împăcăm pe toți, am hotărît să mai construim case de acest fel. Piticilor din orașul nostru le place să înfrunte zilnic greutățile și primejdiile: să se cațare pe scări de frînghie, să se arunce cu parașuta sau să alunece pe sîrmă.

— Nici eu n-aș refuza să locuiesc într-o casă ca asta, spuse Habarnam.

— Așa, spuse Cubuleț. Acum aveți, vă rog, puțină răbdare și o să vă prezint arhitectura noastră veche. Peste cîteva minute vom intra în așa-numita rezervație a arhitecturii vechi.

Într-adevăr, după ce făcură cîteva pași se pomeniră într-un cartier în care toate casele aveau coloane. Coloanele erau diferite: și drepte, și strîmbe, și sucite, și răsucite, spiralate, și aplecate, și turtite, și ascuțite, și rotunjite, și din cele căroră nu le puteai spune în nici un fel. Cornișele caselor erau și ele cînd-drepte, cînd întoarse, cînd frînte, cînd strîmbe, cînd în zigzag. Unele case nu aveau coloanele jos, așa cum se obișnuiește, ci sus, pe acoperiș; altele le aveau jos, în schimb toată clădirea era sus, deasupra coloanelor. Mai erau și case la care coloanele atîrnau de cornișe și se bălăbăneau într-una deasupra capetelor trecătorilor. La una din clădiri, cornișa era jos și coloanele erau deasupra, cu picioarele în sus; ba, după toate astea, mai erau și aplecate într-o parte. La alta văzură niște coloane drepte ca toate coloanele, în schimb casa însăși sta aplecată, gata parcă să se prăbușească peste capetele celor care treceau pe acolo. În sfîrșit, mai dădură peste o casă cu zidurile aplecate într-o parte și cu coloanele în cealaltă parte, încît ai fi zis că iaca, iaca se răstoarnă toată comedia aceea și se fărîmă în bucăți.

— La clădirile astea strîmbe, vă rog să nu vă uitați, spuse Cubuleț. Cîndva se răspîndise la noi moda să te distrezi construind case care să nu semene cu nimic. Și așa au apărut pociturile astea la care ți-e și rușine să-ți arunci ochii. Uitați-vă, de pildă, la casa aceea împinsă parcă de o forță nevăzută și aplecată într-o parte. Acolo înăuntru, totul e strîmb, și ușile, și ferestrele, tavanul, pereții camerelor. Încercați să locuiți nu mai mult de o săptămînă în asemenea clădire și o să vedeți ce repede are să vi se schimbe firea; o să deveniți curioși, cusurgii, gata de harță. Tot timpul are să vi se pară că azi-mîine vă așteaptă ceva rău, îngrozitor, că trebuie să vise îndepline curînd o nenorocire de nereparat. Și asta numai pentru că pereții camerei vă vor amenința într-una cu prăbușirea. Din fericire, casele strîmbe nu mai sînt astăzi locuite de nimeni. Într-o vreme a fost chiar vorba să le dărîmăm, dar pe urmă, ne-am spus că e mai bine să le lăsăm totuși ca un exemplu pentru viitor, pentru ca nimănui să nu-i mai treacă prin minte să construiască asemenea absurdități.

— Și asta a folosit? întrebă Habarnam.

— A folosit - răspunse Cubuleț - dar nu pentru multă vreme. Unii arhitecți n-au putut să rupă dintr-o dată cu vechile obiceiuri. Se stăpîneau cît se stăpîneau și dintr-o dată unul din ei turna cîte o casă pe care dac-o priveai îți venea rău. Ei, dar pînă la urmă vestitul arhitect Pepenaș a găsit mijlocul de a clădi case minunate, fără nici un hocuspocus. Tot el a mai născocit fel de fel de materiale noi pentru construcții, ca de pildă: penocauciucul presat, din care se fac clădiri portative pliante; cartonul hidrofoab, care nu se teme nici de frig, nici de căldură, nici de ploaie, nici de vînt; plastilina sintetică, pentru obiectele decorative, și penomaterialul plastic pentru construcții, care în apă nu arde și în foc nu se topește, adică - phii! Am vrut să spun că în foc nu arde și în apă nu se topește. Ei, și pe urmă penomazărea fosforescentă și multicoloră, preparată

din păstăi obișnuite de mazăre, presate, care de asemenea nu se teme de nimic, e foarte ușoară și totodată are rezistența oțelului. Acum am să vă arăt casele construite de arhitectul Pepenaș din penomaterial plastic și din penomazăre. Sînt foarte aproape de aici, pe strada Creației.

Cu aceste cuvinte, Cubuleț o luă din nou înainte. Trebuie să vă spun că în Orașul Soarelui se află la fiecare colț de stradă cîte un chioșc cu răcoritoare. Habarnam și Împeștrîțatu socoteau de datoria lor să se oprească în fața fiecăruia dintre ele ca să bea cîte un pahar cu sirop. Asta îi mai amuza puțin, încît cunoașterea arhitecturii orașului li se părea mai puțin plictisitoare. Deodată, Cubuleț se opri din mers, și uitîndu-se la ceasul lui de mîină, se bătu peste frunte:

— Măiculiță! exclamă el. Îmi ieșise cu totul din cap. Astăzi avem consiliu la Comitetul pentru arhitectură. Trebuie să discutăm despre construcția caselor turnante. Nu vreți să mergeți cu mine? După aceea am să vă vorbesc mai departe despre arhitectura noastră și o să mergem să vedem casele lui Pepenaș.

— Eu primesc, răspunse Habarnam. N-am avut niciodată prilejul să nimeresc la un consiliu al unui Comitet pentru arhitectură.

— Și eu primesc bucuroasă, încuviință Bumbița.

— Ei, și eu tot atît de bucuros, vorbi și Împeștrîțatu. Numai dacă, bineînțeles, nu vă e greu.

— Nu, de ce să-mi fie greu? zîmbi Cubuleț. Pentru asta nu se face gaura în cer.

Capitolul optsprezece

La comitetul pentru arhitectură

Încă de mult observase Habarnam că în Orașul Soarelui întîlnești aproape la fiecare colț cîte un stîlp nu prea înalt, prevăzut cu butoane și vopsit în dungi albe și negre, din care pricină putea fi văzut de la o distanță destul de mare.

Apropiindu-se, împreună cu cei trei însoțitori ai săi, de unul din acești stîlpi dungați, Cubuleț se opri apăsă pe butonul aflat în vîrfurile stîlpului.

— Pentru ce e butonul ăsta? întrebă Habarnam.

— Pentru chemarea taxiurilor, explică Cubuleț. De cîte ori vă trebuie un taxi, apropiați-vă de un stîlp ca acesta și apăsați pe buton. Peste un minut aveți mașina.

Într-adevăr, nici nu trecu bine un minut, și în colțul străzii se ivi un automobil care, întocmai ca stîlpii, era vopsit în dungi albe și negre. Cît ai clipi din ochi, automobilul se opri la marginea trotuarului și își deschise portierele.

— Dar unde o fi șoferul? se minună Habarnam, băgînd de seamă că la volan nu e nimeni.

— Nu are nevoie de șofer, răspunse Cubuleț. Este o mașină automată, cu butoane. După cum vedeți, în locul șoferului sînt tot felul de butoane, cu numele diverselor străzi și opriri. Apăsați pe care vreți, și mașina vă duce singură acolo unde trebuie.

Cînd toți fură instalați în mașină, Cubuleț vorbi iar.

— Uitați-vă - spuse el - acum apăsați pe butonul pe care scrie „Strada Arhitecturii” după ce apăsați pe butonul arătat, mașina se urni din loc.

— Opriți, vă rog! Ce vreți să faceți? strigă Împeștrîțatu apucîndu-l pe Cubuleț de mîină. Dacă dăm cu mașina peste cineva?

— Mașina asta nu poate călca pe nimeni - spuse Cubuleț - pentru că înăuntrul ei se găsește o instalație de locatori cu ultrasunete, mulțumită căreia se înlătură orice pericol de accident. Observați, vă rog, cele două aparate așezate în față. Unul dintre ele emite tot timpul înainte semnale prin ultrasunete. Cum apare în cale un obstacol, semnalele încep să se oglindească, adică se întorc și ajung în celălalt aparat. Acolo, energia ultrasunetelor se transformă în energie electrică și aceasta frînează sau silește mașina să

vireze. Dacă obstacolul este mic, mașina îl ocolește, fiindcă se pune în funcțiune dispozitivul pentru viraj, dar dacă este prea mare, mașina se oprește pentru că acționează frâna... Atît în spatele mașinii, cît și în ambele părți ale ei se găsesc asemenea aparate, pentru ca semnalele prin ultrasunete să poată fi trimise în toate direcțiile.

— Dar eu tot nu pricep - spuse Habarnam - ce sînt semnalele prin ultrasunete?

— Cum să vă fac eu să înțelegeți mai bine - începu Cubuleț - sînt niște sunete atît de slabe, încît noi nici nu le-am putea auzi. Cu toate astea, ele posedă energie ca și sunetele puternice pe care le auzim.

Între timp, mașina ajunsese la o răscruce și se opri în fața semnalizatorului.

— Vedeți - spuse Cubuleț - automobilul nostru mai are și o instalație optică, care frînează motorul de cîte ori la semnalizator se aprinde lumina roșie.

Într-adevăr, mașina stătu în fața răscrucii pînă cînd ochiul semnalizatorului se coloră în verde.

— Ei și, zise Împeștrîțatu. Nu văd în asta nimic de mirare. Mă uimește totuși de unde știe mașina încotro s-o apuce?

— Mașina nu știe, bineînțeles, nimic, răspunse Cubuleț. Cu toate astea vă duce acolo unde trebuie, după ce apăsați pe buton, pentru că are în mecanismul ei o așa-numită instalație electronică cu memorie.

Se numește așa pentru că după felul cum lucrează se pare că ține minte drumul pe care trebuie să-l urmeze. Cînd este nou, orice automobil cu asemenea instalație merge o vreme condus de șofer; ai zice că în tot acest timp își face școala. Începînd așa-zisele curse de școală, șoferul apasă de obicei pe butonul sub care scrie numele unei anumite străzi și conduce mașina pînă la acea stradă, apoi apasă pe un alt buton, care poartă numele unei alte străzi și duce mașina într-acolo. Motorul care conduce automobilul este în legătură cu această memorie electronică. De aceea cînd se apasă a doua oară pe buton, instalația electronică conduce singură mașina pe drumul dorit, fără să mai fie nevoie de șofer.

— Dacă-i așa, chiar că nu-i nici o minune, spuse Împeștrîțatu. Minune ar fi fost dacă mașina n-ar fi avut nici o instalație și ar fi mers singură acolo unde trebuie.

— E interesant de știut cu ce lucrează instalația de electroni, cu ajutorul lămpilor electrice? Întrebă Habarnam.

— Nu cu lămpi, ci cu semiconductori, spuse Cubuleț. Însă exact cum funcționează, cu de-amănuntul, nu pot să vă spun, pentru că nici eu nu mă pricep.

— Dar dacă mașina merge singură, la ce-i mai trebuie volanul? Întrebă Împeștrîțatu.

— De volan e nevoie pentru drumuri lungi, răspunse Cubuleț. În afara orașului, instalația de butoane nu funcționează, deoarece pentru distanțe lungi ar trebui o instalație cu memorie prea complicată. Atunci te așezi la volan și-ți conduci cum îți place automobilul. În clipa cînd iei volanul în mînă, instalația cu memorie se închide automat și te afli într-o mașină ca toate mașinile.

Peste puțină vreme, automobilul coti după un colț și se opri în fața unei case frumoase, cu trei etaje. În casa asta toate erau diferite: pereții nu semănau unul cu altul, coloanele de asemenea, erau făcute în fel și chip, uși nu găseai două la fel, balcoanele erau felurite; pînă și ferestrele se deosebeau între ele; și rotunde, și Semirotunde, și triunghiulare, și dreptunghiulare, și alungite, și pătrate, și rombice, și ovale. Era de ajuns să înconjuri casa, ca să-ți dai seama cîte feluri de ferestre, de uși, de balcoane, de coloane și de alte detalii arhitectonice se găsesc pe lume. Pe acoperișul clădirii se ridicau nenumărate turnulețe și foișoare de cărămidă, unele cu vîrfurile ascuțite, altele fără. Erau îngrămădite unele într-altele, ca ciupercile în jurul unei buturugi bătrîne. Ai fi zis că acolo, pe acoperiș, se înalță un întreg orașel de turnuri. Dacă vreun pitic se pregătea să-și clădească o casă nouă și dorea s-o împodobească cu turnuri, n-avea decît să-și aleagă de aici forma de turn care îi plăcea mai mult.

În piațeta largă, asfaltată, din fața clădirii staționau nenumărate automobile și motociclete, de toate tipurile, iar mai încolo, chiar în fața intrării, se aflau înghesuite numeroase biciclete.

— Se pare că s-au și adunat cu toții. Noi am cam întârziat, dar nu-i nimic, spuse Cubuleț.

Drumeții noștri coborîră din automobil și, conduși de Cubuleț, se îndreptară spre clădire.

Urcînd treptele largi și trecînd pragul unei uși, se pomeniră într-o sală mare, spațioasă, plină cu pitici care ședeau pe scaune ca la teatru.

În fața lor, la o inasă, se afla președintele, iar în dreapta lui, la catedră, un pitic care sta în picioare și își ținea raportul. Pe catedră se ridica un vraf de proiecte făcute sul, pe care piticul le desfăcea și le arăta ascultătorilor. În timpul cuvîntării uita mereu ce trebuia să spună, de aceea își arunca într-una ochii pe un caiet în care-și scrisese tot. Fiindcă avea vederea cam slabă era nevoit să-și pună pe nas ochelarii pe care îi scotea într-una și îi vîra mereu în altă parte, încît de fiecare dată îi căuta multă vreme prin buzunare, fără să dea de ei nicum.

— E arhitectul Clondirsucit, le șopti Cubuleț însoțitorilor lui. Am picat după ce și-a început raportul, dar nu-i nici o nenorocire.

O să ascultăm atent și o să înțelegem tot.

Găsind trei locuri libere într-unul din ultimele rînduri, Cubuleț le spuse lui Habarnam, Bumbiței și lui Împeștrîtu să se așeze acolo, iar el se instalează într-un loc liber din alt rînd.

Habarnam și Bumbița începură să asculte cît se poate de atent, dar nu fu chip să priceapă ceva, deoarece Clondirsucit vorbea cu cuvinte prea savante. Și Împeștrîtu se sili să înțeleagă cît de cît; pentru asta își încordă creierul așa tare încît peste cîteva clipe capul i se lăsă pe o parte și adormi. Fiindcă Bumbița începu să-l înghiontească, se trezi, dar îndată capul îi alunecă în partea cealaltă și ațipi din nou. Căznindu-se din toate puterile să nu închidă ochii, Habarnam simțea și el că iaca, iaca are să-l învingă somnul.

Din fericire, cuvîntarea lui Clondirsucit se termină curînd.

— Acum - spuse președintele - haideți să discutăm dacă trebuie sau nu să clădim case turnante.

Atunci veni la masa din față un pitic care purta un costum albastru cu dungi albe și o cravată tot în dungi.

— Clondirsucit a prezentat un raport foarte interesant, începu el. Într-adevăr, construirea caselor turnante este posibilă, de așa ceva nimeni nu se mai îndoiește. Dar avem nevoie oare de asemenea case? Asta e întrebarea. Marea nenorocire vine de acolo că piticii care locuiesc în case turnante ajung să nu mai deosebească cum trebuie cele ce se petrec în lumea înconjurătoare. În această privință știu bine ce spun, pentru că eu însumi stau într-o casă turnantă. Ascultați numai ce mi se întîmplă mie. În fiecare zi, soarele apare la fereastra apartamentului unde locuiesc, de zece, douăsprezece ori și tot de atîtea ori dispare. Cînd văd lumina lui, sînt gata să cred că a sosit dimineața, cînd n-o mai văd, mi se pare că seara s-a lăsat și că e timpul să mă duc la culcare. La amiază, încep să nu mai știu dacă azi e azi sau te pomenesci că e ieri, ori cine știe dacă nu-i mîine, iar spre sfîrșitul zilei îmi zic că n-a trecut o singură zi, ci cel puțin douăsprezece. Ajung chiar să fiu încredințat că o zi și o noapte trec într-o oră și nu în douăzeci și patru. Din această pricină, veșnic mă grăbesc și nu ajung niciodată să fac ceva ca lumea. Începe să mi se pară că soarele nu se mai mișcă pe cer cu mersul lui încet, ci zboară repede ca o muscă.

Toți rîseră. La masa din față se ivi acum o prichindută cu rochie albă.

— Tot ce ne-ați spus aici - vorbi ea către piticul în albastru - nu e chiar atît de îngrozitor, pentru că locuiți într-o casă care se învîrtește de la dreapta spre stînga, de aceea cînd vă uitați pe fereastră vi se pare că și soarele merge tot de la dreapta spre stînga, adică de la răsărit la apus, cum se și întîmplă. Dar am eu o prietenă căreia i se pare că soarele merge de-a-ndoaselea, deoarece casa ei nu se învîrtește ca a dumneavoastră, ci exact invers. Ea, adică prietena mea, nu mai poate să spună ce vine mai întîi: seara sau dimineața, nu-și mai dă bine scama unde e răsăritul și unde apusul.

În capul ei, toate s-au răvășit, ba în ultima vreme își încurcă și mâinile, nu mai știe care e dreapta și care e stînga.

Din nou rîseră toți. Apoi veni să vorbească un alt prichindel arhitect. Prichindelul ăsta era scund și slab, cu capul ca un castravete și vorbea repede, repede, de parcă l-ar fi zorit cineva. În loc de „s” spunea „z” și în loc de „d”, „t”.

— Aztea zînt fleacuri! rosti el. Zoarele nu e muzcă ză zboare pe cer. Știința a ztabilit că Zoarele ztă pe loc și pămîntul ze învîrtește. Fiintcă ze învîrtește pămîntul, ne învîrtim și noi cu el, te aceea ni ze pare că zoarele ze mișcă pe cer. Și te vreme ce ni ze pare numai, nu e oare totuna cum merge el: încet zau repete, te la treapta la ztînga sau te la ztînga la treapta, te la răzărit la apuz, zau te la apuz la răzărit?

În clipa aceea sări de undeva un alt orator.

— Cum să fie totuna? strigă el. Trebuie ca toată lumea să știe cum se petrec lucrurile în realitate. Asta ar mai lipsi, să nu mai știm la un moment dat care e dreapta și care e stînga. Atunci să nu zicem nimic dacă o să ne trezim într-o bună zi că mergem de-a-ndaratelea.

— Ei, pînă acolo mai avem! strigă careva.

Discuția se însuflețea tot mai mult. Acum Habarnam era curios să afle la rezultat ajung arhitectii. Somnul îi trecuse cu totul. În schimb, Împeștrîtu dormea așa de adînc, că Bumbița nu putea nicicum să-l trezească.

Atunci își spuse că ar fi cazul să-l lase în pace. O vreme, totul merse destul de bine, dar iată că Împeștrîtu începu să alunece de pe scaun, și Bumbița se văzu nevoită să-l țină puternic de guler, ca nu cumva să cadă pe jos. Pe urmă lucrurile se înrăutățiră, fiindcă Împeștrîtu prinse a sforăi tare și oricît îl înghiontea Habarnam, tot nu se liniștea. Pînă la urmă, Habarnam și Bumbița nu mai avură ce face; îl apucară pe sub brațe și-l traseră afară.

Împeștrîtu își mai mișca de bine de rău picioarele pe podea, în schimb capul i se legăna într-o parte și-ntr-alta ca un spic de grîu în furtună.

— Ia te uită cum l-au mai moleșit cuvîntările, spuse Habarnam. Ei, nu-i nimic, îndată o să ieșim cu el în stradă. Poate că aerul proaspăt, are să-l învieze.

Capitolul nouăsprezece

La teatru

Văzîndu-se în stradă, Habarnam și Bumbița îl duseră pe Împeștrîtu în scuarul de lîngă clădire. În mijlocul scuarului era o fîntînă arteziană, înconjurată de mese și de scaune, care fuseseră instalate pesemne acolo anume pentru ca arhitecții să se poată așeza puțin și să respire aer curat în pauzele dintre consilii.

După ce îl traseră pe Împeștrîtu pînă la fîntînă, Habarnam și Bumbița îl stropiră cu apă. Împeștrîtu se trezi și sări în sus.

— Ce-i asta? întrebă el. De ce mă spălați? Trebuie să luăm masa?

— Bună idee! Spală-te și o să luăm masa, zise Habarnam iscoțînd bagheta magică.

Cei trei se spălară cu apă de la fîntînă și se așezară la o masă pe care se întinse, cu ajutorul baghetei magice, fața de masă fermecată, cu toate bunătățile.

După ce mîncară pe săturate, drumeții noștri vrură să se întoarcă înapoi la ședința Comitetului pentru arhitectură, dar între timp din stradă răzbătu un zvon de muzică. Atunci, Habarnam, Bumbița și Împeștrîtu fugiră din grădiniță și zăriră doi pitici care, pășind pe trotuar, cîntau la niște instrumente muzicale cu totul neobișnuite. Unul dintre pitici avea atîrnat de un șiret petrecut pe după gît un fel de boloboc, cu ambele capace pline de butonase albe.

Piticul apăsa cu degetele pe butoane, iar acestea scoteau niște sunete întocmai ca armonica sau acordeonul. Celălalt muzicant ținea în mînă ceva ca un bastonaș cu clape.

Numai ce-l vedeai că-și trece degetele peste clape și bastonașul cînta parcă singur. Sunetele care ieșeau din el se auzeau curate și gingașe ca cele de fluier, iar melodia răsună atît de vesel, încît nu te mai săturai s-o ascuți.

Toți trei, și Habarnam și Bumbița, și Împeștrîțatu, fără să-și spună unul altuia nici un cuvînt, se luară după muzicanți. Iar muzicanții pășeau înainte pe stradă și cîntau într-una. Nici nu apucau să termine bine o melodie, că și începeau alta. Trecătorii le aruncau priviri prietenoase și se dădeau la o parte din calea lor, ca să le facă loc. Se vedea bine că piticilor din Orașul Soarelui le place muzica frumoasă și o ascultă cu plăcere.

Nu trecu mult și muzicanții se opriră din mers.

— Stai, frate - spuse cel cu butoiășul - mi-a scăzut presiunea!

Trebuie s-o ridic din nou. Și scoțînd din buzunar o pompă de bicicletă, o puse la butoiăș și se apucă să-i pompeze aer. Habarnam ardea de nerăbdare să afle cum stau lucrurile cu instrumentul cel curios.

— Spuneți-mi, vă rog - începu el - ce fel de butoiăș e acesta la care cîntați?

— Nu-i nici un fel de butoiăș, răspunse muzicantul. Este o armonică pneumatică.

— Dar de ce îi pompați aer? întrebă Habarnam.

— Păi cum altfel? Fără aer nu poate să cînte.

Zicînd acestea, muzicantul se și grăbi să scoată un capac al butoiășului, ca să le arate celor trei despărțiturile dinăuntru, în care se găseau doar cîteva plăci subțirele de metal.

— Vedeți - spuse el - aerul intră prin aceste despărțituri și face să vibreze plăcile de metal, care scot sunete. Ca să cînti la o armonică obișnuită trebuie să-i întinzi într-una burduful. La armonica pneumatică n-ai nevoie să tragi de nimic, fiindcă aerul este pompat dinainte într-un rezervor special. Iată rezervorul!

— Iar acesta este un flaut pneumatic, care cîntă numai cu ajutorul aerului comprimat, spuse celălalt muzicant arătîndu-și bastonașul cu clape. Cine cîntă la un flaut obișnuit trebuie să sufle într-una, pînă cînd începe să-l doară capul de atîta suflat. Dar la flautul pneumatic poți cînta o zi întreagă fără nici o durere de cap. Înainte, de mult, se foloseau și pe la noi numai flaute simple, dar acum ele au ieșit din uz.

Muzicanții prinseră din nou a cînta și porniră mai departe. Habarnam, împreună cu tovarășii lui de drum, o luară și ei încetîșor de-a lungul trotuarului. Ascultau muzica și în același timp observau viața orașului în plină stradă. Era vremea prînzului, de aceea mulți prichindei și prichinduțe ședeau pe la mese și mîncău. Unii dintre ei, deși isprăviseră de mîncat, nu se urneau din loc, ci rămîneau acolo și se apucau să joace șah, table ori alte jocuri. Alții citeau ziare, reviste sau se uitau la cărți cu poze.

Trebuie să vă spun că piticii din Orașul Soarelui erau foarte comunicativi din fire. Dacă vreunul dădea peste ceva comic într-o carte rîdea mai întîi singur, dar pe urmă se ducea și la ceilalți pitici să le citească ceea ce-l făcuse să rîdă, ca să se amuze și ei. Tot așa, dacă se întîmpla să găsească careva într-o revistă o poză hazlie și rîdea tare, toți din jur se apropiau de el; fără să se simtă cîtuși de puțin stingheriți, se uitau la poză și făceau haz.

Seara se lăsa cu încetul. Soarele își trimitea ultimele raze, iar strada se umplea tot mai mult de pitici. Aproape la tot pasul întîlneai prichindei și prichinduțe cîntînd la tot soiul de instrumente. Prichindeii cîntau mai ales la armonicile pneumatice, din flaute și din tromboane, iar prichinduțele la tamburina muzicală. Tamburina este un fel de instrument rotund, care seamănă cu o sită de cernut făină. Într-o parte are un zurgălău și în cealaltă o strună întinsă ca la harfă.

De jur împrejur îi atîrnă o mulțime de clopoței, care pot suna pe diferite tonuri.

Acum, muzica se auzea din toate colțurile și era tare plăcut, pentru că te puteai opri în orice loc să ascuți cît vrei.

Ajunși în fața unei case cu o boltă semirotundă ca un arc, închisă cu o cortină frumoasă, Habarnam și tovarășii lui de drum văzură cîțiva prichindei și prichinduțe care aduceau scaune din clădire și le înșirau pe stradă, în fața cortinei.

— De ce se pun scaune? întrebă Habarnam. Ce are să fie aici?

- Teatru de estradă, răspunse un pitic. Așezați-vă și o să vedeți.
- Ne așezăm? îi întrebă Habarnam pe Bumbița și pe Împeștrîțatu.
- Ne așezăm, încuviințară ei.

Cîteșitrei luară loc în primul rînd, chiar în fața cortinei. Treptat, toate locurile fură ocupate. Pe stradă se lăsă curînd întunericul.

Soneria zbîrnîi. Pe marginea arcului se aprinsese un șir întreg de becuțe, și în fața cortinei viu luminate apărură un pitic cu un costum negru, nou, foarte îngrijit și cu o cravată albă în formă de fluturaș. Artiștilor din Orașul Soarelui le plăcea tare mult să-și pună asemenea cravate, ca să se deosebească de piticii obișnuiți. Părul lui negru era pieptănat lins și strălucea în lumina nenumăratelor becuțe.

— Bună seara! strigă piticul cel negricios. Începem concertul nostru de estradă! Dați-mi voie să mă recomand. Sînt prezentatorul. Mă numesc Fănticel. Rolul meu este să anunț artiștii care vor juca. Acum se va produce în fața dumneavoastră artistul-transformist Clătită.

Habarnam și Împeștrîțatu pufniră dintr-o dată în rîs la auzul unui nume atît de caraghios. Cortina se ridică și pe scenă apărură, ieșind din culise, un artist purtînd un costum alb și ținînd un flaut în mînă. Artistul era gras, rotofei, cu fața rotundă și rumenă ca o foaie de clătită.

- Ia te uită, șopti Împeștrîțatu la urechea lui Habarnam. Curat clătită!

Amîndoi izbucniră într-un rîs cu hohote. Între timp, artistul se înclină în fața publicului și prinse a cînta din flaut. Habarnam și Împeștrîțatu nu mai rîseră. Le plăcu grozav de mult cum cîntă Clătită, de aceea căpătară respect pentru el.

După ce termină de cîntat, Clătită ieși din scenă, dar nici nu apucă să dispară bine, că din culise apărură un artist care purta un costum albastru închis și ținea în mînă o trompetă din alamă strălucitoare.

- De ce o fi plecat Clătită atît de repede? întrebă Habarnam.
- Nostim ești! spuse Bumbița. Păi ăsta e Clătită.
- Ce vorbești! zise Habarnam dînd neîncrezător din mînă. Clătită avea costum alb.
- Și acum l-a schimbat cu unul albastru, zise Bumbița.
- Fleacuri! protestă Habarnam. N-a avut cînd să se schimbe atît de repede.

Pe cînd discutau ei așa, artistul isprăvi de cîntat din trompetă și dispărură în culise, dar în aceeași clipă apărură iar, într-un costum verde și avînd în locul trompetei o armonică.

- Dar ăsta cine-o mai fi? întrebă mirat Habarnam. Nu cumva tot Clătită?

— Ba da - răspunse Bumbița - chiar el, Clătită. Înțelegeți tu, artistul ăsta e învățat să se schimbe repede. Ai auzit cum i-a spus Fănticel: „artist-transformist”. Ce crezi tu că e un transformist?

— Un transformist? făcu Habarnam. Nu știu. Eu atît știu, că atît de repede nu se poate îmbrăca nimeni. Dacă și-ar fi schimbat numai haina, mai treacă-meargă. Dar vezi că avea și alți pantaloni.

— Dă-i încolo de pantaloni, spuse Bumbița. Mai bine uită-te la fața lui și ai să te convingi că tot Clătită este.

Habarnam se uită cu băgare de seamă și văzu că într-adevăr artistul are fața rotundă și rumenă ca a lui Clătită.

- Ai dreptate, Clătită este! rosti el. Vezi, Împeștrîțatule, e chiar Clătită!

— Care Clătită? se minună Împeștrîțatu. Atunci, Habarnam se apucă să-i explice lui Împeștrîțatu că pe scenă a apărut de trei ori la rînd același artist. Mai întîi, Împeștrîțatu nu înțelegea de fel cum stau lucrurile, pe urmă, cînd pricepu, începu să rîdă în hohote. Între timp, Clătită se schimba mereu și cînta la tot soiul de instrumente. De la o vreme, prinse a-și schimba nu numai costumul, ci și fața. Prima oară apărură fără mustață, a doua oară cu niște mustați lungi, apoi cu o barbă neagră, iar la sfîrșit cu o perucă din păr roșcat în ine. Pe urmă barba îi dispărură și în locul perucii se ivi o chelie enormă. Nasul îi devenise lung, roșu la vîrf și răsucit într-o parte într-un chip caraghios. Habarnam făcea

atîta haz de toate schimbările astea, încît nici nu observă cînd reprezentația artistului-transformist luă sfîrșit și cînd, Fănticel anunță că în numărul următor se va produce cîntăreața pe nume Steluța.

Și iată că pe scenă apăru cîntăreața Steluța, într-o rochie albă, lungă pînă la pămînt, cu mînele lungi, dintr-o țesătură pe jumătate străvezie și cu un guler alb, pufos.

Cum o zări Habarnam se puse pe rîs.

— Ce mai mîneci, ia te uită ce mîneci! îi șopti el lui Împestrițatu. Închipuiește-ți! Acuma și-a pus și rochie!

— Cine și-a pus rochie? întrebă Împestrițatu.

— Cum cine? Clătită! spuse Habarnam.

— Dar ce, ăsta e Clătită?

— Nici vorbă! Cine vrei tu să fie?

— Eu ziceam că e cîntăreața Steluța, spuse Împestrițatu.

— Ce steluța visezi, făcu Habarnam. Ascultă-mă pe mine, este transformistul.

— A! se minună Împestrițatu rîzînd tare.

Mă miram eu de unde amai răsărit și cîntăreața asta, cînd colo tot Clătită este. Strașnic număr, n-am ce zice!

Între timp, cîntăreața începu să cînte acompaniată de orchestră Habarnam și Împestrițatu rîdeau într-una în hohote. N-ar fi zis de loc că transformistul Clătită poate cînta cu o voce atît de subțirică. Toți cei din jur se supărară de rîsetele lor și îi rugară să se mai potolească.

— Curioși mai sînt, îi șopti el lui Împestrițatu Prăpădindu-se de rîs. Ei cred că ascultă o cîntăreață.

După ce cîntecul se isprăvi, toată lumea prinse a aplauda puternic. Atunci, Habarnam începu să strige cît îl ținea gura:

— Bravo, Clătită!

— Ajunge, nu mai vorbi prostii, îl certă Bumbița. Vezi doar cănu-i Clătită!

— Dar cine este, după părerea ta? întrebă Habarnam.

— Cîntăreața Steluța! Nu l-ai auzit pe Fănticel cînd anunța?

— Tffu! suflă Habarnam cu ciudă. Vedeam că are cu totul altă față decît Clătită. Ei, Împestrițatule, ascultă. Se pare că ăsta nu-i Clătită.

— Ce tot vorbești? Cum nu-i Clătită? se minună Împestrițatu.

— Uite așa, simplu ca bună ziua - răspunse Habarnam - ce mai încoace și-ncolo.

— Dar cine-i atunci?

— Da, naiba-i mai știe! O cîntăreață care se numește Steluța.

— Ia te uită, mormăi Împestrițatu supărat. Cînd e Clătită, cînd nu-i Clătită.

Doar așa, ca să zăpăcească publicul. Și capul și-l poate pierde cineva din pricina lor!

Acum Steluța cînta altceva, dar Habarnam n-o mai asculta. De cînd aflase că are înaintea lui o cîntăreață adevărată și că nu-i vorba de nici un hocus-pocus cu schimbarea costumelor, îi pierise tot chef. De plictiseală, începu a se suci pe scaun încolo și-ncoace, căscînd într-una de-i trosneau falcile; în cele din urmă găsi un mijloc ca să se distreze singur: își lipea palmele de urechi, le dezlipea, și le lipea iar, din care pricină în loc de cîntec auzea ceva ca un orăcăit de broască. Cîntăreața Steluța arunca spre Habarnam priviri pline de neliniște, pentru că, după cum știți, el ședea în primul rînd, în față de tot. Totuși, Steluța se căzni cum putu să cînte pînă la capăt și, cum termină de cîntat, plecă fără să se mai întoarcă. Habarnam, se bucură, dar în clipa următoare Fănticel anunță un alt cîntăreț.

— Acum - spuse el - se va produce în fața dumneavoastră preferatul publicului, al cărui nume este cunoscut în tot orașul, cîntărețul Bănuț.

Și pe scenă apăru renumitul cîntăreț, într-un costum frumos de culoare cafenie. Din buzunarul de sus al hainei atîrna colțisorul dantelat al unei batiste. La gît avea, ca și Fănticel, o cravată albă în formă de fluture.

Bănuț se înclină respectuos în fața publicului și prinse a cînta cu o voce caldă, plăcută. Toți ascultară în extaz și izbucniră la urmă într-o furtună de aplauze. Unii băteau din palme cit puteau de tare sau loveau cu piciorul în pămînt, alții strigau „bravo”. Și Bumbița aplauda din toată inima și striga „bravo”.

Zgomotul nu încetă pînă cînd cîntărețul nu începu să cînte din nou.

— Ei poftim, mormăi Habarnam supărat. Adevărată pacoste! Mai întîi Steluța nu mai termina cu pițigăiala ei, și acum Bănuț ăsta cine știe cîtă vreme are de gînd să ne plictisească!

— Tu, Habarnam, ești tare ciudat, spuse Bumbița. Tuturor le place să asculte muzica, numai ție nu știu de ce nu ți-o fi plăcînd.

— E! făcu Habarnam dînd disprețuitor din mină. Toți vor să arate că înțeleg muzica și de aceea se prefac că le place.

— Uite că nu-i adevărat! protestă Bumbița. Eu, de pildă, nu mă prefac de loc. Îmi place într-adevăr cum cîntă Bănuț.

— „Bănuț, Bănuț!” se strîmbă Habarnam făcînd o grimasă. Spune mai bine că te-ai îndrăgostit de Bănuț ăsta.

— Eu? sări Bumbița.

— Tu! mormăi Habarnam aspru.

— M-am îndrăgostit?

— Da, te-ai îndrăgostit.

— Nu ți-e... nu ți-e...

De supărare, Bumbița nu-și mai găsea cuvintele și ridică chiar mîna, gata să-i dea lui Habarnam un pumn în cap, dar se stăpîni la vreme și, întorcîndu-i spatele, rosti disprețuitoare:

— Dacă îndrăznești să-mi mai spui un singur cuvînt despre dragoste, o să fie rău de tine! Și să știi că de azi înainte nici nu mai vorbesc cu tine!

Între timp concertul continua. După Bănuț începură să se producă jonglerii, acrobații, dansatorii și clovnii. Numerele cu care se produceau aceștia erau foarte hazlii, dar Bumbița nici nu zîmbea urmărindu-le.

Era tare supărată pe Habarnam. Să-ți stea mintea-n loc, nu altceva!

Cum de-a îndrăznit el să spună că ea s-a îndrăgostit de nu știu cine! Asta-i stricase toată buna dispoziție, și jocul artiștilor nu-i mai făcea nici o bucurie. În schimb, Habarnam și Împeștrîțatu se prăpădeau de rîs; ba chiar spre sfîrșitul reprezentației, de atîta rîs alunecară jos de pe scaune, iar Împeștrîțatu, care se lovi cu capul de piciorul scaunului, se împodobi cu un cucui de toată frumusețea.

După asta reprezentația s-a terminat și peste cîteva minute prietenii noștri se aflau într-o mașină cu instalație de radiolocatori care-i ducea în goană înapoi spre hotel. Niciodată pînă atunci nu merseseră noaptea prin oraș și de aceea nu-și puteau lua ochii de la tabloul uimitor care li se desfășura în fața ochilor. Deasupra lor, cerul nopții era întunecat, iar în jurul lor totul era luminat ca ziua. La început li s-a părut că lumina se cerne de undeva de sus, apoi începu să li se pară că vine de undeva de jos. De fapt însă, lumina pătrundea din toate părțile, pentru că totul, și casele, și chioșcurile de ziare, și gheretele de apă minerală, ba chiar și băncile de pe marginea trotuarelor erau vopsite în culori fosforescente.

Pentru vopsitul pereților, locuitorii din Orașul Soarelui întrebunțau vopsele galbene, albastre ca cerul, verde deschis și trandafiriul cel mai delicat. Acoperișurile, cornișele, balcoanele și tocurele ferestrelor le vopseau în culori tari, ca roșu-rubiniu, verde de smarald, albastru închis, violet și cafeniu. Coloanele caselor erau date cu o vopsea sclipitor de albă, iar alteori cu un alb bătînd în galben. Ziua, culorile acestea nu se deosebeau cîtuși de puțin de vopselele obișnuite, nefosforescente, dar aveau proprietatea de a absorbi razele soarelui și de a acumula energia solară. De îndată ce se întuneca, ele începeau să răspîndească raze, lumini de diferite culori. Razele acestea se contopeau unele cu altele și, ca un rezultat al îmbinării de culori apereților, coloanelor,

cornişeior şi a celorlalte obiecte vopsite, peste tot se răspîndea o lumină blîndă, liniştită, plăcută ochiului, din care pricină nu era nevoie de nici un fel de felinare.

În Oraşul Soarelui erau vopsite în culori fosforescente nu numai casele, ci chiar şi autobuzele, maşinile, dintre care cele mai multe mergeau pe bulevarde. Dacă mai ţinem scama de faptul că şi tablourile de pe pereţii multor case erau pictate tot în culori fosforescente, ne putem închipui ce înfăţişare uluitoare avea Oraşul Soarelui în timpul nopţii.

Capitolul douăzeci

Cum s-au întîlnit Habarnam şi prietenii lui eu inginerul Doagă

A doua zi dimineaţa, Bumbiţa se sculă cea dintîi. În timp ce Habarnam Împestriţatu mai dormeau încă, ea dădu o fugă pînă în stradă, ca să cumpere ziarul, apoi se întoarse şi se apucă să citească. La început o puteai vedea urmărind rîndurile cu o privire liniştită, dar deodată pe chipul ei se ivi spaima. Se ridică şi într-o clipă fu în camera unde dormeau Habarnam şi Împestriţatu.

— Hai, sculaţi-vă degrabă, le strigă ea. În ziarul de astăzi scrie despre noi.

— Ce vorbeşti! se minună Habarnam. Nu-mi amintesc să fi făcut ceva atît de grozav ca să ne laude.

— Dar nu ne laudă de loc. Poftim, citeşte! spuse Bumbiţa.

Habarnam luă ziarul din mîna Bumbiţei şi se apucă să citească anunţul cu pricina, care suna cam în felul următor:

„În strada Răsăritului, nu departe de stradela Peltelii, doi pitici necunoscuţi, punînd stăpînire pe un furtun de grădină şi dîndu-i o altă întrebuintare decît cea cuvenită, n-au stropit cu el florile, ci s-au apucat să ude toţi trecătorii. Sosit în grabă la locul întîmplării, miliţianul Fluieraş a poftit pe unul din cei doi pitici care tulburaseră liniştea să-l urmeze la miliţie. Nu mult după aceea, în clădirea miliţiei s-a petrecut o catastrofă. Tavanul şi pereţii camerei în care se aflau miliţianul Fluieraş şi arestatul său s-au prăbuşit. Nici unul, nici celălalt n-a fost găsit sub dărîmături, aşa că dispariţia lor a rămas pînă în prezent un mister.

Pentru ca să se poată da de urmele miliţianului Fluieraş şi ale arestatului, al cărui nume ne este deocamdată necunoscut, s-au făcut nenumărate cercetări, dar toate au fost zadarnice. Pînă în clipa de faţă, dispariţia celor doi constituie o adevărată enigmă. Miliţianul Păzîlă nu poate da lămuriri despre prăbuşire, fiindcă tocmai atunci s-a nimerit să fie într-o altă aripă a clădirii. Miliţia a luat toate măsurile pentru găsirea celor doi. Se pare că motivul prăbuşirii e pe cale de a se lămuri”.

— Vezi, se lămureşte că numai din vina baghetei tale magice s-a întîmplat toată catastrofa. Ei bine, să ştii că pentru aşa ceva n-are să te laude nimeni, poţi să fii sigur, spuse Bumbiţa.

— N-avem decît să tăcem chitic şi să nu spunem nimănui că am bagheta magică, zise Habarnam.

— Dar ce te faci că miliţianul acela a şi văzut-o la tine, răspunse Bumbiţa.

Chiar în clipa aceea, cineva ciocăni în uşă. Habarnam îşi spuse că trebuie să fie vreun miliţian care îl caută pe el şi fu cît pe-aci să se vîre sub masă. Uşa se deschise însă şi în prag apără Cubuleţ.

— Bună dimineaţa, dragii mei, strigă el zîmbind larg. Sînt tare bucuros că v-am găsit. Pe unde v-aţi pierdut ieri?

— Nu ne-am pierdut, răspunse Habarnam. Dar Împestriţatu a aţipit la consiliu şi a trebuit să-l scoatem în stradă, ca să se mai aerisească.

— Așa va să zică! zise Cubuleț. Și eu care mi-am pierdut capul de spaimă. V-am promis doar că am să vă vorbesc despre arhitectură și că am să vă arăt casele lui Pepenaș, dar n-am apucat să mă țin de promisiune.

— Ei, fleacuri! spuse Habarnam făcând un gest de nepăsare.

— Nu, nu, astea nu-s fleacuri! protestă Cubuleț. Pe la noi, toți piticii se țin de cuvânt. Atîta m-am frămîntat azi-noapte din pricina asta, că multă vreme n-am închis ochii. Pe urmă mi-am zis că orice s-ar întîmpla trebuie să mă scol cu noaptea-n cap și să vă caut. Abia după aceea am adormit liniștit.

— Și cum ați reușit să ne găsiți? întrebă Bumbița.

— Am știut că cei veniți din alte orașe locuiesc la hotel - răspuse Cubuleț - așa că m-am hotărît să telefoniez la toate hotelurile pe rînd și să întreb dacă nu cumva se află acolo Habarnam, Bumbița și Împeștrîțatu. De la acest hotel mi s-a răspuns că Bumbița poate fi găsită aici.

— Sînteți foarte descurcăreț, spuse Bumbița cu admirație.

— Mare scofală! făcu Împeștrîțatu. Orice vițel s-ar fi descurcat.

— Mai bine te-ai strădui să te descurci și tu cumva cu politețea, zise Bumbița.

— Împeștrîțatu are dreptate, rîse Cubuleț. Desigur, oricine s-ar fi descurcat. Și acum cred că e timpul să ne îndreptăm spre strada Creației, ca să vedem casele arhitectului Pepenaș.

Ieșiră cu toții din cameră, dar pe coridor, Împeștrîțatu îl opri puțin pe Habarnam.

— Cum vine asta? îi șopti el. Nu cumva renunțăm la masa de dimineață?

— Mai așteaptă și tu cu masa! îi răspuse Habarnam supărat. Doar n-am să m-apuc să comand mîncare în fața lui Cubuleț. Nimeni nu trebuie să știe că am bagheta magică. Ai înțeles?

Drumeții noștri coborîră apoi scările și ieșind din hotel se treziră în stradă. Habarnam arunca priviri speriate în jur. Îi era tare teamă ca nu cumva să se întîlnească cu milițianul Fluieraș. După ce se încredință însă că prin apropiere nu se vedea nici picior de milițian, răsuflă ușurat. Dar, deodată, la marginea trotuarului se opri o mașină din care coborî în grabă un pitic îmbrăcat ca un sportiv, cu pantaloni scurți cenușii și haină de aceeași culoare. Pe cap purta un fel de caschetă cu urechi, rotundăși lucioasă, care îi amintea fie un coif, fie casca unui motociclist, deși nu era nici una, nici alta.

Habarnam crezu că este un milițian și de frică îl străbătu un fior rece. Piticul însă nici nu-l băgă în seamă, ci se duse drept spre Cubuleț.

— Noroc bun, Cubuleț! îi strigă el. Ha! Ha! Ha! Ce întîlnire plăcută! Încotro?

— A! Noroc, amice! răspuse Cubuleț vesel. Uite, am ieșit la plimbare cu niște prieteni. Vrem să ajungem pe strada Creației. Să ți-i prezint și ție. Ea este Bumbița, iar ei doi, Habarnam și Împeștrîțatu.

— Îmi pare bine de cunoștință, se grăbi să strige piticul, rîzînd zgomotos.

Se văzu limpede că era într-adevăr bucuros de cunoștința cu drumeții noștri. Se repezi întîi spre Bumbița și îi strînse mîna cu atîta putere, încît bieteii prichindute îi dădură lacrimile. Pe urmă, cu aceeași, grabă, le strînse mîna și celorlalți doi.

— Eu mă numesc Doagă, inginerul Doagă, spuse piticul.

La auzul unui nume atît de curios, Împeștrîțatu pufni în rîs.

— Doagă? se minună el. Ce nume o mai fi și ăsta? Poate vreți săr spuneți Hodoroagă.

— Ha! Ha! Ha! rîse Doagă în hohote și îl bătu prietenos pe Împeștrîțatu pe umăr.

— Tu, Împeștrîțatule, ai face mai bine să te gîndești înainte de a vorbi, zise Bumbița. Cred că ție nu ți-ar conveni de loc dacă cineva ar vrea să te convingă că te numești Împeștrîțoagă!

— Împeștrîțoagă? Cum o să existe un astfel de nume! zise Împeștrîțatu.

— Ei, află că nici numele de Hodoroagă nu există, rosti Bumbița aspru.

— Vă înșelați, spuse Doagă rîzînd într-una. Cunoscut un pitic care se numește într-adevăr Hodoroagă. Dar el este el și eu sînt eu, nu putem fi confundați unul cu altul.

Există pe lumea asta tot felul de nume, vă rog să mă credeți, ba unele dintre ele sînt chiar tare caraghioase. Ha! Hal Ha! Pe mine însă - adăugă el vorbind cu Împestrîțatu - nu mă cheamă altfel decît Doagă. Dar dacă vă face plăcere puteți să-mi spuneți și Hodoroagă.

— Asta ar mai lipsi! se revoltă Bumbița. Ba are să vă spună Doagă, așa cum trebuie. N-aveți de ce să-l răsfațați.

— Prietenii mei se găsesc pentru prima oară la noi în oraș, spuse Cubuleț. Au venit din Orașul Florilor.

— Așa va să zică! rosti Doagă. Sînt oaspeți, cu alte cuvinte! Dar de ce îi ținem aici, în mijlocul drumului? Pe strada Creației vreți să ajungeți, nu-i așa? Urcați, vă rog, în mașină. Merg eu cu voi și, dacă doriți, în drum ne putem opri puțin să vizităm fabrica de îmbrăcăminte.

Toți meșterii de acolo îmi sînt cunoscuți.

Dintr-o săritură, Doagă fu în automobil și se instală la volan. Mașina lui avea o formă aerodinamică. Pe dinafară aducea cu un ou puțin turtit la unul din capete, stînd pe patru roate, cu partea mai turtită în față și cu cea ascuțită în spate. În interiorul mașinii existau două deschizături ovale, în care erau instalate două banchete, prima pentru sofer, a doua pentru pasageri.

Deasupra banchetelor se afla capota rotundă ca o umbrelă. Iar în fața fiecărei roți atîrnau un fel de tampoane, care semănau cu niște cizme.

Printr-o simplă apăsare de buton, Doagă deschise toate cele patru portiere ale automobilului și îi pofti pe drumeții noștri să se așeze. Fără să se lase prea mult rugat, Împestrîțatu se instală în față, lîngă volan, pe cînd Habarnam, Cubuleț și Bumbița se așezară la spate.

Îndată ce urcară cu toții, cele patru portiere se închiseră în urma lor. Doagă apăsă pe un fel de pedală, motorul scrîșni și mașina porni cu atîta viteză, încît Împestrîțatu, luat pe neașteptate, fu cît pe aci să zboare afară. Apucă să se prindă însă la vreme de mînerul din față lui și se alese doar cu spaima. Mașina gonea cu o viteză atît de grozavă încît întrecea pe rînd toate automobilele din cale, ba chiar sărea peste unele și asta fiindcă avea un dispozitiv anume făcut pentru salturi.

Dispozitivul pentru salt avea o construcție cît se poate de simplă.

Pe osii, în dreptul celor patru roți, se găseau, cum v-am mai spus, niște arcuri metalice în formă de cizme. În stare de repaus, cizmele acestea stăteau cu tocurele înainte, întocmai ca niște tampoane, servind la amortizare, adică la micșorarea izbiturii în caz de ciocnire. De cum intra însă în funcțiune dispozitivul pentru salt, toate cele patru cizme începeau să se învîrtă în jurul osiei o dată cu roțile. La fiecare întorsătură, ele se propteau în pămînt și făceau mașina să zboare deasupra oricărei piedici ivite în cale. Nici semnalele roșii de la răscruci nu erau pentru ea un obstacol, fiindcă sălta deasupra lor plutind în voie peste capetele trecătorilor și șuvoiul de automobile.

Ridicat în aer de saltul neobișnuit al mașinii, Împestrîțatu vru să-și arate mirarea, dar își aminti de regula lui și se abținu la vreme. Totuși fiindcă apucase să deschidă gura se văzu nevoit să zică ceva.

— Spune-mi, te rog, Doagă - începu el - de ce porți pantaloni scurți? Din ceilalți n-ai?

— Ba am - răspunse Doagă - dar în pantaloni scurți ți-e mai răcoare.

— Atunci de ce ți-ai pus căciulă cu urechi? Doar n-oi fi vrînd să spui că și asta tot pentru ca să-ți fie răcoare!

— Se vede că n-ai habar de automobilism, spuse Doagă. Ce vezi tu pe capul meu nu-i căciulă, ci o cască de protecție din metal, căptușită pe dinăuntru cu vată. Dacă mi se-ntîmplă vreun accident și mă lovesc la cap, nu pățesc nimic atîta vreme cît am cască, dar dacă n-aș avea-o...Ha! Ha! Ha!

Și de-atîta rîs, Doagă nici nu fu în stare să-și termine vorba.

— Atunci poate, din întîmplare, mai ai o cască? Întrebă Împestrîțatu îngrijorat.

— Nu, încă una nu mai am, răspunse Doagă.

Plin de teamă, Împestrîțatu întoarse capul și se uită spre banca dinapoi. Acum îi părea rău că s-a așezat lângă volan. Își spunea că, în caz de accident, cel mai periculos este să stai în față.

Între timp, automobilul ajunsese aproape de rîul care curgea prin oraș și, în loc s-o apuce de-a lungul malului, sări peste grilaj și pleoscăi drept în apă. Tremurînd de spaimă, Împestrîțatu deschise portiera ca să sară afară, dar Doagă izbuti să-l apuce de guler.

— Dă-mi drumui - începu să urle Împestrîțatu, căznindu-se să scape din mîna lui Doagă - vrei să ne înecăm?

— Dar nu ne înecăm de loc, plutim, îl liniști Doagă. Automobilele de acest fel călătoresc tot atît de bine și pe uscat ca și pe apă. Acum plutim.

— Ei, făcu Împestrîțatu revenindu-și puțin în fire. Orice plutește se poate îneca.

— Asta cam așa e, rîse Doagă. Dar nu-ți fic teamă. Sub băncile automobilului se găsește pentru fiecare cîte un colac de salvare.

Fără să mai aștepte, Împestrîțatu ridică banca pe care ședea, scoase do acolo un colac de salvare și și-l prinse.

— Încă nu văd că ne înecăm, zise Habarnam.

— Nu-i nimic, cînd ai să vezi că te îneci are să fie prea tîrziu, răspunse Împestrîțatu.

— Aflați că mai am o surpriză, spuse Doagă. Mașina mea poate nu numai să salte ca mai-nainte, ci să și zboare.

Cum rosti aceste cuvinte, apăsă pe unul din butoanele de lângă volan. Deodată se auzi un vîjîit puternic. Habarnam și Bumbița se uitară în sus și văzură că acoperișul rotund pe care pînă atunci îl luaseră drept umbrelă s-a prefăcut într-o elice. Iar în timp ce elicea se învîrtea cu o viteză amețitoare, automobilul se ridică lin în aer și, făcînd un viraj brusc, prinse a zbura deasupra apei.

— Ai și cîte o pa-parașută sub fiecare bancă? întrebă Împestrîțatu bîlbîindu-se de frică.

— Nu, parașute n-am pe nicăieri, pentru că nici nu-i nevoie de ele, răspunse Doagă.

— De ce? rosti Împestrîțatu îngrijorat.

— Foarte simplu - zise Doagă - parașuta se poate încurca ușor în aripa elicei și atunci se face bucățele cu tine cu tot. Nu, îți spun eu, în caz de accident e mai bine să te arunci fără nici un fel de parașută.

— Dar fără parașută te poți izbi de pămînt, observă Împestrîțatu.

— De ce de pămînt? întrebă Doagă. Doar noi zburăm deasupra apei și în apă chiar dacă te lovești tot nu te doare.

— Ei, așa mai merge, se liniști Împestrîțatu. Să cazi în apă nu-i chiar atît de îngrozitor.

— Bineînțeles, aprobă Habarnam. Dar nu uita să te speli dacă nimerești acolo. Ți-ar prinde tare bine.

Toți rîseră, fiindcă privindu-l pe Împestrîțatu văzură că într-adevăr nu i-ar fi stricat de loc să se spele.

Automobilul plutea acum sus de tot, încît tot orașul se vedea ca-n palmă. Era o priveliște minunată. Sclipind în lumina soarelui, acoperișurile caselor păreau o îngrămădire de solzișori sidefii în care se oglindeau toate culorile curcubeului.

— Dar ce, la voi acoperișurile se fac din solzi de pește? întrebă Habarnam.

— Nu, spuse Doagă. Tot ce luați voi drept solzi sînt de fapt baterii solare, adică fotoelemente instalate pe case. Fotoelementele transformă întîi energia solară în energie electrică, apoi o trimit în niște acumulatori speciali, care servesc fie pentru încălzire, fie pentru luminat clădirilor, pun în mișcare orice lift, orice escalator, fac să funcționeze motoarele ventilatoarelor ori alte feluri de mașinării. Prisosul de energie electrică este îndreptat spre fabrici și uzine, ba chiar la centrala electrică, unde se preface în energie radiomagnetică, care poate fi transmisă fără fire încotro ai poftă.

— Dar pentru ce bateriile solare sînt instalate tocmai pe acoperiș? mai întrebă Habarnam.

— Un loc mai bun nici zău s-ar putea găsi, răspunse Doagă. În primul rînd, acoperișurile sînt întotdeauna pustii, pe acolo nu umblă nimeni așa încît oricum nu pot fi folosite la altceva; în al doilea rînd, sînt veșnic expuse la soare, așa că peste ele cad cele mai multe raze.

După ce mai roti o dată automobilul deasupra apei, Doagă hotărî coboare. Mașina se lăasă în picaj brusc și cu un pleoscăit se izbi de apă, ridicînd în jur nenumărați stropi. Ca să arate capacitatea de manevrare a automobilului său, Doagă mai descrie cu el cîteva rotogoale și zigzaguri pe suprafața apei, apoi se grăbi să-l îndrepte spre mal. Habarnam, Bumbița și Împeștrîțatu nu știau dacă trebuie să se bucure sau se întristeze din pricina asta, pentru că nu puteau să-și dea seamă în ce chip este mai periculos să călătorească cu automobilul lui Doagă: plutind pe apă, zburînd prin văzduh sau mergînd pe uscat.

Capitolul douăzeci și unu

Habarnam și prietenii săi vizitează fabrica de îmbrăcămintă

Ajunși iarăși pe pămînt, automobilul străbătu din nou străzile și peste cîteva minute se opri în fața unei clădiri rotunde, cu nouă etaje, ale cărei ziduri erau vopsite frumos în culoarea pielii.

— După mine! strigă Doagă. Am ajuns!

Cu aceste cuvinte sări fulgerător din mașină și, întocmai ca la asalt, se repezi spre ușă. Cît timp Cubuleț, Habarnam și Bumbița coborîră din automobil și îi ajutară lui Împeștrîțatu să-și scoată colacul de salvare, Doagă izbuti să facă de cîteva ori, în mare goană, drumul pînă la ușă, dus și-ntors.

— Ce v-ați împotmolit acolo? țipă el rotindu-și mîinile ca o moară de vînt. După mine!

Cu chiu, cu vai, drumeții noștri se depărtară de mașină și pășiră spre ușă.

— Curaj! comandă Doagă. Dacă Sînteți cu mine, să nu vă. fie teamă de nimic. Toți meșterii de pe aici îmi sînt cunoscuți.

Trecură cu toții pragul ușii și se pomeniră într-o sală mare, rotundă, toată numai din faianță. De peste tot se auzea vîjîitul înăbușit al mașinilor și fîșîitul moale al țesăturilor proaspăt terminate. Nici nu se dezmeticiră bine, că și veni spre ei un pitic foarte îngrijit, îmbrăcat într-o salopetă albastră bine călcată, sclipitor de curată, care se încheia au nasturi albi de la piept pînă peste pîntec. Salopeta avea reverele desfăcute și lăsa să se vadă o cravată albă. Piticul era rotofei și solid, dar îngust în umeri, de aceea la mijloc parcă se lățea, iar spre cap spre picioare se îngusta, așa încît prin toată înfățișarea lui îți amintea de un pește.

— Noroc bun, Caracudă! îi spuse Doagă piticului. Am venit în vizită cu prietenii mei. Arată-le cum știți voi să faceți îmbrăcămintă pentru noi.

În loc de răspuns, Caracudă luă o poză teatrală și, scuturînd din pumni, prinse a declama:

— Poftiți, vă rog, după mine! Eu am să vă dezvălui, dragii mei, tainele acestor locuri.

Pe urmă ridică poruncitor o mîină și figura îi deveni cît se poate de gravă.

— Înainte, prieteni, lăsați la o parte teama și-ndoiala, tună el.

La auzul unui asemenea urlet, Împeștrîțatu se cutremură și se ascunse în spatele lui Cubuleț.

— Ce, nu e-n toate mințile? întrebă el cu teamă.

Dar lui Caracudă nu-i lipsea nici un dram de minte. Totul venea de acolo că el nu era numai maistru la fabrica de îmbrăcăminte, ci și actor de teatru. Meditînd la vreunul din rolurile sale și neizbutind întotdeauna să se smulgă din gînduri atunci cînd îl întreba cineva ceva, răspundea de multe ori într-o manieră actoricească, ca și cum s-ar fi aflat pe scenă.

Văzînd ce înrîurire a putut avea asupra lui Împestrîtu talentul său de actor, Caracudă zîmbi cu vădită mulțumire de sine și îi conduse pe drumeții, noștri în mijlocul unei săli, unde se ridica un cilindru înalt, ascuțit la vîrf, turnat în oțel brumat, cu reflexe albastrii. În jurul cilindrului se răsucea o scară spiralată, care se termina sus, în vîrf, cu un fel de platformă. Peste tot pe cilindru atîrnau rețele electrice, cutii metalice cu manometre, termometre, voltmetre ori alte soiuri de aparate pentru măsurat.

De cum se opriră în fața cilindrului, Caracudă lăsă la o parte tonul teatral și începu să vorbească cu glasul lui obișnuit, presărîndu-și cuvintele cu asemenea expresii fără rost ca: „dacă pot să mă exprim așa”, „care va să zică” și „iertați-mi expresia”.

— În fața voastră, dragii mei, se află, dacă pot să mă exprim așa, cazanul principal textil, construit după sistemul inginerului Cilindrel, începu Caracudă. Înăuntrul cazanului se pune, care va să zică, materia primă, care nu e altceva decît vrejuri fărîmițate de păpădie. Aici, sub acțiunea unei temperaturi înalte, vrejurile se topesc, dacă pot să mă exprim așa, și se prefac, printr-o reacție chimică, în tot felul de materii din care apare, iertați-mi expresia, masa gelatinoasă fluidă, care are proprietatea de a se încheaga imediat cînd vine în contact cu aerul. Această masă gelatinoasă alunecă în niște țevi și apoi, iertați-mi expresia, scurge cu ajutorul unor compresoare prin niște găurele microscopice aflate la capetele țevelor. Odată ieșită la aer prin găurilele microscopice, masa aceasta, care va să zică, se încheagă și se prefacă în mii de fire subțiri. Ele ajung în războaiele de țesut așezate în jurul cazanului. Așa cum observați și dumneavoastră, războiul de țesut prefacă firele într-o țesătură care, iertați-mi expresia, iese apoi de acolo în valuri nesfîrșite; după aceea ajung la mașina de ștanțat. Aici, după cum vedeți, materialul e întîi croit în bucăți și apoi lipit cu o anumită compoziție, devenind, dacă pot să mă exprim așa, cămăși de gata. La celelalte mașini de ștanțat de aci din jur se croiește, iertați-mi expresia, lenjerie de diferite măsuri.

După ce priviră tot procesul de producție de la apariția firelor pînă la împachetarea cămășilor în cutii, drumeții noștri urcară la primul, etaj, unde se făceau haine, veste, paltoane și jachete, după același sistem ca la parter. Singura deosebire era că aici, înainte de a intra în războaiele de țesut, firele sufereau operația colorării, adică treceau prin niște vase cu tot soiul de vopsele. Caracudă le atrase atenția că deși firele se fac din aceeași materie primă, se obțin totuși mai multe soiuri de țesături, felul acestora schimbîndu-se după metodele chimice de prelucrare a firelor și după construcția războaielor de țesut, care pot fabrica fie țesături, fie tricotaje, adică împletituri și obiecte croșetate, precum și obiecte din pîslă sau fetru, ori unele combinate, cum ar fi, de pildă, cele făcute din țesături și împletituri sau tricotaje și fetru.

Etajul doi era ocupat cu fabricarea pantalonilor de diferite modele și măsuri. Mai sus, la următoarele trei etaje, se făceau bluze, fuste, rochii și jersee pentru prichindețe. Aici, țesăturile odată ieșite din războaie treceau prin așa-zisii cilindri de imprimare, de unde ieșeau fie cu pătrățele sau picățele, fie cu flori, dungulițe sau diferite alte desene.

La etajul șase se făceau ciorapi, jambiere de stofă, șosete, cravate, panglici, dantele, șireturi, cordoane și alte mărunțișuri de acest fel, precum și batiste; la șapte, podoabe pentru cap, iar la opt, încălțăminte.

Printre materialele de la acest etaj drumeții noștri văzură pîslă, fetru, precum și o țesătură presată, foarte groasă, pe care piticii din Orașul Soarelui o foloseau mai ales pentru ghete.

Singurul pitic pe care-l întîlniseră de la intrarea în fabrică fu Caracudă, fiindcă în toate cele opt etaje vizitate, întregul proces de producție pînă la împachetarea obiectelor era făcut de mașini. Dar la ultimul - etaj, totul se dovedi a fi invers: mașini nu se vedeau de loc, în schimb se găseau acolo o mulțime de prichindei și de prichindețe. Un grup stătea în fața șevaletelor și picta, al doilea ședea la o masă și descria, iar al treilea cosea

cîte ceva din tot soiul de materiale. De jur împrejurul lor se aflau manechine, adică niște păpuși mari, înalte cît piticii, pe care se probau rochiile.

— Și aici avem, iertați-mi expresia, secția de artă manuală, spuse Caracudă ajungînd cu însoțitorii lui la acest etaj.

Chiar în clipa aceea se apropie de ei o prichinduță care purta un halat lucios de culoare cenușie.

— Ce-nseamnă asta „iertați-mi expresia”, se supără ea. Ce rost are să te scuzi? Secția de artă manuală este secția de artă manuală și nu văd pentru ce trebuie să-ți ceri iertare cînd vorbești de ea.

— Păi, secția de artă manuală vine de la cuvîntul „sec”, zise Caracudă.

— Nici gînd să vină de la „sec” - răspuse prichinduța - vine de la cuvîntul „artist”.

— Ei, atunci iartă-mă, Aculița, n-am știut, rosti Caracudă. Uite, ți-am adus niște vizitatori.

— Foarte bine că i-ai adus, spuse Aculița. Acum poți să te dai la o parte, ca să nu mă stingherești. Am să le explic totul singură... Mai întîi - începu ea - trebuie să vă spun ce bici ne mîină pe noi. Ei bine, aflați că acest bici nu este altul decît moda. Desigur, ați putut observa voi că nici o prichinduță nu se mulțumește să se îmbrace mereu cu aceeași rochie, ci visează într-una altceva mai nou și mai original. Rochiile se poartă cînd lungi, cînd scurte, cînd înguste, cînd largi, cînd cu cute, cînd fără cute. Uneori sînt la preț imprimeurile în carouri, în zigzaguri, cu buline, pepite sau în dungi, alteori cele înflorate... Într-un cuvînt, toate desenele posibile și imposibile! Pînă și la culori există modă. Ba le vezi pe toate în verde, ba, cine știe din ce pricină, se poartă cafeniu; nici nu apuci să-ți pui de cîteva ori taiorul, că gata, se demodează și trebuie să alergi cu sufletul la gură să-ți cumperi altul...

Ultimele cuvinte îl amuzară atît de mult pe inginerul Doagă, încît, fără să vrea, scoase niște hohote de rîs care semănau cu un nechezat.

— V-aș ruga să nu mai nechezați cînd explic, spuse Aculița, aspru. Doar nu sînteți cal și nu vă aflați în grajd. Da, înțeleg, dacă v-ați trezi acolo ați putea necheza cît v-ar place.

Faptul că Aculița pomeni de grajd îl amuză și pe Împeștrîțatu atît de tare că de-abia se mai putu stăpîni să nu pufnească în rîs. Aculița îl privi cu severitate.

— Prin urmare, continuă ea, vă rog pe toți să veniți mai aproape. Aici, în fața dumneavoastră, se află pictori care creează mereu desene pentru noile țeșături și modele de îmbrăcăminte. Faceți cunoștință, vă rog, cu unul din ei, pictorița Ațișoara. Ridică-te, te rog, Ațișoara, ca să poți fi văzută.

Ațișoara, care se și grăbi să se scoale de pe scaun, se arătă a fi o prichinduță micuță de tot, subțirică, îmbrăcată într-un halat alb, cu fața palidă și cu părul bălai ca inul. Modestă cum era, rămase așa o vreme, cu ochii în pămînt, din care pricină genele ei lungi păreau parcă și mai lungi.

De sfială, nu mai știa nici ea ce să facă; se mărginea doar să răsucească în mină, fără rost, pensula ei de pictat.

— Ațișoara este cea mai bună pictoriță din fabrica noastră, spuse mai departe Aculița.

Acum creează un desen pentru un nou imprimeu care se numește: „Dimineața în pădurea de pini”. Priviți aci: de jur împrejur e pădurea, iar la mijlocul ei, ursoaica cu ursuleții. E foarte nostim. Nu-i așa? Trebuie să știți că de curînd Ațișoara a creat desenul așa numit: „Buburuza”. Închipuiți-vă un material verde, încărcat cu buburuze portocalii și cu picățele negre. O minunăție! Rochiile cu buburuze s-au vîndut pe la magazine ca pîinea caldă. Nimeni nu mai vroia să îmbrace altceva. Dar n-au trecut nici cîteva zile și S-a găsit un deștept care a declarat că lui nu-i mai vine să iasă la plimbare în oraș, fiindcă i se pare că hainele tuturor trecătorilor sînt năpădite de buburuze care se tîrăsc. După aceea, nici o prichinduță n-a mai vrut să-și îmbrace rochia cu buburuze. „N-am poftă să se tîrască buburuzele pe mine”, spunea fiecare din ele. Altă dată, Ațișoara a născocit un material și mai interesant, căruia i-a zis „Cele patru anotimpuri”. Rochiile astea erau o

adevărată minunăție, o feerie, nu altceva. Pe ele erau îmbinate opt culori, pentru care a trebuit să se facă opt cilindri noi de imprimare.

Nici o prichindută din oraș nu mai rămăsese fără rochii din acestea.

Deodată, una dintre iubitoarele modei a zis: „Mie rochia asta nu-mi place, fiindcă toată lumea se uită la desenul de pe ea și nu la mine.” Ce credeți că s-a întâmplat? A doua zi, rochia a ieșit din modă, încît am fost nevoiți să născocim în grabă alt imprimeu pentru rochii.

Doagă rîse din nou, dar fiindcă își dădu seama la vreme și puse mîna la gură, rîsul lui se prefăcu într-un fel de grohăit.

— Eu v-aș mai ruga să nu grohăiți, spuse Aculița cu ton de reproș. Dacă însă țineți neaparat să o faceți, duceți-vă pînă acasă, grohăiți cît poftiți, și după aceea vă puteți întoarce. Hm!... Așadar, unde am rămas?

A, da, la modă! Prin urmare, după cum vedeți, noi nu ne supunem deloc modei, dimpotrivă moda ni se supune nouă, fiindcă noi sîntem aceia care creăm mereu alte modele de îmbrăcăminte. Și deoarece noi creăm moda, ei nu-i mai rămîne nimic de făcut, așa încît treburile ne merg de minune. Doar uneori se întîmplă să fim puși pe cum se obișnuiește să se spună.

Doagă, care nu mai izbutea nicicum să-și stăpînească rîsul, grohăi din nou. Auzindu-l, Împestrîțatu grohăi și el.

— Ei, poftim! rosti Aculița desfăcînd mîinile uluită. Bine a zis cine-a zis că exemplul rău este molipsitor. A fost de ajuns să grohăie unul, ca să facă la fel și alții. Pînă la urmă o să începem să grohăim cu toții și o să ne ducem acasă. Of! Iar m-ați întrerupt. Așadar, unde am rămas?

— La asta: că o să începem să grohăim cu toții și o să ne ducem acasă, spuse Habarnam.

— Ba nu, zise Aculița. M-ani oprit la altceva... spuneam că sîntem puși pe jar. Da, exact, Sîntem puși pe jar. Văzînd un costum sau o pălărie nouă, piticii din orașul nostru dau buzna pe la magazine să și-o cumpere. Dar fiindcă nu găsesc acolo modelul pe care îl caută, trebuie să fabricăm la repezeală un nou sortiment, și asta nu-i tocmai ușor, fiindcă se cer alte modele pentru imprimeuri, altă croială, alte mașini de ștanțat, ba chiar alți cilindri de imprimare. Lumea nu vrea să aștepte, și noi sîntem nevoiți să dăm zor, ca să-i facem pe plac. Iaca, de aceea spuneam că sîntem puși pe jar. Cum putem lupta împotriva acestui lucru? Nimic mai simplu. Ne silim să ținem legătura cu magazinele.

De cîte ori piticii cer ceva nou, ele ne dau de veste. Ieri, de pildă, ni s-a vorbit despre unii pitici care vor să-și cumpere pantaloni galbeni. Asta ne-a făcut să pricepem că în orașul nostru a sosit cineva cu asemenea pantaloni. Spuneți-mi, vă rog, sînteți de mult la noi în oraș? Îl întrebă ea pe Habarnam.

— De alaltăieri.

— Vedeți? se bucură Aculița. Dumneavoastră ați sosit alaltăieri, iar noi ieri am și aflat despre călătorul în pantaloni galbeni. Dar asta încă nu-i totul. Am și început să pregătim fabricarea unor astfel de pantaloni. Vă rog să veniți mai aproape și să faceți cunoștință cu pictorița Năsturica. Ea lucrează acum la proiectul pantalonilor galbeni, deoarece pantaloni de acest fel nu s-au mai făcut la noi pînă acum.

Cînd Habarnam și tovarășii lui de drum se apropiară de Năsturica, o văzură desenînd pe o bucată mare de hîrtie niște pantaloni galbeni în mărime naturală. În tot acest timp, Ațișoara măsura din ochi pantalonii lui Habarnam, ba din cînd în cînd le mai pipăia materialul pe furîș.

— E bine că s-a nimerit să veniți pe la noi, îi zise Aculița lui Habarnam. Altfel puteam să facem cu totul alt model de pantaloni decît cel care se caută. Ni s-a mai întîmplat nouă și altădată. Tu, Năsturico, fii atentă și corectează proiectul acolo unde trebuie. Pantalonii nu trebuie să fie nici prea înguști, nici prea largi, nici prea lungi, nici prea scurți. Adică: ceva mai jos de genunchi și puțin mai sus de gleznă. Mai bun model nici nu se poate, e cel mai comod de purtat. Și materialul are avantajele lui: așa lucios și mătăsos cum este nu se murdărește prea ușor. Ai observat? Culoarea nu e galbenă ca

lămîia, așa cum o pictaseși tu, ci galben-canar. O asemenea nuanță încîntă mai mult ochiul. Și pe urmă nu-i nevoie de nasturi jos. Piticilor nici nu le place să umble cu nasturi pe la glezne, fiindcă îi pot agăța de ceva și oricum îi rup pînă la urmă.

Întîlnirea cu Habarnam avu o înrîurire cît se poate de binefăcătoare asupra Aculiței. Nici lui Doagă, care o scosese tot timpul din sărite cu rîsul lui, nu-i mai arunca acuma priviri furioase. Poftindu-și musafirii să șadă pe canapea, Aculița încinse cu ei o discuție foarte prietenească. După ce află că drumeții noștri au venit din Orașul Florilor, începu s-o întrebe în amănunțime pe Bumbița cum se îmbracă prichindeii și prichinduțele prin acele locuri și care-i moda pe acolo. Încetul cu încetul se amestecară în vorbă și ceilalți pictori. Una dintre pictorițe, pe nume Agrafa, îl întrebă pe Împestrîțatu ce i-a plăcut lui mai mult în Orașul Soarelui.

— Siropul cu sifon, răspunse Împestrîțatu. Dar ce mă încîntă urmă el - este că îl poți bea la orice chioșc și oricît ai poftă.

— A și găsit de ce să se minuneze, se amestecă Doagă. La noi, cu toate e așa. N-ai decît să te așezi la masa oricărui restaurant și ai să mănînci pînă ce te sature, ori să intri în care magazin vrei și ai să capeți tot ce ceri, fără să dai nimic.

— Dar dacă-ți dorești cumva un automobil? întrebă Habarnam. Cred că așa ceva nu mai capeți!

— Ba de ce nu? Capeți și asta! zise Cubuleț. Dar de cînd au apărut taxiurile cu butoane, nimeni nu-și mai dorește automobil. Spune-mi, te rog, de ce aș avea eu nevoie de mașină proprie dacă pot să mă urc în taxiul cu butoane și să mă duc încotro am chef, fără să mă doară capul.

Fiindcă, te rog să mă crezi, automobilul propriu este o mare belea la casa cui îl are. Trebuie spălat, curățat, uns, reparat, alimentat cu combustibil. Pentru el ai nevoie de garaj. Pe urmă, cînd călătorești cu mașina ta proprie trebuie s-o conduci, să ai grijă ca să nu dai peste ceva, să nu calci pe cineva, într-un cuvînt ești în veșnică încordare. Dar cînd călătorești în taxiul cu butoane n-ai nici o grijă. Poți să citești liniștit un ziar sau o carte, să te gîndești la orice sau să nu te gîndești la nimic.

Ba poți chiar să dormi ori să compui versuri. Cîndva, de mult, am avut și eu o mașină, însă de cînd m-am descotorosit de ea mă simt într-adevăr un pitic liber.

— Totuși, mulți dintre piticii voștri au mașină proprie, zise Habarnam. Uite, de pildă, Doagă.

— Cu mine e altceva, spuse Doagă. Eu sînt vechi automobilist și mersul în automobilele astea moderne care vă duc pe voi acolo unde trebuie și în care nu ți se poate întîmpla nimic nu sînt pe măsura mea.

Mie îmi place să mă așez la volan și să conduc singur. Îmi place să mă lupt în timpul mersului cu primejdiile. Sînt deprins cu așa ceva din timpuri străvechi și nu mă pot dezbăra în nici un chip de obiceiurile mele. Îmi dau bine seama că astea sînt la mine niște rămășițe ale trecutului, cum s-ar spune, dar uite, deocamdată nu sînt în stare să fac nimic împotriva lor.

Deodată, Împestrîțatu, pe care de dimineață îl chinuise foamea, nu se mai putu stăpîni:

— Fraților - spuse el atunci - nu se găsește cumva ceva de mîncare pe aici sau măcar sirop cu sifon? N-am luat în gură nimic pe ziua de astăzi.

— Ah, sîntem niște mormoloci! strigă Doagă. Ce tot stăm aicea să discutăm fără rost? Mai bine ne-am duce la masă! Vorba aceea: „Nici privighetoarea n-o sature cu povești.”

Această zicătoare îi plăcu grozav de mult lui Împestrîțatu, încît de atunci, ori de cîte ori îi era foame spunea: „Nici privighetoarea n-o sature cu povești”.

Capitolul douăzeci și doi

Aventurile milițianului Fluieraș

Cititorii își amintesc, desigur, că după dărîmarea zidurilor la postul de miliție, milițianul Fluieraș a fugit mai întîi să-l prindă pe Habarnam, dar simțind apoi dureri mari la cap a încetat fuga și a plecat acasă. Din ce pricină a hotărît el să se ducă acasă și nu la post, unde îl aștepta milițianul Păzilă, nu se știe deocamdată nimic precis. Nu se știe de asemenea de ce nu s-a dus mai curînd la spital, să-l vadă un doctor.

Totul se explică, pesemne, prin aceea că, fiind lovit de vreo cărămidă în cap, el n-a putut să-și mai dea Seama ce trebuie să facă.

Fapt este că milițianul Fluieraș și-a îndreptat pașii lui spre casă.

Cum nu locuia prea departe, pe strada Macaroanelor, n-avea de ce să ia nici autobuz și nici taxi. Ajungînd pe strada Macaroanelor, se trezi în fața casei sale. Poate că lucrurile ar fi ieșit pînă la urmă destul de bine, dacă nu s-ar fi petrecut ceva cu totul neașteptat.

Casa în care locuia Fluieraș nu era una obișnuită, ci turnantă; era una din acele case construite de arhitectul Clondirsucit. Toate cele patru ziduri ale ei aveau cîte o poartă. Dacă zidurile ar fi stat nemișcate, s-ar fi putut spune că fiecare poartă este așezată către unul din cele patru puncte cardinale: est, vest, nord și sud. Dar fiindcă ele se mișcau neîncetat, ar fi fost imposibil să stabilești la care anume punct cardinal este așezată cutare sau cutare poartă.

Milițianul Fluieraș se întorcea de obicei de la slujbă la aceeași oră. În acea parte din zi, intrarea spre apartamentul lui era întotdeauna pe strada Macaroanelor. Dar de data asta, Fluieraș veni mai devreme cu o oră, cînd pe strada Macaroanelor se găsea o altă poartă. Fără să-și dea seama ce face, el trecu pragul acelei porți, se urcă, ca de obicei, cu liftul pînă la etajul patru, și intră într-un apartament străin. Acolo, stăpînii casei erau plecați, așa încît nu avu cine să-i spună lui Fluieraș că a greșit. Ce e drept, milițianul se arătă oarecum mirat că a găsit în apartament altă mobilă decît aceea pe care o lăsase, dar fiindcă îl durea atît de rău capul nu și-l mai frămîntă mult, ci se dezbracă repede, se vîrî în pat și adormi ca mort. Fie din pricina loviturii cu cărămida în cap, fie din cine știe ce altă pricină, Fluieraș căzu într-un somn adînc care ținu toată ziua, toată noaptea, ba pe deasupra și aproape toată dimineața următoare. Mai exact spus, el se culcă la ora zece dimineața și se trezi a doua zi la ora unsprezece, dormind în felul acesta de două ori douăsprezece ore la rînd, adică douăzeci și patru de ore întregi, plus încă un ceas.

Dacă Fluieraș ar fi dormit în apartamentul lui, unde ar fi putut fi găsit îndată, nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit, dar cum s-a culcat într-o casă străină, unde nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să-l caute, s-a produs pînă la urmă o mare încurcătură.

După ce căzură zidurile la miliție, milițianul Păzilă, care auzi zgomotul, încetă observațiile lui la ecranul de televiziune și se repezi în camera vecină.

Văzînd catastrofa întîmplată, fugi iute în stradă, adună mai mulți trecători și se apucă să răscolească împreună cu ei dărîmăturile. Lucrură cu toții fără să-și precupețească forțele, dar totul fu în zadar. Nici arestatul, nici milițianul nu fură găsiți sub dărîmături. Se descoperi doar cascheta lui Fluieraș.

Asta îl mai liniști pe milițianul Păzilă, care își spuse, pînă la urmă, că pesemne Habarnam a izbutit să scape cumva și că Fluieraș trebuie să fie pe urmele fugarului. Vremea trecea însă și Fluieraș nu se mai întorcea. Păzilă urmări atent toate ecranele lui de televiziune, în nădejdea că totuși Fluieraș ar putea fi zărit pe vreuna din străzi; dar, după cum știe foarte bine și cititorul, la ora aceea Fluieraș dormea dusînt într-un pat străin, așa că n-ar fi avut cum să fie văzut pe nici unul din ecrane.

Curînd se iviră la postul de miliție alți doi milițieni de serviciu: Cozoroc și Săbiuță. Milițianul Păzilă le predă garda și, după ce le istorisi cele întîmplate, porni să-l caute pe Fluieraș. Presupunînd că s-ar fi putut ca Fluieraș să se ducă acasă, dădu mai întîi un telefon acolo, dar fiindcă nu i se răspunse, își spuse că e cazul s-o pornească spre strada Macaroanelor. Cum era și de așteptat, la Fluieraș nu găsi pe nimeni, și atunci Păzilă se întoarse la el acasă și se apucă să telefoneze pe la toate spitalele. De peste tot i se răspunse că milițianul Fluieraș nu figurează pe listele bolnavilor. Pînă la urmă ajunse să dea telefoane la celelalte posturi de miliție ale orașului, ca să le ceară ajutor în căutarea lui Fluieraș. Toate secțiile de miliție răspunseră cu căldură la chemare și curînd un

escadron întreg de milițieni porni prin oraș să-l caute pe cel dispărut. Milițianul Păzîlă se repezea la fiecare jumătate de oră acasă la Fluieraș, ca să vadă dacă nu cumva s-a întors între timp. Ba tot restul zilei și toată noaptea sună la fiecare spital în parte, făcîndu-i pe bieții medici să se plictisească de ei ca de mere acre.

În ciuda tuturor căutărilor, Fluieraș nu fu găsit pe nicăieri, încît a doua zi de dimineață apărură în ziar un anunț despre misterioasa lui dispariție. Dacă Fluieraș ar fi citit în ziua aceea vreun ziar s-ar fi mirat el însuși nespun de mult că în jurul numelui său s-a stîrnit atîta vîlvă. Dar vedeți că el nu citise în ziua aceea ziarele, așa că n-avea de unde să știe ce scrie în ele. De cum se trezi din somn se uită la ceas și văzu că minutarele arată ora unsprezece. Aducîndu-și aminte că s-a culcat la zece, îl crezu că a dormit numai o oră și nicidecum douăzeci și cinci. De aceea nici nu băgă de seamă că a trecut o zi și a venit alta.

Capul îl mai durea încă, ba pe deasupra îl chinuia și o foame cumplită, ceea ce n-ar trebui să vă mire dacă v-ați gîndi că a dormit o zi și o noapte fără să îmbuce nimic. Îndreptîndu-se spre bucătăria care semăna întocmai cu aceea din apartamentul lui, Fluieraș se duse drept la micul dulap din perete și prinse a apăsa pe butoanele de pe margine sub care scria: „supă”, „păsat”, „griș cu lapte”, „compot”, „pîine”, „plăcinte”, „tăieței”, „ceai”, „cafea” și alte bunătăți. După ce deschise o altă ușiță, în spatele căreia nu se afla decît o deschizătură dreptunghiulară, Fluieraș se așeză pe un scaun și așteptă. Peste două minute, prin golul din josul deschizăturii se ridică o cabină micuță a liftului-bucătărie, vopsită în alb, care, prin toată înfățișarea ei, îi aducea aminte de un răcitor. Fluieraș deschise ușa cabinei și se apucă să scoată de acolo farfuriile cu supă, păsat budincă de ouă, griș cu lapte, plăcinte, pîine tăiată felii, cana de cafea, zaharnița și toate cîte ceruse: așezîndu-le, una cîte una, pe masă, în fața lui, prinse a îmbuca cu mare poftă.

Asemenea lifturi-bucătărie erau numeroase în Orașul Soarelui. Prin ele erau aduse în apartamentele micul dejun, prînzul și cina de la restaurantele aflate la parterul clădirilor. Trebuie să vă spun însă că piticii din Orașul Soarelui se hotărau rareori să ia masa la ei acasă, fiindcă preferau să mănînce la restaurant, unde era mult mai vesel. Acolo erau serviți de simpli prichindei și prichindute, căroră le puteai împărtăși gîndurile tale, le puteai adresa o vorbă de duh ori o glumă. Pe cînd acasă, masa ți-o servea liftul, cu care, după cîte știți, nu se prea poate glumi. Totuși, la nevoie, piticii mai mînceau și pe acasă, lipsindu-se în acest caz de toate plăcerile și comoditățile de la restaurant.

După ce îmbucă pe săturate, milițianul Fluieraș se culcă din nou în pat, cu gîndul să mai doarmă oarecî. Asta fiindcă el socotea că a dormit doar o oră, ceea ce însemna, desigur, foarte puțin. Oricum, Fluieraș adormi îndată și, pesemne, și-ar fi urmat somnul pînă a doua zi dimineața, dacă la miezul nopții n-ar fi fost deșteptat de stăpînii casei, care se întoarseră.

După cîte s-a putut lămuri mai tîrziu, apartamentul în care nimerise Fluieraș era locuit de Glumilă și Strîmbicel. Lui Glumilă îi mergea vestea că îi plac grozav de mult glumele. Gluma lui preferată era să spună aproape după fiecare vorbă: „Pe cuvînt de cinste! Să nu-mi ziceți mie Glumilă dacă nu-i așa!” Cît despre Strîmbicel, lui nu-i prea mergea vestea că i-ar plăcea ceva în mod deosebit. Amîndoi erau șoferi la fabrica de bomboane: împărțeau zilnic bomboanele pe la magazine și erau buni prieteni. În ziua cînd milițianul Fluieraș intrase, din greșeală, în apartamentul lor, Glumilă și Strîmbicel nu înnoptaseră la ei acasă, fiindcă după ce-și terminară treaba se duseră cu mașina la un amic al lor, pe nume Chercheluș, care îi poftise la un chef în cinstea mutării lui într-o nouă locuință. Cheful dură toată noaptea. A doua zi de dimineață, cei doi se duseră direct la fabrica de bomboane, iar după-amiază plecară din nou cu mașina la un alt prieten, numit Damigeană, care tocmai își schimbase și el locuința și făcea chef. De altfel și aici cheful se proiectase pentru toată noaptea, dar fiindcă la prietenii noștri ar fi fost a doua noapte de nesomn, Damigeană le făcu o favoare îngăduindu-le să plece mai devreme, adică pe la orele unsprezece.

La urma urmelor, unsprezece seara este O oră destul de tîrzie, ba pe deasupra prietenii noștri nu ajunseră îndată acasă, ci mai făcură un ocol pe la postul de miliție,

unde milițianul de serviciu îi făcu lui Strîmbicel o morală care ținu nici mai mult nici mai puțin decît douăzeci de minute, pentru că încălcase regulile de circulație. Într-un cuvînt, cînd cei doi se iviră în apartamentul lor era noapte adîncă. Totuși, și unul, și celălalt arătau mulțumiți că se văd în Sfîrșit acasă.

— Iată-ne și la noi, pe cuvînt de cinste, să nu-mi zici mie Glumilă dacă nu-i așa, spuse Glumilă. Acum să cinăm și să ne băgăm în pat.

— Ce-i adevărat e adevărat, încuviință Strîmbicel căscînd. Oricît de bine ai mânca în vizită, nu strică să mai îmbuci ceva și acasă.

Se duseră deci amîndoi la bucătărie și se apucară să apese butoanele de pe ușița liftului bucătărie. Peste cîteva minute se și aflau instalați la masă și cinau. Fălcile li se mișcau alene, de-ai fi zis că mănîncă siliți de cineva, pleoapele li se închideau singure și totuși pălăvrăgeau într-una, deși limbile li se împleticeau. În cele din urmă, Glumilă se sătură, se ridică de la masă și, fără să mai rostească o vorbă, se duse să se culce.

De cum intră în cameră, stinse lumina și se vîrî în pat. După el veni Strîmbicel. Văzînd că Glumilă a stins lumina, Strîmbicel dibui prin întuneric pînă la patul lui, apoi se dezbracă și vru să se culce, dar întinzînd mîna simți că la el în pat doarme cineva. Crezu atunci că Glumilă a nimerit din greșeală acolo și se porni pe rîs.

— Ce glumă o mai fi și asta! Ce cauți tu la mine-n pat? zise Strîmbicel.

— Vorbești prăpăstii, să nu-mi zici mie Glumilă dacă nu-i așa! răspunse Glumilă din patul celălalt.

— Cum prăpăstii? se miră Strîmbicel. Dar unde ești?

— Aici, la mine-n pat! Să nu-mi zici mie Glumilă dacă nu-i așa. Dar unde aș putea să fiu?

Auzind că Glumilă se află în altă parte, Strîmbicel întinse din nou mîna în întuneric și atinse pieptul lui Fluieraș, care dormea atît de adînc, încît nu făcu nici cea mai mică mișcare.

— Știi, Glumilă - spuse Strîmbicel - la mine în pat doarme cineva.

— Cine ar putea să doarmă? se miră Glumilă. Înainte de a răspunde, Strîmbicel mai atinse gîtul, fața, nasul, fruntea și părul lui Fluieraș.

— Ce comedie! zise el apoi, dînd nedumerit din mîini. Cred că e un cap cu o chică.

— Asta-i bună! spuse Glumilă.

Trebuie să vă spun că Glumilă și Strîmbicel nu s-au prea speriat că au găsit la ei în casă un pitic străin. Ba pot chiar să vă asigur că nu s-au speriat de loc. Asta pentru că în Orașul Soarelui nu se mai întîmplaseră din vremuri îndepărtate furturi sau pungășii. Toți piticii se înțelegeau între ei și nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să se strecoare într-o casă străină cu vreun gînd rău.

— Să nu-mi zici mie Glumilă dacă nu e la mijloc vreo neînțelegere, spuse Glumilă rîzînd într-una.

— Știi ce trebuie să fie? Își dădu cu părerea Strîmbicel. Ne-o fi căutat vreun amic în lipsa noastră, ne-o fi așteptat, ne-o fi așteptat, pînă cînd i s-o fi făcut urît și pe urmă, de plictiseală, o fi adormit.

— Exact! Așa o fi! aprobă Glumilă. Ia aprinde lumina!

După ce odaia fu luminată, cei doi se apropiară de patul în care Fluieraș continua să doarmă ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat și începură să-l cerceteze cu privirea.

— Cine o fi ăsta? Tu îl știi? întrebă Strîmbicel.

— Îl văd pentru prima oară în viața mea, pe cuvînt de cinste! răspunse Glumilă.

— Tffuu! făcu Strîmbicel cu ciudă. Și eu tot pentru prima oară!

Dar ceea ce mi se pare grozav de interesant este că doarme ca la el acasă!

— Pe cuvîntul meu de cinste, Strîmbicel, dacă nu e uimitor, zise Glumilă. Te pomenești că din greșeală am nimerit în alt apartament. Trebuie să spălăm putina pînă nu se scoală.

În primul moment, Strîmbicel fu gata să-i dea ascultare, dar pe urmă se uită în jurul lui și rămase pe loc.

— Nu - spuse el - cred totuși că Sîntem la noi acasă. Trebuie să-l trezim și să-l întrebăm cum a nimerit în patul meu.

Glumilă se apucă să-l zgîlție pe Fluieraș pînă cînd îl trezi.

— Cum ați ajuns aici? întrebă el uitîndu-se nedumerit la Glumilă și Strîmbicel, care stăteau în fața lui, fără pantaloni.

— Noi? se zăpăci Glumilă. Auzi, Strîmbicel, adică cum vine asta?

Să nu-mi zici mie Glumilă dacă mai înțeleg ceva. El ne întreabă pe noi cum am ajuns aici! Nu, dragul meu. Noi trebuie să te întrebăm pe matale cum ai ajuns aici?

— Eu - rosti Fluieraș, ridicînd uimit umerii - ca de obicei.

— Ca de obicei? se revoltă Glumilă. Dar unde socotești că te afli?

— La mine acasă, răspunse Fluieraș. În altă parte unde m-aș putea afla?

— Asta-i bună! Pe cuvînt de cînte! L-ai auzit, Strîmbicel, zice că află la el acasă. Atunci noi unde ne aflăm oare?

— Chiar așa, zise și Strîmbicel. Noi doi unde ne aflăm, după părerea matale?

— Tot la mine acasă, bineînțeles, răspunse Fluieraș.

— Ia te uită! făcu Strîmbicel. Ești sigur?

Fluieraș își roti ochii în jur și de mirare se ridică din pat.

— Spuneți-mi - rosti el în cele din urmă - cum am ajuns eu aici?

— Pe cuvînt de cînte dacă te înțeleg, zise Glumilă. Dar de o jumătate de oră te întrebăm același lucru: cum ai ajuns aici?

Încredințindu-se că toată încurcătura s-a întîmplat din vina lui, Fluieraș se fistici de tot.

— Iertați-mă, dragii mei, îngîină el. Vă rog să mă iertați. Acuma văd că am nimerit din greșeală într-un alt apartament. Tfu! Mi se părea mie că mobila voastră e puțin altfel decît a mea. Chiar și zugrăveala de pe pereți e alta. La mine e dat cu galben, și aici cu un fel de albastru.

Vorbind astfel, Fluieraș sări din pat și se îndreptă spre ușă.

— Stai puțin, îl opri Strîmbicel. Îmbracă-te întîi.

— Ah, da! Scuzați! se bîlbîi Fluieraș zăpăcit și, întorcîndu-se, prinse ă se îmbrăca.

Era foarte grăbit și din pricina asta toate îi ieșeau de-a-ndoaselea. Cravata și-o puse pe dos, ciroapii anapoda și fiindcă piciorul drept nu-i intra nicicum în cracul pantalonului sări multă vreme prin cameră în cel stîng, pînă cînd alunecă peste ghiveciul cu margarete, făcîndu-l țandări. La urmă de tot îmbracă din zăpăceală haina lui Strîmbicel și plecă cu ea.

În noaptea aceea, cei doi șoferi se culcară neobișnuit de tîrziu și de-abia a doua zi dimineată văzu Strîmbicel că-i lipsește haina. E drept că în locul hainii pierdute rămăsese aceea a lui Fluieraș, dar nenorocirea era că, împreună cu haina, lui Strîmbicel îi dispăruse carnetul de șofer, pe care îl păstra în buzunar. Din păcate, nici Glumilă, nici Strîmbicel nu-l întrebă pe Fluieraș cum îl cheamă și unde locuiește, așa încît acum nu mai știau cum ar putea să-l găsească.

Glumilă zise că lucrurile or să se repare, pentru că, văzînd înbuzunar un carnet străin și dîndu-și seama că a îmbrăcat altă haină, piticul cel distrat, adică Fluieraș, are să aducă înapoi permisul și o dată cu el și haina luată. Auzind acestea, Strîmbicel se mai liniști puțin.

Numai că lucrurile ieșiră cu totul altfel decît presupuse Glumilă, deoarece aventurile lui Fluieraș nu se încheiară aici. Poate că ele s-ar fi încheiat totuși, dacă nu și-ar fi vîrît coada Bălțatu, Zvăpăiatu și Pistrui.

De cînd aceste trei ființe simandicoase au fost prefăcute în pitici, au pornit care încotro să colinde străzile fără nici o țintă, pînă cînd s-a întîmplat să se întîlnească cîteșitrei dintr-o dată. Neașteptata întîlnire fu primită de foștii măgari cu o bucurie zgomotoasă: Bălțatu nu-și putu ține rîsul văzîndu-l pe Zvăpăiatu și Pistrui, iar Zvăpăiatu și Pistrui rîseră în hohote cînd îl zăriră pe Bălțatu. Toți trei se recunoscuseră îndată unul pe altul.

altul. În ciuda prefacerii lor, fiecare dintre ei păstra ceva din înfățișarea dinainte și asta îi amuza grozav. După ce se sătură de rîs, Bălțatu prinse a vorbi primul.

— Uite ce e, prieteni, începu el. Eu zic că trebuie să însemnăm întîlnirea noastră cu o treabă năstrușnică, pentru ca să nu o uităm așa de ușor.

Toți trei începură să chibzuiască și își frămîntară creierii pînă la miezul nopții. Nu puteau nici unul dintre ei să găsească ceva potrivit, dar în cele din urmă lui Pistrui îi veni o idee.

— După mine, cel mai năstrușnic ar fi să întindem o frînghie de-a latul trotuarului, așa ca toți trecătorii să se împiedece și să cadă.

— Ești un geniu! îl laudară Bălțatu și Zvăpăiatu într-un glas.

După ce făcură rost de undeva de-o frînghie, noii pitici o întinseră de-a latul trotuarului în cel mai întunecat loc și pe urmă fugiră repede, ferindu-se ca nu cumva să capete cîte una după ceafă pentru isprava lor.

Asta s-a petrecut pe strada Macaroanelor, nu departe de casa în care locuiau Glumilă și Strîmbicel, chiar în seara cînd cei doi șoferi l-au găsit adormit în apartamentul lor pe milițianul Fluieraș.

Și acuma ascultați ce s-a întîmplat mai departe.

Cum ieși de la Glumilă și Strîmbicel, milițianul Fluieraș păși petrotuar privind nedumerit într-o parte și-ntr-alta și neînțelegînd unde se află. După un timp își dădu Seama că se găsește pe strada Macaroanelor, dar în partea opusă locuinței lui. Fu cît pe aci să se întoarcă, însă își spuse că n-ar strica să se mai plimbe puțin, ca să ia aer curat. Acest gînd se dovedi îndată a-i fi fatal. Nici nu apucă să facă vreo zece pași, că se împiedică cu piciorul de frînghia pusă de-a latul trotuarului și căzu.

Lovindu-se puternic cu fruntea de trotuar, Fluieraș rămase nemișcat.

Nimeni n-ar putea spune cît ar fi zăcut el acolo fără cunoștință dacă n-ar fi trecut pe strada Macaroanelor, în automobilul ei, prichinduța Maculina. Văzînd întins pe trotuar un pitic fără suflare și dîndu-și seama că acesta are urgentă nevoie de medic, Maculina opri mașina și îl trase pe Fluieraș înăuntru, ceea ce pentru o prichinduță micuță ca ea era tare greu. Apoi îndreptă automobilul spre spital.

La spital, Fluieraș fu dezbrăcat și culcat în pat. Doctorul Compresă se și grăbi să-i prescrie o rețetă și luă măsuri să i se pună gheață pe frunte; pe urmă ținu să-i strîngă mîna Maculinii, mulțumindu-i că a adus bolnavul. Vru apoi să-l înscrie pe Fluieraș în condica spitalului, dar milițianul nu-și revenise încă, așa încît ar fi fost imposibil să-și spună numele. Nici Maculina nu știa cum îl cheamă. De aceea, doctorul Compresă dădu dispoziții surorii să caute în buzunarele de la haina bolnavului, ca să vadă dacă nu cumva se găsește pe acolo un act prin care să i se stabilească numele.

Sora se apucă să scotocească prin buzunare și găsi o scrisoare pe numele lui Strîmbicel și carnetul de șofer tot pe același nume.

— Lucrurile sînt clare, spuse doctorul Compresă. Îl cheamă Strîmbicel. Doar nimeni n-o să se apuce să poarte în buzunar acte ori scrisori străine.

Și îl înscrie pe Fluieraș în condica spitalului pe numele de Strîmbicel.

A doua zi cînd milițianul Păzilă telefonă din nou la spital ca să întrebe dacă nu cumva este internat acolo milițianul Fluieraș, i se răspunse că nici un fel de milițian nu se găsește în spital și că în ultima zi a fost adus doar șoferul Strîmbicel, care și-a pierdut cunoștința în stradă. Așa se explică de ce nimănui nu-i trecea prin minte că Fluieraș zace în spital, și miliția continua să-l caute oriunde în altă parte, numai acolo unde se afla nu.

Ziarele scriau în fiecare zi că milițianul Fluieraș n-a putut fi găsit.

Cînd, în dimineața următoare, Fluieraș se trezi în spital, își zise mirat că iarăși a nimerit într-o casă străină.

În prima clipă fu cît pe aci să se scoale, ca să se lămurească cum a ajuns acolo, dar simțînd o slăbiciune își lăsă capul pe pernă. Tocmai atunci intră sora.

— Bună dimineața, Strîmbicel! îi spuse ea pe un ton prietenos. Ei, cum te mai simți?

— Dar unde mă aflu? Întrebă Fluieraș plin de neliniște, fără să bage de seamă că sora i-a zis Strîmbicel.

Atunci sora se apucă să-i explice că a căzut întîmplător pe stradă și s-a lovit la frunte, din care pricină a suferit o comotie cerebrală, că acuma se află în spital, dar că poate să n-aibă nici o grijă fiindcă în curînd se va face sănătos.

Din toată explicația, Fluieraș nu înțelese aproape nimic, deoarece din pricina loviturii mintea lui se cam tulburase, dar glasul mîngîietor al sorii îl liniști. Încetînd să se mai frămînte, Fluieraș își luă cu poftă micul dejun și înghiți, fără mofturi, o lingură întreagă de doctorie amară.

Doctorul Compresă rămase foarte mulțumit de asta și vorbi cu sora să-i mai dea bolnavului din acea doctorie, la fiecare ceas cîte o lingură, să-i pună pe frunte comprese reci, iar în caz de migrenă să-i pună imediat gheață pe frunte.

Însuși el, doctorul, venea de cîteva ori pe zi să vadă bolnavul și să-i povestească istorioare comice. Asta deoarece socotea că nimic nu poate vindeca o boală ca buna dispoziție, care, după cum bine știți, se capătă numai prin rîs și zîmbet. Pentru a-și înveseli bolnavii, doctorul Compresă dăduse dispoziție să se atîrne prin spital tablouri comice, desene caraghioase ori caricaturi și luase măsuri ca atît medicii de gardă, cît și surorile să le citească în timpul liber diverse întîmplări nostime sau povești hazlii, ba chiar să le spună glume, anecdote, cimilituri, cuvinte rostite de-a-ndoaselea, păcăleli, caraghioslîcuri și tot felul de fleacuri care să le stîrnească rîsul.

Capitolul douăzeci și trei

Habarnam este din nou chinuit de conștiință

Inginerul Doagă, noua cunoștință a drumeților noștri, era un prichindel cu totul neobișnuit. Ceea ce îl deosebea mai ales de ceilalți era repeziciunea cu care făcea totul. Mîinile, picioarele și limba i se mișcau peste măsură de iute. De obicei nu mergea, ci alerga, și aproape niciodată nu stătea locului. Dacă n-avea unde alerga, n-avea cu cine vorbi, își smucea tot trupul cînd într-o parte, cînd într-alta sau țopăia nerăbdător pe loc. Dacă avea de mers cu automobilul, pornea brusc mașina și se oprea pe neașteptate. În capul lui, gîndurile treceau cu viteza luminii care, după cum bine știți, este de trei sute de mii de kilometri pe secundă. Lua orice hotărîre înainte de a chibzui în vreun fel, iar dacă, cine știe din ce pricină, nu-i mai plăcea hotărîrea luată, o schimba îndată, fără să o ducă la capăt.

Toți cei cu care se întîlnea ajungeau să fie Stăpîniți de firea lui neastîmpărată și făceau tot ce îi trecea lui prin cap, uitînd de propriile lor planuri.

Îndată după masă, Cubuleț, care era mai liniștit din fire, crezu că e timpul să-și conducă oaspeții pe strada Creației, ca să vadă casele lui Pepenaș, dar Doagă îi spuse, fără înconjur, că pentru așa ceva se poate găsi oricînd vreme și se și grăbi să îndrepte mașina spre fabrica de mobile.

De cum ajunseră acolo, călătorii noștri se arătară grozav de mirați că mesele, scaunele, dulapurile, divanele și paturile se făceau în Orașul Soarelui nu din lemn, ci din tot soiul de materiale plastice. Procesul fabricării era cît se poate de simplu. Masa plastică pregătită din vreme curgea înăuntrul mașinii de presat și lua fie forma unei mese, fie aceea a unui scaun sau pat. Pentru fabricarea dulapurilor, bufeturilor ori divanurilor or nu ajungea o singură mașină de presat, era nevoie de mai multe. Prima făcea de pildă chiar dulapul, a doua ușile și rafturile, treia sertarele și așa mai departe.

Materialelor plastice li se dădeau tot felul de culori și de nuanțe.

Era mai întîi așa-zisul material plastic-lemnos. Mobila făcută din el n-o puteai deosebi cu nimic de cea din lemn obișnuit. Era de asemenea materialul plastic-metalic, care înlocuia metalul cum nu se poate mai bine.

Din același material plastic nu se făcea numai mobilă, ci și mînere de lușă, rame de tablouri, oglinzi ori candelabre. În Sfîrșit exista un material plastic elastic, care se întrebuința la saltele ori somiere, ba chiar la pernițe pentru spetezele divanurilor și pentru fotolii.

Pe lîngă mobila simplă se mai fabrica și un fel de mobilă combinată, cum ar fi divanul-pat, care putea să servească și ca pat, și ca divan, pe urmă masa-răcitor, scaunul-aspirator, patul-bibliotecă, fotoliul-bicicletă și altele. Mai mult ca orice le plăcu însă drumeților noștri așa-zisa mobilă pneumatică. Adică dulapuri, mese, fotolii făcute din cauciuc și umflate cu aer. Mai comodă pentru mutat ca mobila asta nici că se putea găsi; n-aveai decît s-o dezumfli pentru ca întregul mobilier al unei camere să intre bine într-un geamantanaș. Dar cele mai luxoase erau, desigur, fotoliile, paturile și divanele pneumatice, fiindcă, umplute cu aer, căpătau o formă reliefată, bombată, aerodinamică, care parcă te îmbia să te odihnești.

După ce vizitară fabrica de mobile, drumeții noștri se duseră întîi la cinematograf și pe urmă la teatru.

A doua zi, Doagă și Cubuleț veniră mai devreme să-i ia cu mașina ca să-i ducă la fabrica de televizoare și aparate de radio. Nu încapă îndoială că cel mai interesant lucru pe care-l văzură acolo fu fabricarea marilor televizoare de perete cu ecran lat. Trebuie să vă spun că aparate de acest fel se găseau la toate cinematografele din Orașul Soarelui, încît filmele se transmiteau direct de la studioul de televiziune. Asta era cît se poate de convenabil, fiindcă nu mai trebuia să se depene, în fiecare seară, la fiecare cinematograf, sute de benzi și să lucreze sute de operatori, ba nici nu era măcar nevoie să se facă atîtea benzi. Ajungea una la stația centrală de televiziune, ca filmul să se poată vedea în toate sălile de cinema.

Tot astfel de televizoare, dar ceva mai mici, aveau piticii din Orașul Soarelui și prin apartamentele lor, însă, nu le prea plăcea să vizioneze filme acasă. Fiindcă erau atît de comunicativi cum îi știți, preferau să vadă un film mai mulți împreună. În felul acesta, filmul li se părea parcă mai bun și mai interesant.

Pe lîngă televizoarele de perete se mai făceau și televizoare de masă. Mai ales aparatele de radio erau grozav de felurite, începînd de la cele mari, de cameră, și de la radionoptieră și terminînd cu cele mici de tot microîpătoarele de buzunar și microoptoarele de mărimea unor nasturi mici.

După aceea, Doagă îi duse pe drumeții noștri la fabrica de obiecte casnice, unde se fabricau diferite aspiratoare, mașini de spălat, automate de măturat și șters praful în casă, oale ermetice și crățiți pneumatice.

Din tot ce văzură aici, călătorilor noștri le plăcu automașina electrică de călcat, care avea darul să calce rufele singură, fără nici un fel de ajutor. Pentru asta era înzestrată cu doi ochi electrici care semănau cu niște televizoare micuțe, prin care vedea, parcă, ce are de călcat.

Ceva mai jos, sub ochi, avea un nas de tinichea. Dacă în timpul călcatului rufele se încălzeau prea rău, mașina simțea prin nasul ei mirosul de ars și se închidea automat, scoțînd un sunet.

Apoi drumeții noștri vizitară fabrica de cărți, unde se tipăreau povești, istorioare, aventuri, rebusuri, glume ori ghicitori și unde cărțile apăreau în tot felul: ba mici, ba mari, ba groase, ba subțiri, ba în chip de jucărie sau de armonică, ba sub formă de mosor sau de sul, ba numai din poze sau din desene animate și vorbitoare.

Zeci de mașini tipografice lucrau în fabrică. Era de ajuns să introduci într-o astfel de mașină manuscrisul trimis de scriitor cu desenele pictorilor, ca să înceapă să curgă prin cealaltă parte a mașinii cărțile cu poze gata făcute. Tipărirea în mașinile astea se făcea electric și consta în aceea că cerneala tipografică se răspîndea înăuntru printr-un pulverizator special și se lipea pe hîrtia electrizată, sub formă de litere și de poze. Așa se explică repeziciunea cu care se făceau cărțile.

Pînă la urmă, Habarnam și tovarășii lui de drum trecură și pe fabrica de instrumente muzicale, și pe la combinatul de marionete, unde se făceau păpuși pentru teatrele de

păpuși, și pe la uzina de automobile și prin alte câteva locuri. Ziua nu făceau altceva decât excursii interesante cu Doagă și cu Cubuleț prin tot soiul de fabrici și uzine, iar seara se duceau împreună la teatru, la cinema, la concert și la felurite întreceri sportive. Uneori, drumeții noștri îl luau cu ei și pe Caracudă, piticul cel rotofei pe care l-au cunoscut la fabrica de îmbrăcăminte. După cum v-am mai spus, Caracudă era și actor, așa încît știa bine la ce teatre se dau spectacolele cele mai interesante și putea oricînd să le spună celorlalți care anume piesă merită să fie văzută.

Pe scurt, călătorilor noștri le era în Orașul Soarelui cît se poate de vesel. Singura umbră care întuneca buna dispoziție a lui Habarnam erau amintirile despre Fluieraș. În ziua cînd ziarele anunțaseră dispariția milițianului, Habarnam se temuse ca nu cumva cel pierdut să fie găsit prea repede. Dar fiindcă a doua zi aceleași ziare scriau, după cum bine știți, că în ciuda tuturor cercetărilor nimeni n-a putut da de urmele lui Fluieraș, prietenul nostru se bucură și se mai liniște puțin. Totuși, chiar în aceeași seară, conștiința lui se deșteaptă ca și în alte dăți și începu să îl certe.

„Ce vrei să fac? se apăra Habarnam. Sînt eu vinovat că a diSpărut?”

„Nu ești vinovat, încuviința conștiința. Dar vezi că te bucuri de asta. Crezi că e frumos ca cineva să se bucure de nenorocirea altuia?”

„Și ce-ți pasă ție? se revolta Habarnam. De ce îți vîri nasul unde nu-ți fierbe oala?”

„Cum ce-mi pasă? se miră conștiința. Știi doar că eu vreau să fii bun și am să te cert mereu dacă n-ai să te porți cum trebuie.”

Lui Habarnam i se făcu rușine și își făgădui că altă dată n-are să se mai bucure. Totuși, în dimineața următoare se neliniște iar și apucă ziarul în mînă, tremurînd ca nu cumva să citească acolo că milițianul Fluieraș a fost în sfîrșit găsit și că toată lumea a aflat din gura milițianului despre el, Habarnam, care a îndrăznit să dărîme zidurile miliției cu ajutorul baghetei magice. Cînd citi că Fluieraș nu a fost găsit încă, Habarnam răsuflă ușurat și nu-i lipsi mult să sară în sus de bucurie; seara însă se căi că s-a bucurat de așa ceva, pentru ca a doua zi dimineața să se bucure iarăși. Dar pe măsură ce se scurgeau zilele, el își asculta tot mai puțin conștiința, încît pînă la urmă liniștea lui rămase netulburată.

De altfel, noii prieteni nu le lăsau de loc drumeților noștrirăgaz să se ia cu gîndurile. Ba Doagă și Cubuleț fură cît pe-aci să se certe din pricina lor. Cubuleț ar fi dorit mult să le mai vorbească despre arhitectură și să le arate casele lui Pepenaș, dar Doagă nu-l lăsa să rostească nici un cuvînt și se ținea de călătorii noștri ca scaiul. Lui Cubuleț îi părea acum tare rău că le-a dat prilejul lui Habarnam, Bumbiței și lui Împestrîțatu să se împrietenească cu Doagă.

— Dacă știam că pățesc așa, nu-ți mai făceam cunoștință cu ei, îi spuse el inginerului.

Odată i-a trecut prin minte să se ducă la cei treioaspețimai devreme ca de obicei, ca să i-o ia înainte lui Doagă. Într-adevăr, a doua zi dimineața se sculă aproape cu noaptea-n cap și o porni spre hotel. Dar care nu-i fu mirarea cînd văzu că drumeții noștri au și plecat.

— Iarăși Doagă ăsta mi-a făcut figura! se înfurie Cubuleț. Numai să pice el în mîinile mele. Nu garantez cum are să scape...

Încruntat și supărat, Cubuleț ieși în stradă și se întîlni nas în nas cu Doagă, care tocmai coborîse din automobilul lui săltăreț.

— Încotro ai pornit-o? îl întrebă Cubuleț uluit.

— Cum încotro? Spre Habarnam și Bumbița, se minună Doagă ?

— Numai că te duci degeaba - zise Cubuleț - i-a și luat cineva.

— Cum i-a luat? Cine i-a luat? strigă Doagă sărînd în sus de mirare.

— Eu de unde să știu? răspunse Cubuleț desfăcînd larg mîinile.

— A! rosti deodată Doagă, bătîndu-se cu mîna peste frunte. Știu acum. Caracudă i-a luat. Să nu mă mișc din locul ăsta dacă nu i-a tras el pe undeva!

Într-adevăr așa era. Caracudă le făgăduise de mult călătorilor noștri să-i ducă prin Parcul Soarelui, încredințîndu-i că o asemenea plimbare este cu mult mai interesantă

decît colindatul prin fabrici și uzine. Dar Doagă nici nu voia să audă de parc și născocea tot felul de piedici ca să zădărnicească plimbarea asta. Pînă la urmă, Caracudă recurse la un șiretlic și ducîndu-se să-i ia pe cei trei mai devreme ca în alte dimineți, se duse cu ei în Parcul Soarelui.

Parcul se găsea în partea de răsărit a orașului și ocupa o întindere destul de mare. Era format din cîteva despărțituri sau orășele, cum li se mai spunea: așa era orășelul sportiv, unde aveau loc diverse jocuri și reprezentații sportive; orășelul apei, prin care se vedeau bazine de înot, trambuline și debarcadere; orășelul teatral, în care se găseau mai multe teatre și cinematografe, ba chiar și un circ; orășelul șahului, unde se puteau juca table ori șah, și în sfîrșit orășelul veseliei, prin care întîlneai la orice pas tot felul de locuri distractive.

Fiecare din orășele era construit în alt fel. Dar cel mai interesant arăta orășelul șahului. Întreaga sa suprafață era împărțită în bucățele pătrate, care îi dădeau înfățișarea unei table de șah. Casele, chioșcurile și pavilioanele din el aveau forma unor piese de șah. Unele apăreau ca niște turnuri, altele înfățișau regine, elefanți, cai și așa mai departe. Gardul era făcut din pioni, iar în fața fiecărei intrări se aflau cîte doi cai albi sau negri.

Printre flori, care erau așezate pe straturi așa ca și piesele de șah, se găseau măsuțe la care ședeau cei care doreau să joace șah sau table.

Oricînd puteai întîlni acolo o mulțime de șahiști și șahiste. Șahiștii purtau costume în carouri, iar șahistele rochii imprimate cu figuri de șah în diverse culori. Adesea îi vedeai ținînd lecții de șah, povestind întîmplări interesante din viața șahiștilor celebri sau participînd la turnee șahiste la care se adunau mulți pitici. Mai făceau cîte o partidă cu amatorii, adică cu prichindeii și prichindeuțele cărora le plăcea șahul.

Interesante erau partidele în care jucau în același timp cu mai mulți adversari. Unii specialiști reușeau să joace zece Pînă la cincisprezece partide deodată, iar cel mai bun șahist, campionul Orașului Soarelui, numit Figură, juca dintr-o dată la douăzeci de mese, ba unde mai pui că nici nu se uita la nici una. I se spunea doar ce mișcare a făcut adversarul, el își nota în carnețel și zicea îndată care trebuie să fie mișcarea de răspuns. La asemenea reprize veneau de asemenea să urmărească jocul numeroși pitici.

Dar orășelul șahului avea încă ceva mai grozav ca orice: automatele șahiste, care nu erau altceva decît niște mașini cu înfățișarea unor pitici obișnuiți, avînd nas, gură, ba chiar și cap. Înăuntru automatului se găsea o instalație electronică de calculat, cu memorie, care ținea legătura prin cablu electric cu pătrățelele d.e pe tabla de șah. Jucînd cu un prichindel adevărat, automatul găsea, mulțumită instalației lui electronice, cea mai potrivită mișcare de răspuns care să clucă la cîștigarea jocului și mișca, pe rînd, fiecare piesă. Asta n-ar avea de ce să vă mire, fiindcă jocul de șah își are regulile lui și întotdeauna poți calcula dinainte cum trebuie să miști piesele ca să nu pierzi partida.

Automatele șahiste erau construite de cei maibunișahiști, așa încît nu puteau juca cu succes la ele decît campionii, ba nici ei totdeauna. De multe ori se întîmpla să piardă jocul la automat însuși constructorul lui. Lucru lesne de înțeles, deoarece șahistul poate să obosească, să se îmbolnăvească să fie distrat și să miște prost piesa, pe cînd automatul nu obosește, ci lucrează mereu repede și fără greș, dacă, bineînțeles, nu se strică.

Într-un pavilion din orășelul șahului se găsea un automat șahist mare de tot, care putea să joace în același timp la treizeci și două de table.

Automatul era instalat în mijlocul unei mese rotunde pe care se aflau treizeci și două de table de șah, cu jucătorii respectivi.

După ce mișca piesa pe o tablă, aparatul se răsucea și făcea mișcarea pe o altă tablă, pe urmă iar se răsucea și așa o ținea într-una, făcînd mișcare după mișcare. Asta se întîmpla atît de repede, că unii dintre jucători nici nu apucau să dea răspuns la mișcare. În acest caz, automatul se oprea și aștepta pînă ce mișcarea era făcută.

În plimbarea lor prin orășelul șahului, drumeții noștri urmăriră multă vreme jocul celui mai mare automat șahist. Pînă la urmă, Bumbiței i se urî să privească, dar

Habarnam de-abia atunci prinse gust. Văzînd că unul din jucători a pierdut partida și se ridică de pe scaun, Habarnam se așează în locul lui și spuse că vrea să joace. Bumbița protestă susținînd sus și tare că ea nu poate să sufere jocul de șah. Împeștrîtu zise și el același lucru, dar Habarnam se încăpățîină și nu vru în ruptul capului să plece de acolo. Atunci Caracudă spuse că ar fi mai bine ca el, Bumbița și Împeștrîtu să se plimbe puțin prin orașelul vesel, iar Habarnam să rămînă la șah, pentru ca după aceea să-i caute.

Cu aceste vorbe, lucrurile se împăcară.

Capitolul douăzeci și patru

Cum s-a îmbolnăvit Habarnam de febra șahului

Bumbița și Împeștrîtu plecară cu Caracudă în orașelul vesel, iar Habarnam se apucă să joace șah cu automatul cel mare. Nici nu apucă să facă zece mișcări, că fu făcut șah mat. Hotărî atunci să mai joace o partidă și o pierdu și pe asta, după ce mută doar de cinci-șase ori. Următorul mat îl primi după trei mutări. Ai fi zis că automatul dibuie parcă fiecare mișcare greșită a lui Habarnam și găsește imediat mijlocul să-l învingă în timpul cel mai scurt cu putință.

Unul dintre jucători, care ședea alături de el, la masă, îi spuse că a început prea devreme să joace cu o mașină atît de complicată și că ar face mai bine să-și încerce la început forțele cu una mai mică, simplă.

Aflînd că în orașelul șahului mai sînt și alte automate, Habarnam se ridică de pe scaun și se duse în căutarea unei mașini pe puterile lui. Dar de-abia făcu cîțiva pași, că se întîlni cu o prichindută într-o rochie albă, frumoasă, presărată cu piese de șah în diferite culori și cu o pălărie în formă de coroană, amintind dintre toate piesele șahului pe regină.

— Bună dimineața, îi spuse ea lui Habarnam zîmbindu-i prietenos.

— Bună dimineața, răspunse el. Parcă te cunosc de undeva.

— Să-ți fie rușine, Habarnam, îl certă ea. M-ai și uitat? Adu-ți aminte de ziua cînd ai venit cu prietenii tăi la fabrica de îmbrăcăminte.

— A! făcu Habarnam. Adevărat! Acuma îmi amintesc. Ești Ațișoara.

— Exact, încuviință Ațișoara. Dar hai să stăm puțin colo pe bancă.

E așa de frumos aici.

Se așezară amîndoi pe băncuță.

— Să știi că noi, în schimb, nu v-am uitat, mereu vă pomenim, vorbi iar Ațișoara. Pentru noi, ziua aceea a fost tare veselă. Ții minte cum i-a spus atunci Aculița lui Doagă: „Nu sînteți cal și nu vă aflați în grajd. Nechezați acasă pînă vă săturați.” Ha! Ha! Ha! Acum, de cîte ori rîde cineva dintre noi îi zicem: „Nu necheza că nu ești cal și nu te găsești în grajd. Du-te acasă, nechează cît poțeste și pe urmă vino înapoi”.

Habarnam și Ațișoara rîseră cu poftă.

— Spune-mi, te rog, îți place în orașul nostru? Întrebă apoi Ațișoara.

— Foarte mult, răspunse Habarnam. Voi aveți de toate, și mașini de tot felul, și cinematografe, și teatre, și restaurante, și magazine. Nimic nu vă lipsește!

— Dar ce, la voi nu e ca la noi? Întrebă iar Ațișoara.

— Da, de unde! rosti Habarnam făcînd un gest de plictiseală. La noi, dacă vrei un măr te sui în pom și ți-l rupi singur, vrei fragi - trebuie să ți-i cultivi mai întîi, vrei alune - te duci în pădure după ele, într-un cuvînt, întîi lucrezi și pe urmă mîncîci. Pe cînd la voi te duci direct la restaurant și-ți comanzi ce-ți poțeste inima.

— Ei, nu-i chiar așa, protestă Ațișoara. Nici la noi nu merge să lenevești. Nimeni nu-și comandă și nu-și cumpără ce poțeste pînă cînd nu lucrează mai întîi pe cîmp, în grădini sau în fabrici.

— Da, dar noi n-avem mașini ca voi ca să ne ajute la lucru. Nici magazine nu avem. Voi trăiți cu toții împreună, pe cînd la noi fiecare își duce traiul în căsuța lui. Din cauza asta ies doar încurcături. În clădirea noastră, de pildă, locuiesc doi mecanici și nici un croitor. În altă casă locuiesc numai croitori și nici un mecanic. Dacă ai nevoie, să zicem, de pantaloni trebuie să te duci la croitor, dar el nu-ți dă, bineînțeles, degeaba, fiindcă în cazul cînd s-ar apuca să dea tuturor degeaba...

— Ar rămîne el fără pantaloni, rîse Ațișoara.

— Mai rău, rosti Habarnam făcînd iarăși gestul de plictiseală. Ar muri chiar de foame, pentru că n-ar putea să coasă haine și în același timp să-și agonisească singur hrana.

— Asta cam așa e, încuviință Ațișoara.

— Îi dai, va să zică, croitorului pentru pantaloni, să spunem, o pară, continuă Habarnam. Dar dacă el n-are ce face cu ea, ci îi trebuie, de exemplu, o masă, ești nevoit să te duci la tîmplar, să-i dai para ca să-ți facă o masă, pe care să o schimbi pe urmă cu niște pantaloni. E posibil însă ca și tîmplarul să-ți spună că n-are nevoie de pară, ci mai curînd de un topor. Atunci nu-ți rămîne decît să alergi la fierar ca să capeți toporul. Ba se poate întîmpla să afli, cînd ajungi cu toporul la tîmplar, că el nu mai are nevoie nici de topor, fiindcă și-a procurat unul din altă parte. Și uite așa te alegi, pînă la urmă, cu toporul în locul pantalonilor!

— Dar asta este într-adevăr o nenorocire! zise Ațișoara amuzată.

— Nu dintre cele mai mari - răspunse Habarnam - fiindcă ori- cum, fără pantaloni tot nu rămîi. Pînă la urmă se găsește un prieten care să te scoată din încurcătură și să-ți dăruiască vreo pereche dintr-ai lui sau cel puțin să ți-O împrumute pentru un timp. Mai rău e cînd, din pricina asta, unii dintre pitici se aleg cu niște boli îngrozitoare, cum ar fi invidia sau zgîrcenia. Piticul care s-a molipsit de zgîrcenie cară la el acasă tot ce-i cade sub mîină, fie că îi trebuie, fie că nu-i trebuie. Avem și noi în clădire un asemenea pitic: îi zice Gogoasă. Să vezi ce de catrafuse a strîns la el în cameră. Își închipuie că o să le schimbe pe alte lucruri folositoare pentru el. A strîns și unele lucruri de preț, de care alții poate ar avea chiar nevoie, dar Gogoasă le lasă să zacă degeaba pînă cînd se prăfuiesc și se strică. Are haine și veste cîtă frunză și iarbă, vreo douăzeci de costume întregi, iar pantaloni vreo cincizeci de perechi. Toate se tăvălesc grămadă pe podea, încît nici el nu mai știe bine ce are și ce nu are acolo. Cîte un pitic profită de asta. Dacă îi trebuie urgent pantaloni ori haină, își alege din grămadă care îi place. Gogoasă nici nu observă. Dar dacă observă totuși cumva, atunci să te ții... face un tărăboi că îți vine să fugi din casă!

Ațișoara rîse un timp cu poftă, pe urmă însă se opri din rîs și deveni serioasă.

— La urma urmelor e rușinos să faci haz pe socoteala unor bolnavi, zise ea. Bine că la noi nu poate căpăta nimeni o boală așa urîță. De ce ne-am apuca să adunăm grămezi de costume, dacă putem oricînd să luăm de la magazin orice costum dorim? Ba unde mai pui că moda se schimbă într-una și dacă o haină se demodează, tot n-o mai porți. De altfel - își aminti Ațișoara - unde sînt prietenii dumitale, Bumbița și celălalt... stai numai, cum îl cheamă? Întunecatu parcă.

— Nu Întunecatu, Împestrițatu, o corectă Habarnam. S-au dus amîndoi cu Caracudă în orașelul vesel, și eu am rămas aici să joc șah cu automatul.

— Ei, și ai jucat? Întrebă Ațișoara.

— Am jucat trei partide, dar n-am cîștigat nici una, răspunse Habarnam.

După ce află de la Habarnam cu care automat s-a apucat el să joace, Ațișoara îi spuse prietenului nostru că automatul acela este construit de campionul Figură, încît nici măcar un șahist experimentat nu poate să-l învingă ușor. Mare lucru se socotește și cînd termini o partidă cu el la egalitate, iar dacă izbutești să cîștigi, ți se dă dreptul să joci cu campionul Figură, pentru disputarea întîietății.

Pentru asemenea jucători neexperimentați ca Habarnam existau în orașelul șahului niște automate mai puțin complicate. Instalația electronică a acestor mașini era mult mai simplă, încît nu era chiar atît de greu să cîștigi jocul cu ele. Unde mai pui că unele dintre automate erau în așa fel construite, încît să-i amuze cît mai mult pe jucători. Așa, de

pildă, era unul care avea o mutră nostimă. Ba pe deasupra mai putea să fîșie din nas și să-și mîngîie ceafa, ceea ce părea grozav de caraghios. La altul, fața era făcută din material plastic elastic și de cîte ori izbutea să facă o mișcare bună la șah, pe chipul lui apărea un zîmbet triumfător. Cum începea să cîștige partida, gura i se lărga pînă la urechi, dar dacă lucrurile se schimbau cumva în defavoarea lui, făcea niște grimase atît de îngrozitoare, încît era imposibil să-l privești fără să te prăpădești de rîs. Mai era, pe urmă, alt automat, al cărui păr se ridica în cap măciucă și care avea în fiecare nară cîte un bec aprins, din care pricină nasul i se făcea roșu ca la bețivi.

Puteai să mai întîlnești pe acolo și cîte un automat care imită diferite gesturi ale şahiştilor. Unul din ele, de fiecare dată cînd trebuia să miște o piesă, încrețea un timp fruntea, se ciupea de nas, apoi ridica piesa de pe tablă și o ținea mult în mînă, de parcă s-ar fi gîndit în vremea asta unde să o așeze; pe urmă o puneă într-un anume loc, dar se răsgeîdea îndată și o muta într-altă parte. După aceea își lua din nou aerul că se gîndește. Asemenea apucături izbuteau să-i scoată din sărite pe şahiștii mai nerăbdători, încît jocul nu mai putea să-i plictisească. Unul dintre automate, înainte de a mișca piesa, făcea întîi: „Hm!” apoi ofta, tușea, își sucea capul în toate părțile, desfăcea larg amîndouă brațele și înălța din umeri. Altul rostea în timpul jocului tot felul de vorbe, cum ar fi: „Aha, va să zică mata așa ai mișcat. Ei bine, nici eu n-am să mă las mai prejos”, sau: „Stai că-ți arăt eu ție cum se joacă șah”, sau: „Păzea că te distrug !” Vocea era împrumutată automatului de un magnetofon, adică de un aparat sonor cu înregistrări pe bandă, pe care erau imprimate cele cîteva fraze. La fiecare mutare a unei piese, magnetofonul se deschidea automat și făcea să sune una din frazele înscrise pe bandă.

Fiecare automat își avea numele lui. Așa, de pildă, automatul cel mare, cu treizeci și două de locuri, se numea „Titanul”. Celui care spunea „Păzea că te distrug” i se dăduse numele „Distrugătorul”, iar celui care se mîngîia pe ceafă i se zicea, n-aș putea să vă spun din ce pricină, „Drăcilă”. Ațișoara îi făcu cunoștință lui Habarnam cu toate automatele și el jucă cu fiecare cîte o partidă, dar nu cîștigă decît o dată, cînd jucă cu Drăclia.

— Ei, vezi că ai făcut progrese? Îl încurajă Ațișoara. Ar trebui să vii mai des pe aici, la antrenament.

În timp ce Habarnam juca șah, Bumbița și Împestrițatu se amuzau în orașelul vesel. Distracțiile începeau din locul unde începea și orașelul, cu alte cuvinte chiar de la poartă. Intrarea nu era formată nici dintr-o poartă mare, nici dintr-o porțiță mică și nici dintr-o ușă, ci dintr-un tub larg, metalic, ca un fel de tunel.

Tunelul se învîrtea într-una și oricine încerca să treacă prin el în chip obișnuit cădea neapărat, fiindcă picioarele îi alunecau într-o parte. Pentru ca cineva să nu se rostogolească trebuia să nu calce drept, ci oblic, mutîndu-și sprinten picioarele cînd într-o parte, cînd într-alta. Unii dintre piticii mai încercați în de-alde astea treceau prin tunel fără să se clatine măcar. Dar aceștia erau puțini. Cei mai mulți nu puteau să intre în orașel fără să se tăvălească mai întîi prin tot tunelul. De obicei, la intrare era adunată o grămadă de pitici care făceau haz pe socoteala curajoșilor ce străbăteau tubul. Amestecîndu-se cu gloata adunată, Bumbița, Caracudă și Împestrițatu rîdeau alături de ceilalți. Cel mai mult se amuza Împestrițatu. El era sigur că nu-i de loc greu să treci prin tub și că toți cad din pricina stîngăciei lor. După ce se sătură de rîs, Împestrițatu își spuse că e timpul să-și arate iscusința și pași, fără frică, în tunel. Nici nu apucă să facă trei pași, că și alunecă, rostogolindu-se prin tunel ca o bucată de lemn. Bomboanele din buzunar i se risipiră care încotro. Degeaba încercă să se ridice ca să le adune pe toate, că se prăvălea mereu înapoi și se tot rostogolea, pînă cînd fu aruncat afară de partea cealaltă. Toată această reprezentare stîrni în gloată o furtună de rîs.

— Vezi, nici n-am intrat încă în orașelul vesel și am și început să ne înveselim, îi spuse Caracudă Bumbiței. Să observi însă că aici comicul se naște foarte simplu. Oamenii se amuză unii pe alții. Întîi rîzi tu de alții, iar mai tîrziu, cînd treci prin tunel, rîd ceilalți de tine.

Vorbind astfel, Caracudă intră în tub. În ciuda trupului lui ca un butuc, el pași destul de sprinten tot drumul și nu alunecă decît cu doi pași înainte de ieșire, ceea ce stîrni

totuși rîsul spectatorilor. Pe urmă veni rîndul Bumbiței. Toți erau siguri că are să cadă și ea și se pregătiră să rîdă în lege, dar ea înaintă atît de ușurel, încît nu se poticni niciodată.

De cum se văzură în orașelul vesel, drumeții noștri pășiră pe o alee și curînd se treziră într-o piațetă unde se găsea un cerc mare de lemn, numit roata dracului. Cine dorea., se așeza pe suprafața cercului, care începea să se învîrtă tot mai repede, pînă cînd forța centrifugă îl zvîrlea cît colo pe cel așezat.

După ce se învîrtiră pe roata dracului și căzură la pămînt de-a berbeleacul, cei trei o porniră mai departe, oprindu-se abia în fața oglinzii fermecate. Oglinda asta nu era plată, obișnuită, ci strîmbă, ba pe deasupra mai făcea și ape, din care pricină capul piticului care se oglindea în ea se întindea în lung ca o păstaie de mazăre, iar picioarele lui rămîneau scurte ca de rățușcă; apoi se întîmpla exact invers: picioarele i se lungeau de-ai fi zis că sînt niște macaroane și capul arăta ca o clătită. După aceea începea să se lungească nasul, pe cînd fața se strîmba într-o parte și i se schimonosea în așa hal, încît pînă la urmă n-o mai putea asemăna cu nimic.

Era imposibil să te uiți la toate aceste poceli fără să faci haz. Șiifiindcă rîsul trezește pofta de mîncare, drumeții noștri se duseră să ia masa la restaurant, iar după-masă se plimbară cu autoscaunul atomic pe roate și cu autopatinele cu roțile.

Autoscaunul atomic semăna foarte bine cu un scaun obișnuit sau cu un mic fotoliu, avînd un postament pentru sprijinirea picioarelor, care se mișca cu ajutorul unor roțile moi de cauciuc. Dedesubt, sub scaun, se afla un motorăș atomic care pune mașina în mișcare.

Pentru ca să mergi cu autoscaunul, nici nu aveai măcar nevoie să te pricepi la condus. Era de ajuns să te așezi și să spui: „Înainte”, și scaunul pornea singur. „Mai repede” sau „Mai încet”, și scaunul își iuțea ori își încetinea mersul; „La dreapta” sau „La stînga”, și scaunul întorcea încotro ți-era voia; „Stop”, și scaunul oprea în aceeași clipă.

Toate aceste cuvinte puteai să nu le rostești tare, ci doar pe șoptite, ba chiar să nu le rostești de loc, să le spui doar în gînd.

Bumbița și Împestrițatu îl întrebă pe Caracudă cum e cu puțință așa ceva. Caracudă le spuse că postamentul prinde semnalele electrice date de picioarele piticului care șade pe autoscaun și le transmite instalației electronice speciale care pune în mișcare motorul, reglează viteza ori dă drumul mecanismului de întoarcere la dreapta sau la stînga.

— Ce semnale ar putea să vină de la picioarele mele? se miră Împestrițatu. N-am simțit niciodată așa ceva.

— N-ai simțit, e adevărat - aprobă Caracudă - pentru că sînt foarte slabe. Dar ele există totuși. Ajunge să gîndești - adică să-ți spui în gînd „Înainte”, sau celelalte cuvinte, ca în aceeași clipă să plece de la creierul tău primul impuls electric nervos care să ordone fotoliului s-o ia înainte ori înapoi, să se întoarcă la dreapta sau la stînga sau să se oprească din mers. Ei, află că tocmai aceste impulsuri electrice sînt recepționate de instalația electronică.

Împestrițatu prinse a se plimba în autoscaun, urmărind cu interes cum ascultă mașina de gîndurile lui.

Ei - își zise el de la o vreme - după mine, să știi că un asemenea autoscaun e chiar mai bun decît bagheta magică a lui Habarnam. Cu scaunul îți ajunge să zici în gînd „La dreapta” sau „La stînga” și dorința ți se împlinește îndată, pe cînd bagheta trebuie în plus s-o răsucești, ba să-i mai și poruncești cu glas tare. Adică, pe scurt, prea multă bătaie de cap.

După ce se sătură de autoscaune, Bumbița, Împestrițatu și Caracudă se plimbară pe autopatinele cu roțile, care aveau cam același fel de instalație electronică ca și un autoscaun, cu alte cuvinte primeau impulsul electric de la picioarele piticului care patina și îl duceau acolo unde voia.

Caracudă le zise că deocamdată autoscaunele și autopatinele există numai în parc, dar că în curînd ele or să circule prin tot orașul, încît, de la o vreme, s-ar putea ca nici un

pitic să nu mai vrea să aibă de-a face cu automobilul, toată lumea preferînd autoscaunul electronic.

Ziua trecu pe nesimțite. Caracudă, Bumbița și Împestrițatu se întoarseră în orașelul șahului, unde, după ce-i găsiră pe Ațișoara și pe Habarnam, se duseră cu toții în orașelul teatral, să vadă un spectacol.

De atunci, Bumbița și Împestrițatu puteau fi văzuți în orice zi în orașelul vesel. Habarnam însă își petrecea toată ziua cu șahul. Acolo se întâlnea cu Ațișoara, cu care discuta într-una vrute și nevrute, dar cel mai important lucru pe care îl făceau zilnic erau partidele de șah. Ațișoara era o șahistă înfocată și se bucura că și Habarnam a îndrăgit șahul sau, cum spuneau în acest caz piticii din Orașul Soarelui, s-a îmbolnăvit de febra șahului.

Capitolul douăzeci și cinci

Cum a fost găsit Fluieraș

În primele zile ale șederii lui la spital, Fluieraș rămînea uimit cînd auzea că sora ori vreunul dintre medici i se adresează numindu-l Strîmbicel. Totuși nu-i trecu prin cap să întrebe de unde pînă unde s-a ales el cu un nume atît de ciudat. Asta pentru că mintea îi era nițeluș cam tulburată din pricina comotiei cerebrale pe care o suferise, așa încît nu mai putea judeca la fel de limpede ca mai înainte. Încetul cu încetul se restabili după boală, dar într-o timp, fără să-și dea seama, se obișnuie cu noul lui nume, încît, de la o vreme, ajunsese să i se pară că niciodată nu l-a chemat altfel decît Strîmbicel. Numai cîteodată tresărea cînd auzea că i se spune așa și atunci nu răspundea de la început, ci mai stătea oarecî pe gînduri, ca și cum ar fi trebuit să-și dea seama dacă este ori nu este el cel strigat.

Această ciudățenie în purtarea lui Fluieraș nu, i-a scăpat nici doctorului Compresă, dar doctorul a luat-o drept urmare a suferințelor care au înrîurit asupra sistemului nervos al bolnavului, făcîndu-l să fie cuprins cînd de neliniște, cînd de nepăsare față de orice s-ar fi petrecut în jur.

De aceea, Compresă își aplică mai departe tratamentul său obișnuit de vindecare prin rîs, deși, la început, glumele nu descrețiră cîtuși de puțin fruntea lui Fluieraș. Numai pe măsură ce i se limpezea mintea, bolnavul începea să priceapă hazul întîmplărilor povestite, iar fața i se lumina de un zîmbet plin de înțelegere. Asta arată că puțința de a pricepe tot ce e caraghios este legată la pitici de înțelepciunea fiecăruia.

Băgînd de seamă că obrazul lui Fluieraș se înseninează pe zi ce trece, doctorul Compresă se hotărî să treacă la cea de a doua parte a tratamentului său; adică, să nu se mai mărginească la povestitul istorioarelor cu haz, ci să înceapă a-i citi bolnavului cărți vesele. Așa se face că fu aleasă pentru citit cartea cunoscutului scriitor Rîndunel: „Despre cei treizeci și trei de pușori hazlii și despre ale lor peripeții.” Ascultînd întîmplările caraghioase scrise în carte, Fluieraș rîse din toată inima. Asta îl bucură pe Compresă, care își spuse că a sosit vremea să-i lase bolnavului plăcerea de a citi singur. Îi aduse, prin urmare, un vraf de ziare dintre acelea care apăruseră în ultimele zile și în care se povestea mult despre dispariția milițianului Fluieraș. De cum își văzu numele prin gazete, își și aminti că el este milițianul cel dispărut și nicidecum Strîmbicel, cum i se spunea în spital.

Conștiința lui își reveni cu desăvîrșire, așa încît prinseră a i se perinda prin minte toate întîmplările prin care trecuse. În cele din urmă își aminti cum a răsucit Habarnam bagheta magică și cum îndată după aceea s-au prăvălit pînă la pămînt zidurile miliției. Aruncînd cît colo vrafurile de ziare din jurul lui, Fluieraș vru să sară din pat.

— Stai culcat, Strîmbicel, stai culcat! îi spuse doctorul Compresă. Încotro ai de gînd s-o pornești?

— Dar eu nu-s Strîmbicel, ci milițianul Fluieraș, răspunse Fluieraș.

Dați-mi voie să mă întorc la postul meu, ca să-l arestez pe vrăjitor.

Trebuie să scot cât mai repede din mîna lui bagheta aceea magică cu care e în stare să dărîme toate casele din oraș și să aducă cine știe cîte pagube.

Doctorul Compresă știa că bolnavii cu mintea tulburată au adesea vedenii: li se pare că sînt urmăriți de fantome, de căpcăuni ori de vrăjitori răi. De aceea, el căută să-l încredințeze pe Fluieraș prin tot felul de vorbe că nu există vrăjitori și nici n-au existat vreodată. Dar degeaba, deoarece Fluieraș o ținea morțiș că a văzut el, cu ochii lui, un vrăjitor care a dărîmat zidurile miliției.

— Și cum arăta, mă rog, vrăjitorul dumitale? întrebă doctorul Compresă cu un zîmbet pe buze.

— La fel ca toți piticii - răspuse Fluieraș - se deosebea doar prin culoarea galbenă a pantalonilor și prin bagheta magică pe care o avea în mînă.

— Ei, atunci este limpede că totul a fost numai o închipuire a dumitale, zise Compresă Unde s-a mai pomenit pitic cu pantaloni galbeni.

O asemenea culoare nici nu se poartă măcar!

— Foarte bine că nu se poartă, răspuse Fluieraș. Cu atît mai ușor are să-mi fie să-i smulg din mînă bagheta magică, fiindcă am să-l recunosc îndată după culoarea galbenă a pantalonilor lui.

Doctorul Compresă dădu cu deznădejde din cap și puse mîna pe fruntea bolnavului, ca să vadă dacă nu cumva are temperatură.

— Sînt sigur că te doare capul, rosti el apoi.

— Nu mă doare de loc! protestă Fluieraș supărat.

— Spui că nu te doare fiindcă așa ți se pare, vorbi iar Compresă.

Uite, o să-ți punem gheață pe frunte și ai să vezi ce bine ai să te simți.

După ce vorbi astfel, doctorul Compresă chemă sora și îi spuse:

— Pune, te rog, gheață pe fruntea lui Strîmbicel.

— Dar v-am spus o dată că eu Sînt milițianul Fluieraș și nicidecum Strîmbicel!

— Ei lasă, lasă, îl liniști Compresă! Așa pățesc cîteodată bolnavii care au suferit o comotie cerebrală, își închipuie că au intrat în pielea cine știe cărei celebrități. Tot așa ți s-a întîmplat și dumitale. A fost de ajuns să citești prin ziare despre vestitul milițian Fluieraș, ca să intri la idee; ți se pare acum că dumneata și cu Fluieraș sînteți una și aceeași persoană.

— Ba nu mi se pare. Așa este! Eu Sînt Fluieraș, vorbi bolnavul cu încăpăținare.

— Uite - zise doctorul - cînd ai să-ți vezi carnetul ai să te convingi singur că ești Strîmbicel și nu Fluieraș. Soră, adu, te rog, carnetul lui Strîmbicel.

Ascultîndu-l pe doctor, sora aduse o haină și scoase de acolo un carnet de șofer.

— Ia privește ce scrie aici, spuse Compresă luînd permisul în mînă. Locuiești pe strada Macaroanelor, nu-i așa?

— Sigur! aprobă Fluieraș.

— În casa cu numărul treizeci și șapte?

— Da, exact, în casa cu numărul treizeci și șapte.

— Prin urmare ești Strîmbicel!

— Asta nu se poate!

— De ce să nu se poată? întrebă doctorul. Aici scrie negru pe alb: „Strîmbicel.” Privește și dumneata dacă nu scrie așa: „Strîmbicel”.

— Într-adevăr, se minună Fluieraș. Și apucînd permisul prinse a citi cu glas tare: „Strîmbicel locuiește pe strada Macaroanelor nr. B7, apartamentul 66.” A! Dați-mi voie - se întrerupse el - de ce scrie aici apartamentul 66? Eu locuiesc la 99.

— Ei - zise doctorul - să știi că încurcătura asta s-a petrecut în capul dumitale. Din pricina loviturii pe care ai suferit-o s-a întors numărul 66 cu picioarele în sus, așa încît ți-a ieșit 99.

Fluieraș întoarse permisul cu susul în jos și pufni în rîs:

— Ia te uită! se înveseli el. Chiar așa a ieșit: 99! Ei, să nu mai fiu atunci Fluieraș o dată ce nu sînt nici Strîmbicel! Adică... Uff!

Altfel trebuie spus! Să nu mai fiu Strîmbicel o dată ce sînt Fluieraș! Nu-i așa că am dreptate?

— Sigur, toată dreptatea, îl încredință Compresă. Dar nu-i nevoie să te frămînti pentru asta! Încearcă mai bine să dormi! Cînd ai să te trezești, n-ai să mai ții minte nici o fărîmă din întreaga poveste cu Fluieraș.

Numai eu port vina în încurcătura asta! Ce mi-o fi venit să-ți dau ziaarele?

Peste puțină vreme, Fluieraș se liniști de tot și adormi.

Totuși, după discuția asta doctorul Compresă rămase pe gînduri.

Nu pentru că s-ar fi îndoit că Strîmbicel ar putea fi altcineva decît Strîmbicel! Nu! Compresă era sigur că Strîmbicel era Strîmbicel. Totuși, în străfundul sufletului lui nu se simțea tocmai liniștit. Luînd cu el carnetul de șofer, doctorul se duse în strada Macaroanelor, căută casa cu numărul B7, se urcă pînă la etajul patru și sună la ușa apartamentului șazeci și șase. Cel care deschise fu Glumilă.

— Spuneți-mi, vă rog - întrebă doctorul Compresă - aici locuiește Strîmbicel?

— Da - răspunse Glumilă - poftiți înăuntru.

Pe cînd doctorul se pregătea să intre în cameră, Glumilă îi strigă lui Strîmbicel, care sedea pe divan:

— Uite, Strîmbicel! Ji-au venit musafiri! Zău dacă te mint!

Strîmbicel se ridică în întîmpinarea doctorului.

— Va să zică, dumneata ești Strîmbicel! se minună Compresă, cînd avu în fața lui pe adevăratul Strîmbicel.

— Bineînțeles, și de ce n-aș fi eu?

— Sigur, se grăbi Compresă să aprobe. De ce n-ai fi dumneata?

Vezi însă că noi mai avem un Strîmbicel... adică pffuu! Ce prostii vorbesc! Spune-mi, te rog, n-ai pierdut din întîmplare carnetul dumitale de șofer?

— Ba cum să nu, cum să nu! se bucură Strîmbicel. L-am pierdut... mai bine zis nu l-am pierdut, mi l-a luat din greșeală, o dată cu haina, un pitic ciudat care a dormit la noi într-o noapte.

Doctorul Compresă scoase din buzunar carnetul și i-l arătă lui Strîmbicel.

— Exact! strigă Strîmbicel. Chiar acesta este! Cum a ajuns la dumneata?

Atunci doctorul prinse a le istorisi celor doi despre piticul pe care l-a adus în spital prichinduța Maculina. La rîndul lor, Strîmbicel și Glumilă îi povestiră doctorului cum într-una din seri a nimerit în apartamentul lor, nu se știe prin ce întîmplare, un pitic care a dormit la ei peste noapte și care la plecare și-a pus haina lui Strîmbicel, uitîndu-și-o pe a sa.

După ce isprăviră de povestit, Strîmbicel și Glumilă porniră împreună cu doctorul spre spital, luînd cu ei și haina lui Fluieraș. Cum îl văzură pe bolnavul nostru, care încă mai dormea, îl recunoscură și spuseră că fără doar și poate nu este altul decît piticul care a dormit la ei în noaptea cu pricina.

Luînd haina lui Strîmbicel, cei doi plecară, după ce mai întîi cerură să li se dea voie să-l viziteze pe bolnav a doua zi și să-l întrebe amănunțit cum a nimerit în apartamentul lor.

După plecarea lui Glumilă și Strîmbicel, doctorul Compresă rămase multă vreme pe gînduri.

— Nu mai rămîne nici o îndoială că Strîmbicel al nostru nu este Strîmbicel, își zise el în cele din urmă. Și o dată ce nu este Strîmbicel, înseamnă că nu poate fi altul decît însuși milițianul Fluieraș, cel dispărut.

Ajungînd la asemenea concluzii, doctorul Compresă telefonă pe la redacțiile tuturor ziarelor și le vesti că milițianul cel dispărut cu numele de Fluieraș nu este nicidecum dispărut, ci poate fi găsit oricînd la spitalul său. Cît ai clipi din ochiseși ivi în spital, venind direct de la gazetă redactorul corespondent Condeiaș, care stătu de vorbă cu doctorul

Compresă și cu milițianul Fluieraș, apoi se repezi pe la Glumilă și Strîmbicel, aflînd de la ei tot ce știau din ciudatele întîmplări, după aceea trecu pe la prichinduța Maculina ca să-i pună cîteva întrebări, apoi se duse la miliție, unde vorbi cu milițianul Păzilă și se încredință totodată, la fața locului, că zidurile închisorii au fost într-adevăr dărîmate.

În dimineața următoare, toate ziarele scriau despre aventurile milițianului Fluieraș. Neașteptata veste zgudui tot orașul. Curioși, localnicii își rupeau din mîină ziarele, ca să se încredințeze cu ochii lor că milițianul Fluieraș, cel care a stîrnit atîta vîlvă în juru-i, a fost în sfîrșit găsit.

Nu se vorbea decît despre Fluieraș!

Sosit devreme în orașelul șahului, Habarnam juca șah cu automatul „Drăcilă” și privea mirat spre piticii care se strînseseră pe aleile parcului și citeau ceva în ziar, discutînd între ei cu multă însuflețire. Ar fi vrut și el să afle ce anume se discută, dar jocul de șah îl pasiona atît de mult, încît nu se îndura să întrerupă partida.

Tocmai atunci o zări pe Ațișoara, care venea în fugă spre el, fluturînd un ziar în mîină.

— Habarnam! strgă ea de departe. Fluieraș a fost găsit!

— Fluieraș? întrebă Habarnam mirat. Cine o mai fi și ăsta?

Uitase cu desăvîrșire de existența lui Fluieraș.

— Ei, cum cine? răspunse Ațișoara. Milițianul Fluieraș, cel care se pierduse.

Dintr-o dată, Habarnam își aminti totul. Într-o clipă fu lîngă Ațișoara, îi smulse ziarul din mîină și se apucă să citească.

În ziar, pătaniile lui Fluieraș erau istorisite pe rînd de Glumilă și Strîmbicel, de către Maculina, milițianul Păzilă și doctorul Compresă, ba chiar de Fluieraș însuși. Fluieraș le dădea de știre tuturor că vrăjitorul care făcuse să se dărîme zidurile miliției poartă pantaloni galbeni-canar, așa încît poate fi lesne descoperit și lipsit de bagheta magică, cea aducătoare de pagube.

Cum își trecu ochii peste înștiințarea lui Fluieraș, Habarnam fu cuprins de spaimă. Galben ca ceara, se așeză repede pe o bancă și prinse a-și acoperi cu ziarul pantalonii săi de culoarea canarilor.

— Ce-icu tine, Habarnam? întrebă Ațișoara rîzînd. A, înțeleg acum! Vezi, doamne, și tu ai tot pantaloni galbeni. Ți-e frică să nu te ia pe tine drept vrăjitorul cela, nu-i așa?

— Așa este, recunosc Habarnam.

— Mă mir că nu ți-e rușine, strigă Ațișoara supărată. Știi bine că nu există vrăjitori!

— Atunci de ce spune Fluieraș că a văzut unul?

— Prostii! răspunse Ațișoara. Fluieraș este bolnav, are mintea tulbure și aiurează într-una, așa încît toată povestea cu vrăjitorul nu s-a petrecut decît în închipuirea lui. Uite, citește ce spune despre asta doctorul Compresă.

Habarnam citi atunci în ziar și cele povestite de doctor. Compresă scria că milițianul Fluieraș mai are încă destul pînă la vindecare. Facultățile lui mintale nu sînt pe deplin restabilite după comotia cerebrală de care a suferit, nici imaginația nu-i lucrează încă cum trebuie și de aceea îi apar înaintea ochilor asemenea vedenii ca aceea a vrăjitorului cu pantaloni galbeni; își închipuie, cu alte cuvinte, că a văzut cîndva un astfel de vrăjitor, dar, se înțelege, așa ceva nu s-a întîmplat niciodată. Curînd, bolnavul va înceta să mai viseze vrăjitori; pînă atunci trebuie să mai stea în spital, deoarece bolnavii cu mintea tulbure sînt primejdioși pentru piticii sănătoși.

Aflînd că Fluieraș n-are să iasă chiar atît de repede de la spital, Habarnam se mai liniști un pic. Cu toate astea îi fu teamă să se ridice de pe bancă, fiindcă i se părea că toată lumea are să se uite la pantalonii lui cei galbeni.

— Ciudat mai ești! îi zise Ațișoara. Parcă numai tu ai purta pantaioni galbeni! Ia privește în jur!

Habarnam se uită și văzu atunci că, într-adevăr, numeroși pitici poartă pantaloni galbeni.

— Îți mai aduci aminte - spuse Ațișoara - că în ziua când ai venit voi să ne vizitați fabrica, pictorița Năsturica făcea un proiect de pantaloni galbeni? Ei bine, de atunci fabrica și-a însușit acest model și încă de aseară pantalonii galbeni se găsesc pe la toate magazinele.

Galbenul a ajuns, la noi în oraș, cea mai modernă dintre culori.

Capitolul douăzeci și șase

Evenimente însemnate

Văzînd că nimeni nu bagă în seamă pantalonii lui cei galbeni, Habarnam se liniște și nu se mai gîndi de loc la milițianul Fluieraș. Ziua îi trecu cum nu se poate mai plăcut, dar cînd veni seara și fu nevoit să se culce, îl cuprinsese dintre-o dată un soi de neliniște. La început nici nu putu pricepe ce se întîmplă cu el. I se părea ba că a pierdut ceva, ba că i-a promis cuiva că are să-i dea nu știa nici el ce și pînă la urmă nu-i dăduse, ba că altcineva i-a făcut o făgăduială și nu și-a ținut-o.

„Naiba știe ce am! se minună el. Mi-era așa de bine, și poftim ce m-a găsit!...”

Vorbindu-și astfel, Habarnam se suci în pat cînd pe o parte, cînd pe alta, silindu-se din toate puterile luisă adoarmă. Deodată însă auzi un zumzet subțirel, parcă ar fi zumzăit un țințar. Trase el ce trase cu urechea și iată că de la o vreme zumzăitul se prefăcu într-o voce.

„Nu cumva ai uitat de milițianul Fluieraș? Nu cumva ai uitat?”

„Ia te uită - se minună Habarnam - dar asta este chiar dumneaei, conștiința! De mult, vorba aceea, n-am avut plăcerea să vă ascult!”

Conștiința însă nu luă în seamă glumele lui Habarnam vorbi mai departe.

„Tu dormi fără să-ți pese de nimic, dar milițianului Fluieraș nu vor să-i dea drumul din spital. Și asta numai din Pricina ta. Du-te mai bine la Compresă și spune-i că milițianul a văzut, într-adevăr, în mîna ia o baghetă magică. Fiindcă altfel, vezi tu, doctorul are credința că Fluieraș nu este în toate mințile și se chinuie, degeaba, să-l trateze.”

— Ce pedeapsă cumplită! bombăni Habarnam printre dinți. Nici nu apuc să pun bine capul pe pernă, că ea se trezește și începe să mă piseze. Dumneaei are, vezi bine, insomnii!

Aș, de unde! Conștiința nu voia să tacă în nici un chip, ci o ținea una și bună.

„Dar înțelege că vreau să te faci o dată mai bun. Nu pot să dorm cînd văd apucăturile tale urîte.”

„Ei lasă, lasă, răspunse Habarnam iritat la culme. Mîine mă duc și povestesc totul. N-are decît să mă pedepsească milițianul. Chiar bagheta magică poate să mi-o ia. Mă descurc eu și fără baghetă. Numai neplăceri am avut din pricina ei.”

Abia apucă să-și termine vorba, că vocea conștiinței tăcu, așa încît el putu să doarmă în voie.

În ziua următoare, Habarnam nu se duse, bineînțeles, nicăieri și nu spuse nimănui nimic, iar seara, cînd conștiința prinse din nou a-l muștra, îi făgădui că are să facă și are să dreagă a doua zi. Și uite-așa găsi el chipul cel mai nimerit în care să-și tot adoarmă conștiința. Nu mai era nevoie s-o contrazică, ci îndată ce-o auzea certîndu-l, îi și spunea: „Lasă, nu-i nimic, mă duc mîine.” Atunci, conștiința tăcea, iar el putea să doarmă cît avea poftă.

Drumeții noștri petreceau la fel de bine ca și pînă atunci, plimbîndu-se toată ziua prin parc; dar între timp, Orașul Soarelui trăi evenimente care avură darul să tulbure viața piticilor de prin partea locului.

Un mare rol în desfășurarea acestor evenimente îl jucă cei trei foști măgari, adică preacunoscuții noștri Bălțatu, Zvăpăiatu și Pistru. De cum se găsiră cîteșitrei laolaltă pe

strada Macaroanelor și de cînd îi trecu lui Pistrui prin cap să întindă de-a curmezișul trotuarului frînghia din pricina căreia pătimise atîta milițianul Fluieraș, nu se mai îndurără să se despartă unul de altul. Împreună nu le era de loc urît. Ba, pe deasupra, Zvăpăiatu și Bălțatu nădăjduiau ca fratele lor Pistrui să le găsească vreo îndeletnicire plăcută, cu care să-și mai omoare și ei vremea.

Pistrui le spuse că cea mai năstrușnică treabă care le-ar rămîne de făcut ar fi să ude trecătorii cu furtunul, dar că, cine știe, poate mai tîrziu o să născopească altele și mai și.

A doua zi de dimineață, de cum se iviră pe stradă grădinarii ca să strophească florile, Bălțatu, Zvăpăiatu și Pistrui îi pîndiră, îi smulseră unuia dintre ei furtunul din mîină și se apucară să ude trecătorii. Pînă să-și dea bine seama ce se întîmplă cu ei, piticii care treceau pe stradă se și pomeneau uzi leoarcă din creștet pînă-n tălpi. Cei trei repetară gluma cu trecătorii de pe strada alăturată, pe urmă cu cei de pe o altă stradă. Se înțelege că isprăvile lor nu trecură neobservate. Așa se face că în ziua următoare apărură într-unul din ziare niște rînduri care sunau cam așa:

„După cum își amintesc desigur cititorii, ziarul nostru a mai vorbit într-unul din numerele sale trecute despre doi necunoscuți care, punînd mîna pe un furtun de stropit florile, au udat cu el numeroși pietoni. Ieri s-a petrecut pe străzile orașului o altă serie de asemenea cazuri necuviincioase. Unul dintre pietonii udați din cap pînă în picioare a răcit și a căpătat guturai. În prezent, bolnavul se află la spital, unde după toate probabilitățile va trebui să mai zacă încă vreo două-trei zile.

Se cuvine să amintim neapărat cititorilor noștri că udarea trecătorilor cu apă rece este una din acele apucături sălbătice și neghioabe care de foarte mult timp n-au mai avut loc în orașul nostru. Ultima oară s-a petrecut un astfel de caz la noi în urmă cu zece ani. În acele vremuri îndepărtate mai existau pitici cărora le plăcea să facă neplăceri altor pitici. Așa, de pildă, unora dintre ei le părea nostim să se apropie pe furiș de cineva și să-i de un pumn în spate ori să-i toarne în cap o cană cu apă rece. Altor le plăcea grozav să joace o așa-zisă leapșă, doborînd la pămînt pe trecători și gonind pe străzi ca vîntul, de unde le veni și numele de vînturatici.

În urma aplicării unor măsuri educative, vînturaticii au dispărut din orașul nostru de foarte mulți ani. Ne punem atunci întrebarea: oare acei necunoscuți care se îndeletnicesc cu stropirea trecătorilor de pe străzile noastre sînt cumva vechii vînturatici, supraviețuitori ai vremurilor trecute, sau sînt niște vînturatici noi, care au sosit din cine știe ce meleaguri îndepărtate. Nădăjduim că într-un viitor cît mai apropiat lucrurile se vor lămuri.”

Printre altele, fie spus, stropirea trecătorilor cu furtunul nu era singura distracție a vînturaticilor noștri. Văzînd că piticii din Orașul Soarelui se joacă de-a v-ați-ascunselea, prinseră și ei să joace acest joc, dar îi aduseră unele „îmbunătățiri.” Noul joc se numi „de-a v-ați-ascunselea al vînturaticilor” și începu chiar să fie jucat de unii pitici din oraș.

Fiecare pitic prins în ițele jocului cu pricina ținea în mîină o cană cu apă.

Cel care căuta nu trebuia numai să-l găsească pe cel ascuns, ci să-i și toarne în cap apa din cană, iar cel ascuns trebuia, la rîndul lui, să toarne apă în capul celui de care era găsit. Tot așa apăru și așa-zisa „leapșă a vînturaticilor.” Toți jucătorii acestui joc curios se fugăreau între ei pînă izbuteau să se strophească unul pe altul ciuciulete. Adică jocul venea așa: piticul ales leapșă căuta să toarne apă pe după gulerul altui pitic. Cum își atingea ținta, înceta să mai fie leapșă și trecea acest rol celui udat, care se străduia la rîndul lui să toarne apă pe după gulerul altor jucători.

Dar cei trei foști măgari nu îndrăgiră numai jocurile cu alergături, ci și pe cele de masă, cum ar fi: lotoul, dominoul, biliardul, tablele, ba chiar șahul. Nici pe astea însă nu aveau poftă să le joace simplu, ca toată lumea, iar Pistrui, care avea ideile cele mai năstrușnice dintre ei toți, propuse să se joace pe bobîrnaci. Conform acestui sistem, cel care pierdea partida de șah ori de table, de domino ori de biliard era obligat să întindă fruntea spre învingător, care îi dădea unul sau mai mulți bobîrnaci, după cum se stabilea dinainte.

Se cuvine neapărat să vă amintim că Bălțatu, Zvăpăiatu și Pistrui se purtau atît de urît pentru că nu erau de loc niște pitici ca toți piticii.

Am putea spune că fiecare dintre ei păstra în străfunduri ceva din animalul care fusese mai înainte. Cel mai urîcios era Zvăpăiatu, care niciodată nu se dădea la o parte ca să facă loc trecătorilor. Ba dimpotrivă căuta să-i împingă pe cei pe lângă care trecea, să calce lumea pe picioare și să scuie încotro nimerea. În loc să rîdă pe înfundate, ca orice ștregar după ce face o poză, Zvăpăiatu necheza atît de puternic, încît mulți dintre cei care treceau săreau în sus de frică și își astupau urechile. Dacă voia ceva, nu ruga pe nimeni să-i dea, ci își lua singur sau rupea din mîna altuia. Și dacă se întîmpla cumva să nu poată căpăta ce dorește, atunci zvîrlea din picioare, ba cîteodată încerca chiar că muște. Tuturor le striga:

„Gîndacule!”... ori le dădea alte porecle la fel de jignitoare, îi amenința pe toți că le rupe urechile, iar pînă la urmă îi veni chiar ideea să se strecoare noaptea, cînd piticii dormeau, prin casele altora și să ia de acolo, fără voie, tot ce-i poftea inima.

La urma urmelor, nici Bălțatu și nici Pistrui nu erau cu nimic mai breji. Tuturor celor trei le părea mereu la fel de ciudat ca la început că merg pe două picioare și nu în patru. Aveau neîncetat dorința de a umbla în patru labe și de a rage ca măgarii, dar nu se știe ce forță lăuntrică îi oprea la vreme să facă asta. Deoarece nu puteau să-și împlinească dorința, tristețea lor creștea într-una, traiul sub soare le părea nesuferit și le ploua și le ningeau într-una. Din această pricină jăcneau să scornească mereu cîte o glumă neghioabă cu care să necăjească lumea, pentru ca nu numai lor, ci și altora să le fie amar pe suflet. Dacă ar fi știut Habarnam cît de mult se chinuiesc, S-ar fi grăbit, cu siguranță, să-i prefacă iar în măgari. Însă Habarnam nici habar nu avea despre toate astea.

Foștii măgari puteau fi întîlniți toți trei laolaltă la tot pasul. Și nu era trecător care să nu fi fost izbit de uluitoarea asemănare dintre ei.

Într-adevăr erau îmbrăcați cîteșitrei la fel, de parcă s-ar fi luat după aceeași modă. Așa cum v-am mai spus, purtau cu toții niște jachete înflorate, din ale căror mînecuțe strîmte și scurte ieșeau mîinile lor vînjoase, cu pumni puternici: pantalonii galbeni-verzui, de culoarea veninului, le erau largi și lungi, iar pe cap nu aveau pălării și nici șepci, ci cîte o beretă neobișnuită, garnisită cu buline mari, viu colorate. Cine se uita mai bine la ei băga de seamă că și la față se asemanau unul cu altul. Ceea ce îi atrăgea mai mult atenția era faptul că toți trei aveau nasul mic cît un năsturaș, pe cînd buza de sus li se prelungea pînă la urechi, în așa fel încît fața lor avea o expresie întotdeauna puțintel nedumerită, prostească.

După cum țineți desigur minte din spusele mele, între ei exista o singură deosebire: Bălțatu era pistruiat pe năsuc, Zvăpăiatu și pe nas, și pe obraz, iar Pistrui avea pistruii presărați pe toată pielea, ca macul pe cozonac.

Pentru că unii pitici din Orașul Soarelui puneau mare preț pe îmbrăcăminte, nu le scăpă felul deosebit în care erau îmbrăcați Bălțatu, Zvăpăiatu și Pistrui. Aceștia crezură chiar că a ieșit o modă nouă și dădură buzna prin magazine. Dar nici vestoane înflorate, cu mînecuțe înguste, și nici berete pestrițe nu văzură pe nicăieri. Singura noutate pe care o vindeau acum toate magazinele orașului erau pantalonii galbeni. Atunci ei se grăbiră să-și ia asemenea pantaloni, dar cum apucară să-i îmbrace văzură să s-au înșelat. În primul rînd nu erau îndeajuns de largi, în al doilea rînd erau prea scurți, pe urmă aveau o culoare demodată, Pentru că după cîte știau ei, galbenul-canar nu mai era modern, ci acum se purta galbenul bătînd puternic în verzui.

Ațișoarei îi venea să-și smulgă părul din cap de ciudă. Sosiseră la fabrică scrisori care cereau să se confecționeze pantaloni largi galbeni-verzui, vestoane cu mînecuțe înguste și berete pestrițe.

— Poți într-adevăr să-ți ieși din minți! strigă Ațișoara fierbînd toată de furie. Cine a mai pomenit ca pantalonii să fie largi și vestoanele cu mîneci înguste. Nu, așa ceva n-are să iasă niciodată din mîinile noastre! Ar fi de prost gust!

— Bineînțeles! încuviință Năsturica, care era și ea foarte supărată. Cine a mai pomenit pantaloni galbeni-verzui! În primul rînd nu-i estetic! Nu-i de loc estetic!

— Nu, n-avea grijă! Fabrica noastră n-are să scoată pantalonii pe care îi vor ei, o liniști Ațișoara. N-au decît să meargă de-aci înainte și fără nici un fel de pantaloni. Îi privește.

Unii pitici dornici să se îmbrace neapărat după modă numai așteptară să le dea fabrica modelul de îmbrăcăminte de care aveau nevoie: își târguiră stofă galben-verzuie și se apucară să-și coasă singuri pantaloni atît de lungi și atît de largi cît aveau ei plăcere. Cu vestoanele și cu beretele la modă, lucrurile merseră și mai ușor. Era de ajuns să cumpere din orice magazin un veston oarecare, să-i scurteze și să-i îngusteze mîneca și vestonul devenea îndată modern. Ca să-și facă berete, luau cîte o pălărie obișnuită, căreia îi tăiau borul de jur împrejur pînă cînd o prefăceau într-o tichiuță. După aceea îi îndoiu marginile înăuntru, își făceau rost apoi de vopsea, pictau tichiuța cu buline de felurite culori și îi prindeau în vîrf un ciucuraș de ață, care se tot legăna încolo și-ncoace, întocmai ca o codiță.

Piticii cumsecade din oraș, cei ce alcătuiau bineînțeles cea mai mare parte a localnicilor, se mîhniră tare mult de toate cîte se petreceau în jurul lor. Ba chiar unul dintre ei, pe nume Gîndăcilă, scrisese un articol mare despre asta și-l trimise la ziar. În articolul tipărit în ziar, Gîndăcilă se arăta nespuse de revoltat că piticii din Orașul Soarelui pot rămîne atît de nepăsători la împlîmirile necuviincioase care se petrec. Mai zicea acolo că în toate aceste necuviințe, vinovați sînt numai acei vînturatici care s-au ivit nu se știe de unde și de a căror existență în oraș nu mai are nimeni de ce să se îndoiască. Gîndăcilă susținea sus și tare că de oriunde ar fi venit vînturaticii, împotriva lor trebuie, într-un fel sau altul, să se pornească o luptă. Și pentru ca să se poată lupta cu vînturaticii, Gîndăcilă propuse să se organizeze o societate care să supravegheze respectarea ordinii în oraș. Piticii înscrîși în această societate vor străbate străzile orașului și vor pune mîna pe vînturatici și îi vor ține la arest, fie numai douăzeci și patru de ore, fie chiar un timp mai îndelungat, după cum pozna de care s-au făcut vinovați a fost mai mult sau mai puțin urîcioasă.

Ca răspuns la cele scrise de Gîndăcilă apărură într-un alt ziar articolul cititorului Zgîilă, care căuta să încredințeze lumea că nu este nevoie de nici un fel de societate pentru păstrarea ordinii, deoarece o asemenea societate există în oraș, din moși-strămoși și nu este alta decît tuturor cunoscuta miliție.

În zilele următoare apărură prin toate ziarele, în jurul acestei chestiuni, tot felul de articole ale piticilor cititori. Unii sprijineau spusele lui Gîndăcilă, găsind că miliția are acum prea multe griji cu circulația de pe străzi, de aceea fără o societate care să îngrijească de ordine nu va putea să dispară niciodată dezordinea din oraș. Alții, dimpotrivă erau de părerea lui Zgîilă, zicînd că nici o societate pentru păstrarea ordinii n-are să fie în stare să pună capăt dezordinii, fiindcă numai miliția poate lupta cu succes împotriva vînturaticilor.

Printre cei care iscăleau prin ziare, arătîndu-se fie de o părere, fie de alta, erau asemenea pitici ca: Zgomotosu, Ambițiosu, Ciuciulete, Ciopîrțitu, Lovitu, Spartu, Tichiuță, Furnicuță și chiar cunoscuta profesoară Pupăza.

Mai mult decît oricine atrase atenția asupra sa Ciuciulete, care scrisese într-un chip exagerat de aspru, dîndu-le vînturaticilor asemenea porecle jignitoare ca: ușuratici, flușturatici, neciopliți, neisprăviți, haimanale, clăpăugi, pitecantropi, pecenegi, ba chiar vite încălțate.

Capitolul douăzeci și șapte

Năzdrăvăniile vînturatorilor

În timp ce prin ziare se pornise o întreagă discuție dacă este sau nu cazul ca miliția să lupte împotriva vînturaticilor, milițienii trecuseră singuri la fapte. Asta pentru că îndată ce se întîmpla ceva pe stradă, se și strîngea grămada de pitici. Și atît de mare era numărul curioșilor care se îmbulzeau acolo, încît umpleau nu numai trotuarele, ci chiar și mijlocul străzii. Din această pricină, mașinile și autobuzele nu mai puteau să circule, așa

că milițianul de serviciu trebuia să se amestece, să pună mîna pe vinovați și să risipească astfel gloata adunată.

Odată se petrecu o întîmplare curioasă. Doi pitici, Supîșor și Covrigel, se întîlniră nas în nas pe stradă. Amîndoi erau îmbrăcați după ultima modă. Purtau adică pantaloni galbeni-verzui și veston cu mîneci înguste.

Nici unul nu voia să se dea la o parte ca să-i facă celuilalt loc. La un moment dat, unul din ei îl călcă pe celălalt pe picior (nu se știe precis care pe care, dar nici nu are prea mare importanță). Imediat prinseră să-și arunce unul altuia tot soiul de cuvinte neplăcute. Într-o clipă se și adunase lume în jurul lor. Circulația mașinilor fu oprită, iar milițianul, care sosi în fugă la fața locului, rugă mulțimea să se împrăstie. Nimeni însă nu se urni din loc. Între timp, Supîșor îi dădu lui Covrigel un pumn după ceafă și încă unul sub ochi, lăsîndu-i o vîntaie. Atunci milițianul îl luă de guler pe Supîșor și îl dusela secție. Pe drum, Supîșor îl mușcă pe milițian de un deget, crezînd că așa are să se smulgă din mîinile lui. Acesta se supără rău de tot. Cum ajunse la miliție scoase din dulap o carte groasă de legi, păstrată acolo din vremurile vechi, și o răsfoi pînă cînd găsi că legile străvechi hotărau ca pentru fiecare lovitură care-o dă, vinovatul să fie pus la arest o zi și o noapte, pentru o vîntaie făcută cuiva sub ochi, trei zile și trei nopți, iar pentru o mușcătură la mînă, tot atît. Hotărît să aplice legea străbună, îl vestepe Supîșor că în urma tuturor relelor făcute este arestat pentru șapte zile și șapte nopți. Îl duse deci într-una din acele camere separate care se găseau pe la toate secțiile din oraș și cărora li se zicea, fără ca să se știe de ce: „răcoare”. Într-adevăr, nimeni nu ar fi putut spune de unde venea, la urma urmelor, acest nume. Numele se păstrase, dar din ce pricină fuseșe scornit, asta, vedeți voi, era o taină care se pierdea, cum s-ar zice, în negura vremii. În camera separată nu era de loc frig, poate doar cîndva, în acele zile îndepărtate, să fi fost acolo mai răcoare decît prin alte camere. Într-un singur fel se deosebea această odaie de toate celelalte: în ea puteai fi încuiat cu cheia pe dinafară și, odată încuiat, acolo rămîneai, nu mai aveai cum să ieși pe nicăieri.

După ce îl lăasă pe Supîșor la „răcoare”, milițianul îi aduse arestatului mîncare de la cantină și pe urmă porni spre casă, să se culce. Dar nu trecu mult și se întoarse să-i dea drumul.

În urma întîmplării cu Supîșor, milițianul se duse la televiziune și ținu acolo o cuvîntare prin care arătă că închiderea vînturaticilor la „răcoare” nu va aduce niciodată nimic bun. El fu de părere că ar fi mai nimerit ca vînturaticii să fie luați în rîs prin ziare, în reviste, să li se facă caricaturi sau să se scrie poezioare și mici povestiri în care să se facă haz de poznele lor. Numai așa se poate spera că le va veni mintea la cap și nu se vor mai ține de năzdrăvănii. Propunerea plăcu tuturor.

Chiar de a doua zi, ziarele fură pline de glume la adresa vînturaticilor și de caricaturi de-ale lor. În ziare, vînturaticii erau desenați cu niște pantaloni galben-verzui, mult prea largi, și cu vestoane ale căror mînecuțe erau atît de înguste, încît numai în caricaturi ar fi putut exista așa ceva.

Năsurile vînturaticilor din desene erau cît un punct de mici, iar buza de sus atît de întinsă spre urechi, încît ți se făcea și groază să te uiți la ei.

Nu rămăsese ziar în care să nu apară cîte o povestioară amuzantă din viața vînturaticilor și trebuie să vă spun că cititorii se bucurau mult cînd dădeau peste asemenea povestiri. Unora le plăcea mai ales să urmărească aventurile vînturaticilor din istorioarele fără cuvinte, cele care aveau numai ilustrații, fiindcă le găseau foarte caraghioase.

La început, Habarnam, Bumbița și Împestrițatu nu băgară în seamă schimbările petrecute în Orașul Soarelui, deoarece în parcul pe unde se plimbau ei într-una de dimineață pînă seara, toate rămăseseră o vreme ca mai înainte. Dar într-o bună zi, vînturaticii se arătară și pe acolo.

De atunci îi puteai întîlni prin toate ungherele parcului, ciocnindu-se într-adins de piticii care se plimbau pe alei, strigîndu-le tot felul de porecle, zvîrlind cu bulgări de noroi în cine nimereau și zbierînd cît îi ținea gura un soi de cîntece care îți îngrozeau urechea

de neplăcute ce erau. Prin orașelul apei împunseră cu ace toate bărcile pneumatice de cauciuc și le dezumflaseră, iar în cel al șahului spărseseră toate automatele.

Bumbița, pe care cea mai mică necuviință o făcea întotdeauna să sară în sus, se arătă tare mirată că nu observase din capul locului cu ce lume nesuferită poți avea de-a face în acel parc.

— Să nu mai venim niciodată pe aici, le spuse ea celor doi prieteni.

Capitolul douăzeci și opt

Descoperirile profesorului Gîză

Ajunși la hotel, Bumbița hotărî:

— E timpul să ne întoarcem acasă. Nu mai stau nici o clipă în Orașul Soarelui.

— Nici eu nu mai stau în orașelul ăsta, se grăbi Împeștrîtu să-i țină isonul. Mare nevoie am să mă mai pomenesc o dată cu niște apă rece pe sub cămașă!

— Foarte bine, prieteni, încuviință Habarnam. Astăzi e prea tîrziu.

Dar mîine dimineață nu ne poate împiedica nimeni să facem calea întoarsă. Deocamdată, eu și cu tine, Împeștrîtule, o să mergem să căutăm automobilul nostru, pe care l-am lăsat în ziua sosirii pe undeva prin mijlocul străzii.

Habarnam și Împeștrîtu se duseră să caute automobilul, iar Bumbița se așeză la măsuta din colțul camerei, aprinse lampa de birou și prinse răsfoi ziarul, pe care nu apucase să-l citească în dimineața acelei zile.

În aceeași clipă, ochii îi alunecară asupra unui titlu care suna astfel:

„Istorisirile profesorului Gîză despre cum a ajuns el să afle cine sînt vînturatici, de unde au apărut și cum trebuie să se lupte împotriva lor”.

Iată ce scria profesorul Gîză:

„Odată, pe cînd mă plimbam prin grădina zoologică, am văzut un fenomen al naturii cît se poate de curios. Un măgar, care se afla înapoia unui gărdut de sîrmă, s-a prefăcut deodată, chiar în fața ochilor mei, într-un pitic. Această ciudățenie mi-a uimit atît de mult, încît am înlemnit pe loc. Totuși nu mi-a scăpat nimic din cele petrecute mai departe și țin bine minte absolut totul. Îmi amintesc, de pildă, că în fața gărdutului stăteau doi prichindei. Unul purta pantaloni galbeni, iar celălalt avea pe cap o tichiuță încărcată cu desene. Cel cu pantalonii galbeni ținea în mîna o baghetă micuță, pe care, la un moment dat, o agită chiar sub nasul măgarului, vrînd, după cîte se părea, să-l necăjească nițeluș, din joacă. Drept urmare, animalul se prefăcu în pitic și îi dădu bietului nostru jucăuș un bobîrnac atît de zdravăn, încît îl făcu să sară în sus.

Pe urmă străbătu țarcul și o luă la goană după cei doi prichindei, care fugeau cît puteau din calea lui. M-am pus și eu pe fugă ca să-i ajung și să-mi prelungesc observațiile științifice asupra transformării măgarilor în pitici. Dar nu știu cum se făcu că îmi pierdui ochelarii, fără de care nu pot vedea niciodată mai nimic. În timp ce eu îmi tot căutam ochelarii, cei doi prichindei și fostul măgar, care-i urmărea, izbutiră să se piardă în mulțime, așa încît nu mai fu chip să le dau de urmă. Mi-a rămas însă bine întipărit în minte că fostul măgar purta pantaloni largi, galbeni-verzui, veston cu mîneci înguste și o beretă pestriță cu ciucuraș.

Ajungînd acasă am început să cuget asupra celor întîmplate și pînă la urmă mi-am zis că totul n-a fost decît o nălucire. Dar peste cîteva zile am întîlnit pe stradă pitici care erau îmbrăcați întocmai ca și măgarul pe care-l văzusem transformat în pitic. După cum prea bine știți, acești pitici căpătară curînd numele de vînturatici. Mai știți apoi tot atît de bine că de la bun început vînturatici hoinăreau pe străzi, batjocorind trecătorii, se țineau de sălbăticii, într-un cuvînt nu erau niciodată în stare să se poarte și ei mai piticește. Date fiind toate acestea, am ajuns la concluzia că piticii cu pricina nu sînt de fel pitici, ci foști măgari, adică sînt nici mai mult, nici mai puțin decît niște măgari prefăcuți în pitici.

Nu m-am grăbit totuși să anunț prin ziare nimic despre descoperirea mea, deoarece mi-era cu neputință să dezleg următoarea problemă: Dacă-i adevărat că fiecare vînturatic e un fost măgar, cum se face că au mai apărut în oraș și alți vînturatici? Rămîne de neînțeles unde s-au găsit în orașul nostru atîția măgari? După cîte știam, noinu avem asemenea animale decît în grădina zoologică. M-am adresat acolo și am aflat că în toată grădina au fost cu totul trei. Ba și aceia S-au făcut nevăzuți într-o bună zi, nu se știe din ce pricină. Această misterioasă dispariție mi-a întărit presupunerea că cei trei urecheați s-au prefăcut în vînturatici, dar tot nu puteam pricepe de unde au apărut ceilalți fluieră-vînt.

Așa mi-am bătut capul cîteva zile în șir și m-am chinuit să descopăr taina.

Continuîndu-mi cercetările m-am încredințat că vînturaticii sînt de două categorii. În categoria întîii, așa-zisa categorie a vînturaticilor sălbatici, intră toți foștii măgari. Cît despre vînturaticii dintr-a doua categorie sau vînturaticii domestici, cum li s-ar mai putea spune, nu încapă nici o îndoială că au provenit din simpli pitici. Vînturaticii sălbatici sînt făpturi neroade de la natură și nici o metodă educativă nu prinde la ei; de aceea, oricît ai încerca să-i schimbi, tot vînturatici rămîn. Cu totul altfel stau lucrurile cu vînturaticii domestici, despre care nu s-ar putea spune că-s proști, dar care se arată cam slabi din fire, încît prea ușor se deprind cu orice obicei, fie el bun sau rău. De vreme ce vînturaticilor sălbatici nu li se poate aplica nici o metodă educativă este neapărată nevoie ca ei să fie prefăcuți din nou în măgari. Doar așa vor putea vînturaticii domestici să scape de pilda rea și să devină iarăși niște pitici cumsecade.

Numai în acest chip se va așterne din nou liniștea în orașul nostru: nu va mai fi nimeni bătut, nici împins, nici mușcat, nici stropit cu apă sau supus altor soiuri de obrăznicii. Dar pînă atunci, dragi cititori, nu vă lăsați pradă deznădejzii, puneți-vă speranțele în știința noastră, care va găsi mai repede decît credeți mijlocul de a prefăce toți vînturaticii sălbatici în măgari.”

Deși profesorul Gîză recomanda cititorilor să nu se lase pradă deznădejdei, Buinbița se întristă. Rîndurile din ziar o încredințară că vinovat de toate cele întîmplate era Habarnam, care a prefăcut măgarii în pitici.

Desigur, Bumbița își găsi și ei vină în aceea că n-a avut destulă grijă de Habarnam, altfel ar fi izbutit, poate, la vreme să împiedice dezlănțuirea atîtor nenorociri. Atunci, tocmai ea, Bumbița cea tăcută și potolită din fire, tocmai ea care n-a fost vreodată în stare să supere nici măcar o muscă, se înfurie atît de rău, încît se simți gata să-l ia chiar la bătaie pe Habarnam.

„Ei bine, lasă! își spuse în gînd, strîngînd din pumni cît putu de tare. Sosește el acuși! Îl dezvăț cu să mai prefacă măgarii în pitici! Închipuiește-ți vrăjitor grozav a ajuns dumnealui!”

Numai că Habarnam și Împestrîțatu întîrziiau să sosească. De la o vreme, Bumbița se îngrijoră chiar vru să pornească în căutarea lor. Dar în aceeași clipă, ochii îi alunecară pe un anunț din ziar care i se păru interesant. Atunci uită cu totul de Habarnam și prinse-a citi următoarele:

„Multora dintre cititorii noștri le este cunoscută curioasa dispariție a prichindelului Foicel. Se știe de asemenea că în ciuda cercetărilor noastre prelungite, acest pitic n-a putut fi găsit. Tocmai cînd ne pregăteam punem capăt oricăror încercări de a-l găsi pe cel dispărut, cînd numai prichinduța Buchița mai nutrea nădejdea să dea de urmele lui, iată că au sosit la ziar mărturii care pot aduce lumină în această istorie. Am aflat anume, că în ziua cînd a dispărut Foicel s-a întîmplat să treacă pe strada Răsăritului piticul Pantalonaș. Ajuns la capătul acelei străzi, colț cu strada Biscuiților, Pantalonaș a găsit, jos, pe trotuar, o carte care, după ce a ridicat-o, a văzut că este intitulată: „Minunatele aventuri ale gînsacului Pană” și că poartă într-un colț ștampila bibliotecii. Asta l-a făcut să creadă că cineva a împrumutat cartea de la bibliotecă și a pierdut-o apoi în drum spre casă. După ce a descifrat pe ștampilă adresa bibliotecii, Pantalonaș s-a grăbit să ducă volumul înapoi, dai în ziua aceea n-a mai apucat: biblioteca era închisă. Atunci a luat cartea la el acasă, cu gîndul s-o înapoieze a doua zi. De cum a ajuns în cameră s-a

apucat s-o răsfoiască și fiindcă i-a părut interesantă, hotărît să n-o ducă la bibliotecă decît după ce are s-o citească toată, pînă la capăt.

Dar vedeți că acest Pantalonaș s-a dovedit a fi un cititor nu prea zelos, fiindcă făcea lecturi pe bucățele, citea adică în fiecare zi cîte un capitol, din care pricină lectura dură timp îndelungat. La un moment dat ajunse să uite chiar de unde are cartea.

Însă cînd o termină își aminti că nu-i a Șlui și că trebuie s-o înapoieze.

În cele din urmă Pantalonaș s-a prezentat la bibliotecă și i-a istorisit bibliotecarei cum a găsit cartea în stradă. Uitîndu-se în evidențele sale, aceasta a văzut că „Nemaipomenitele aventuri ale gînsacului Pană” au fost luate de piticul Foicel chiar în ziua dispariției lui.

În felul acesta d-a putut stabili că Foicel a împrumutat o carte de la bibliotecă, că a trecut apoi cu ea pe strada Răsăritului și că pe urmă, ajungînd în apropiere de casa lui, a pierdut-o. Ce s-a petrecut mai departe mîne pînă acum un fapt nelămurit. Poate că și Foicel a trecut printr-o întîmplare asemănătoare cu aceea a milițianului Fluieraș și trăiește cine știe pe unde sub un alt nume.

Rugăm încă o dată pe toți acei care bănuiesc cumva pe unde s-ar putea găsi Foicel să anunțe cît mai degrabă redacția gazetei noastre.”

După ce termină de citit, Bumbița căzu po gînduri:

— Asta ce-o mai fi? se întrebă ea. Va să zică Habarnam m-a înșelat, nu l-a prefăcut pe Foicel înapoi în pitic. Frumoasă treabă, n-am ce zice.

Tocmai atunci sosi Habarnam urmat de Împeștrîțatu.

— Totul e în regulă! strigă el strălucind de bucurie. Automobilul nostru a fost găsit. L-am lăsat jos, în stradă, peste drum de hotel. De mîine ne putem începe călătoria.

— Încotro vrei să te călătorești? rosti Bumbița cu amărăciune.

— Cum încotro? se miră Habarnam. Spre casă, spre Orașul Florilor, am hotărît doar...

— Am hotărît, îl îngîină Bumbița. Faci tot soiul de boroboațe pe aici, amărăști viața oamenilor și pe urmă îți iei tălpășița!

Habarnam făcu niște ochi cit roțile carului.

— Ce boroboațe am făcut? întrebă el. Cui i-am făcut viața amară?

— Parcă tu nu știi! răspunse Bumbița. Dar vînturaticii din pricina cărora nu are nimeni nici pic de liniște a cui operă crezi că sînt?

— A cui? rosti Habarnam nedumerit.

— A ta!

— A mea!? se minună Habarnam de atîta uimire rămase cu gura căscată.

— N-ai de ce să caști gura, se supără Bumbița. Mai bine citește ce scrie aici în ziar.

Habarnam apucă ziarul cît putu de iute, se așează pe scaun prinse a citi. La rîndul lui, Împeștrîțatu, aplecat pe la spate, urmări rîndurile din gazetă peste umărul lui Habarnam.

— Poftim comicărie! rîse el. Desigur, noi doi am fost aceia pe care i-a lăvăzut în fața țarcului acest profesor Gîză. Dar el n-a putut să ghicească că Habarnam avea în mîină bagheta magică și a crezut că măgarul s-a prefăcut în pitic așa, singur.

— Ce atîta pălăvrăgeală! spuse Habarnam înciudat. Parcă n-ar fi totul clar și fără explicațiile tale!

Cînd termină de citit rîndurile profesorului Gîză, Habarnam scoase un geamăt de necaz, aruncă o privire vinovată spre Bumbița începu să se scarpine după ceafă.

— Da - recunosc el rușinat - se pare că am făcut într-adevăr o mare boroboază.

— Stai că asta nu-i totul! îl certă mai departe Bumbița. Citește și despre Foicel.

— Despre care Foicel?

— Citește! Citește! Te pomenești că l-ai și uitat!

Habarnam citi acum despre Foicel, iar Împeștrîțatu trase iarăși cu ochiul pe la spate, aplecat peste umărul lui.

— Va să zică în locul lui Foicel, Habarnam a prefăcut un măgar în pitic, pe urmă încă doi, și Foicel tot măgar a rămas, spuse Împeștrîțatu prăpădindu-se de rîs.

— M-m-daa! zise apoi Habarnam. Am citit-o și pe asta. Nu m-am gîndit c-o să iasă chiar așa ceva. Rău am încurcat-o! Acuma ce-i de făcut?

— Cum ce-i de făcut? se răsti Bumbița. Mai întîi să-l prefaci pe Foicel înapoi în pitic și asta cît de repede! Biata Buchița cred că s-a topit aproape de atîta amărăciune. Iar cei trei măgari pe care i-ai prefăcut din greșeală în pitici, să-i faci înapoi măgari.

— Așa este! încuviință Habarnam. Mîine dis-de-dimineață mergem la grădina zoologică și-l căutăm pe Foicel. De vreme ce nici unul dintre cei trei măgari nu este el, înseamnă că trebuie să mai fie pe acolo un al patrulea. Dar cum să-i găsim pe măgarii prefăcuți în pitici? Vezi asta se pare că nu-i o treabă prea ușoară...

— Nu-i nimic, rosti Bumbița cu asprime în glas. O să cutreierăm tot orașul, pînă cînd om da de urmele lor.

— Cum să cutreierăm orașul, zise Habarnam mirat. Doar am hotărît să plecăm mîine.

— N-avem ce face, spuse Bumbița. Va trebui să amînăm plecarea.

— Să amînăm? strigă Împestrițatu. Asta-i bună! Ei să-mi toarne apă rece pe după guler și eu să amîn plecarea?

— Dar gîndește-te și tu, Împestrițatule, spuse Bumbița. După tine ar fi mai bine ca vînturaticii să chinuie și de aici înainte tot orașul, iar Foicel să rămînă pentru totdeauna măgar? Știi doar că, în afară de noi, nimeni nu-i poate veni în ajutor. Cine mai are baghetă magică?

— Fie, se învoi Împestrițatu, dînd din mîină a lehamite. Faceți ce știți, numai să nu vă treacă prin cap că scăpați de mine cu una, cu două.

Voi m-ați adus înapoi, voi să mă duceți înapoi.

— Te ducem, n-avea tu grijă, îl liniști Habarnam.

— Ei, eu atîta vă spun! Ba mai e ceva: să mă lăsați la locul de unde m-ați luat, altfel nu mă-nvoiesc, îi preveni Împestrițatu și plecă la culcare.

Capitolul douăzeci și nouă

Întîlnire cu vechii prieteni

În noaptea aceea, Habarnam nu putu multă vreme să adoarmă.

Conștiința prinse a-l chinui iarăși.

„Nu-s vinovat că a ieșit așa, se apără el, răsucindu-se în așternut cînd pe o parte, cînd pe alta. De unde să știu că are să se încurce atît de rău lucrurile?”

„Cum de unde să știi? Trebuia să știi. Eu de ce le știu pe toate?” stăruia conștiința.

„Asta-i bună! Păi, tu ești tu și eu sînt eu ! Ai uitat că mie mi se spune Habarnam?”

„Lasă! Nu fi șiret, rosti conștiința pe un ton batjocoritor. Pricepi tu totul cît se poate de bine, dar vrei să faci pe prostul, pe cel care habar n-are”.

„Ba nu fac de loc pe prostul. De ce aș face, mă rog, pe prostul?” „Știi tu de ce. Pentru că unui prost nu-i poți cere prea multe. Te prefaci că habar n-ai, ca să ți se ierte totul. Nu, nu, frățioare, pe mine n-o să mă poți trage pe sfoară! Te cunosc prea bine și știu că nu ești prost!”

„Ba Sînt!” susținea cu încăpăținare Habarnam.

„Nu-i adevărat! Sînt sigură că nici tu nu crezi ce spui. Pot să zic că ești, în orice caz, mai deștept decît pari. Te-am ghicit eu de mult, degeaba încerci să mă înșeli, oricum nu te-aș crede.”

„Bine, fie! recunosc Habarnam pierzîndu-și răbdarea. Lasă-mă să dorm. Mîine am să repar totul.”

„Așa, așa, să repari, drăguțule! aprobă conștiința pe un ton mult mai blînd. Singur vezi cît de rău au ieșit toate. Din pricina ta pătimesc atîția pitici...”

„Ei gata, lasă, zise Habarnam. Dacă am spus că repar, repar eu, n-avea grijă! Curînd are să fie iarăși cum a fost.”

Conștiința fu încredințată că l-a scuturat cum se cuvine pe Habarnam și tăcu.

În dimineața următoare, Bumbița se trezi din somn prima, apoi îi deșteptă și pe ceilalți doi.

— Sculați-vă mai repede! strigă ea. E timpul să mergem la grădina zoologică.

Habarnam se îmbracă iute și se duse să se spele. Împestrițatu însă își trecu multă vreme cu îmbrăcatul, ca să scape cumva de spălat. Bumbița ghici manevrele lui și îl trimise fără vorbă la baie.

În cele din urmă fură cu toții gata și se pregătiră să pornească, cînd auziră un ciocănit în ușă și, pe neașteptate, intră un pitic care nu era altcineva decît Cubuleț. Vechiul lor prieten purta pe cap un fel de caschetă tare hazlie, din material plastic de culoare albastră, din care se avîntau în sus două cornițe legate între ele printr-o sîrmă în spirală. La urechi avea căști de radio și la gît un fel de cutiuță metalică cu o pîlnie. O altă cutiuță asemănătoare îi atîrna pe spate.

Habarnam, Bumbița și Împestrițatu se bucurară mult de vizita lui Cubuleț și se grăbiră să-l întrebe de ce n-a mai dat pe la ei atîta vreme.

Atunci Cubuleț le spuse că într-o zi, nu mult după ce i-a văzut ultima oară, pe cînd traversa o stradă, a fost udat cu apă rece, din care pricină arăcit și s-a îmbolnăvit. De atunci a fost nevoit stea o vreme la, pat, acum însă e complet sănătos și are voie iasă din casă.

— Dar de ce ți-ai pus cascheta ceea cu cornițe cutiuțele celea? întrebă Habarnam.

— E o invenție nouă, explică Cubuleț. Se numește radiolocator perfecționat pentru apărarea pietonilor sau, pe scurt, R.P.A.P. Acum, fiecare pitic din oraș trebuie să-și aibă R.P.A.P.-ul lui, care să-l ferească de vînturatici.

— Și cum funcționează R.P.A.P.-ul? se interesă Habarnam.

— Foarte simplu, răspunse Cubuleț. Aci, în față, deasupra cutiuței, se află, după cum vedeți, un amplificator. În timpul mersului, amplificatorul emite unde radio. Dacă în față apare vreun obstacol, ca de pildă o frînghie sau o sirmă întinsă de-a latul trotuarului, undele vibrează și se întorc înapoi; aici sînt recepționate de antena în spirală pe care o vedeți pe caschetă, între cele două cornițe, și se transformă în vibrații electrice. Vibrațiile electrice ajung în căști, unde devin, la rîndul lor, semnale sonore. Foarte comod, nu-i așa? Vă dați seama! De îndată ce apare un obstacol în fața ta, ai și auzit semnalul de alarmă. Mai ales noaptea îți este de folos radiolocatorul, fiindcă pe întuneric e greu să observi frînghia întinsă de-a latul trotuarului sau alt obstacol.

— Dar amplificatorul de pe spate la ce folosește? întrebă Habarnam.

— Cum la ce? exclamă Cubuleț. Aș putea spune că acesta are rolul cel mai important. El emite radiosemnale în spatele pietonului. Cum îi vine chef unui vînturatic să te urmărească ca să-ți dea, să zicem, un bobîrnac sau o palmă pe la spate ori să-ți toarne apă în cap, ai și auzit semnalul.

Încearcă dacă nu crezi!

Fără să stea prea mult pe gînduri, Cubuleț își scoase aparatul și i-l potrivi lui Habarnam. Se dădu pe urmă pu.țin deoparte și întinse o mîna spre amplificatorul din față.

— Să zicem că în clipa asta îți apare în cale un obstacol, rosti el. Ce auzi?

— Aud așa ceva ca un țipăt, răspunse Habarnam.

— Exact, aprobă Cubuleț. Sînt semnalele sonore de înaltă frecvență: Bi, bi, bi! Și acum să mă furișez pe la spatele dumitale: Ce auzi?

— Ia te uită! se minună Habarnam. Iarăși țipă, dar parcă puțin mai gros: Bu, bu, bu!

— Întocmai! aprobă Cubuleț. De data asta ai auzit semnalele sonore joase. S-au făcut două feluri de semnale, ca să se știe de unde vine pericolul: din față ori din spate. Dacă auzi: Bi, bi, bi ! vei fi atent la ce se petrece în față, dacă însă auzi: Bu, bu, bu! trebuie să întorci capul cît poți de iute.

De la Habarnam, aparatul trecu la Bumbița, fiindcă se arătă și ea curioasă să vadă cum funcționează; pe urmă îl încercă Împeștriatu, care ascultă multă vreme și plin de încordare semnalele.

— Ei și! zise el în cele din urmă. Celmare scofală dacă țipă. De țipat pot să țip și eu. Un singur lucru mă miră: cum de știe să facă o dată Bi, bi, bi! și apoi Bu, bu, bu!

— Dar e foarte simplu, spuse Cubuleț și se apucă să explice totul de la început.

Între timp se auziră din nou bătaii în ușa care se deschise și în prag apărură două făpturi rotofeie, grozav de ciudate. Amîndouă aveau niște paltoane largi, în formă de butoi, cu mînele atîrnînd țepene, și purtau pe cap cîte o căciulă verzuie, rotunjită ca la scafandri.

Uitîndu-se cu atenție la noii veniți cu înfățișare atît de stranie, Habarnam îi recunoscă pe Ațîșoara și Caracudă.

— A! Caracudă și Ațîșoara, voi sînteți! se bucură Habarnam. Dar ce fel de îmbrăcăminte-i asta?

— Sînt noile paltoane cauciucate pneumatice, dacă pot să le numesc așa, și tot atît de noile căciuli de cauciuc pneumatice, pe care le-a pus în vînzare fabrica noastră. Ia asta și încearcă să mă lovești, scuză-mi te rog expresia, în cap, spuse Caracudă întinzîndu-i lui Habarnam bățul pe care îl ținea în mînă.

— De ce trebuie să te lovesc? se miră Habarnam.

— Lovește-mă, lovește-mă, stăruie Caracudă. N-avea teamă!

Habarnam ridică nedumerit din umeri, apucă bățul și-l lovi încetîșor pe Caracudă drept în creștet.

— Dă mai zdravăn! Mai tare! Din toate puterile, cu elan, dacă pot să mă exprim așa! strigă Caracudă.

Atunci, Habarnam își făcu vînt și îl izbi cît putu de tare. Bățul sări însă înapoi, ca de pe un cauciuc de automobil, bine umflat.

— Ei, vezi? Pe mine nu mă doare de loc! strigă Caracudă prăpădindu-se de rîs. Acum dă-mi una peste spate.

Habarnam îl ascultă.

— Poftim, parcă nici nu m-ai atinge! Dacă vrei, pot chiar să cad fără să mă lovesc, zise Caracudă triumfător și se trînti cu putere la pămînt, dar sări îndată în sus ca o minge elastică.

— La ce-ți servește asta? întrebă Habarnam mirat.

— Parcă nu ghicești la ce! răspunse Caracudă. Mă apără de vînturatici. N-are decît să-mi dea oricine ghionturi ori pumni în ceafă cît pofteste, că nu-mi pasă!

— Dar nu e de loc frumos să mergi cu un astfel de palton cu o asemenea căciulă, spuse Bumbița.

— Nu-i frumos fiindcă nu se poartă - zise Caracudă - ia să vină, scuzați-mi expresia, la modă, să vedeți atunci ce frumoase or să le găsească cu toții. Să știți, de altfel, că se și găsesc pe la mai toate magazinele din oraș paltoane și pălării din astea.

— La magazine or fi - spuse Bumbița - dar pe stradă n-am întîlnit încă pe nimeni cu îmbrăcăminte așa urîță.

— Nu-i nimic, ai să întîlnești! o asigură Ațîșoara. Crezi că degeaba ne-a pus Aculița să ieșim în oraș cu paltoaneleși cu căciulile astea? Astăzi le îmbrăcăm noi, iarmîine piticii or să se îngheșue pe la magazine să le cumpere.

— E un sistem de-al nostru pe care îl folosim de cîte ori scoatem cîte un nou model de îmbrăcăminte, necunoscut încă, zise Caracudă și în clipa următoare se și duse, împreună cu Ațîșoara, să cutreiere străzile orașului.

— Uite unde am ajuns din pricina vînturaticilor, rosti Cubuleț după plecarea lor. Eu găsesc că tot mai bine este să porți radiolocatorul. În orice caz arată mai elegant decît paltoanele acelea grosolane.

Chiar atunci se auziră niște bătaii în ușă și pe dată se ivi în cameră inginerul Doagă. Cîteșipatru scoaseră o exclamație de spaimă cînd îl zăriră. Avea tot capul bandajat.

Coatele și genunchii îi erau de asemenea învelite în feșe, iar la ceafă și la bărbie se vedea câte un platur.

— Ce s-a întâmplat cu dumneata? întrebă Bumbița speriată. Ai pățit vreun accident de automobil?

— Da, adică nu, adică mai bine-zis da, răspunse Doagă, legănându-se de nerăbdare când pe un picior, când pe altul. Acum câteva nopți s-a găsit un vînturatic care să deșurubeze, înțelegeți dumneavoastră, unul din călcîiele elastice ale automobilului meu. Dimineața nu am băgat de seamă comedia asta; m-am instalat la volan și am pornit. Dar la un moment dat, când mașina a luat o viteză uriașă, am fost nevoit să fac un salt. Nu s-ar fi întâmplat cu siguranță nimic dacă toate cele patru călcîie cu arc ar fi fost la locul lor. Cum însă unul dintre ele lipsea, colțul celui S-a dovedit mai slab la izbitură, mașina s-a răsturnat în aer, iar eu am zburat din ea drept în mijlocul trotuarului. A fost îngrozitor! Uitați-vă, mi-am spart capul, mi-am julit coatele, genunchii și bărbia...

— De câte nu sînt în stare vînturaticii ăștia! spuse Cubuleț mișcat de această pățanie. Pe mine m-au stropit cu apă, lui i-au deșurubat cizma cu arc de la mașină.

— Nu există scăpare din ghearele lor și gata! continuă să se plîngă Doagă. Înainte puteai să lași mașina în stradă fără nici o grijă. Acum însă e de ajuns să întorci puțin capul, că ți-o și deșurubează te miri pe unde, dacă nu cumva ți-o umflă cu totul.

— Cum adică ți-o umflă? întrebă Habarnam nedumerit.

— Foarte simplu, răspunse Doagă. Se urcă în ea și pe-aci ți-e drumul! Niște fiare, nu altceva! Eu aș aresta toți vînturaticii. Cum aș vedea pe unul cu pantaloni galbeni, l-aș vîrî îndată la „răcoare” și nu l-aș lăsa să iasă de acolo pînă n-aș vedea că s-a cumîntit.

— Nu merge chiar așa! se împotrivă Cubuleț. Uite, și Habarnam al nostru are pantaloni galbeni. Ce-ai zice să-l arestăm pentru asta?

— Ei - spuse inginerul Doagă - pantalonii lui Habarnam sînt galbeni în toată regula și de o croială obișnuită, nu galben-verzui și largi ca ai vînturaticilor.

— Fleacuri, rosti Cubuleț, dînd disprețuitor din mînă. Orice pitic are voie să poarte pantaloni galbeni sau verzui. Din asta nu devine nimeni vînturatic. Cineva poate purta haine obișnuite, dar poate face pe ascuns cine știe ce năzbîtii, sau dacă nu face năzbîtii, poate să mintă, să înșele, să făgăduiască câte-n lună și-n soare și calce făgăduiala. Iaca, de pildă, eu le-am promis de atîta timp Bumbiței, lui Habarnam și lui Împeștrîțatu că am să le arăt casele arhitectului Pepenaș, dar nici pînă acum nu m-am ținut de promisiune. Asta înseamnă că sînt și eu vînturatic, deși pantaloni galbeni nu port.

Cubuleț și Doagă se apucară să discute cu aprindere despre cine poate și cine nu poate fi socotit vînturatic.

— N-are rost să vă certați atîta, fraților - le spuse Habarnam - fiindcă oricum vînturaticii or să dispară mai repede decît credeți.

— Cum adică or să dispară? se minună inginerul Doagă.

— Foarte simplu, răspunse Habarnam. Curînd are să fie totul ca mai-nainte. O să vedeți!

— A! exclamă Doagă dînd a lehamite din mînă. Dumneata ai citit, pesemne, articolul profesorului Gîză. Fleacuri! Niciodată n-am să cred că măgarii se pot preface în pitici. N-a ajuns încă știința pînă acolo...

Bine că mi-am adus aminte de știință. Să știți că vă iau chiar acum cu mine în orașelul descoperirilor științifice. O să vă fac cunoștință acolo cu două prichindele savante: Cercelușa și Scrumbiuța. Cercelușa este vestita noastră profesoară de cosmografie, care a născocit soarele de iarnă. Ne-a făcut, înțelegeți dumneavoastră, un al doilea soare, pe care o să-l înălțăm pe cer iarna, în așa fel ca să ne fie cald întotdeauna.

— Dar cum arată soarele cel nou? se interesă Habarnam.

— Despre asta are să vorbească Cercelușa, spuse inginerul Doagă. În ceea ce o privește pe Scrumbiuța, pot să vă spun că a inventat o rachetă cu care se pregătește să zboare în Lună. Racheta e aproape gata, o s-o vedeți. Și dacă o să-i fiți pe plac Scrumbiuței, are să vă ducă o dată cu ea în Lună.

— Asta mai lipsea! se revoltă Cubuleț. Ei, uite, să știi că azi n-a să-i iei nicăieri. Or să meargă cu mine pe strada Creației, ca să le arăt casele lui Pepenaș. De când le-am făgăduit!

— Grozavă nevoie mai au de Pepenaș al tău, zise Doagă. Pe ei îi interesează știința, nu Pepenașul tău.

— Vă certați degeaba, spuse Bumbița. Nu putem merge nici cu unul, nici cu celălalt. Astăzi trebuie să ne ducem la grădina zoologică.

— Uite ce bine S-a nimerit, zise Cubuleț. Mergem întâi să vedem casele, pe urmă vizitați grădina; este chiar alături. Haideți, vă rog - îi imploră el- mi-ați promis doar.

— Ce să facem acum! E adevărat că am promis, spuse Bumbița. Ne ducem, dacă zici că-i alături de grădină.

— Alături! Chiar alături! N-aveți de ce să vă îndoiti, îi asigură Doagă sărind de pe scaun. Atunci mergem cu toții! Vă iau cu mașina mea.

Peste câteva minute, când fură în stradă, lângă mașină, Împestrițatu aruncă o privire piezișă spre bandajele lui Doagă.

— Nu face să ne urcăm în automobilul ăsta, spuse el. Sare toată vremea de zici că-i purice: are să ne arunce cât colo și n-am poftă să mă pomenesc bandajat din creștet pînă-n tălpi, ca un vierme de mătase.

— Fii pe pace - spuse Doagă - mașina mea nu mai poate sări.

De vreme ce mi-au deșurubat o cizmă cu arc, a trebuit să mă lipsesc și de celelalte trei.

Împestrițatu se mai liniști; își spuse însă că nu strică să fie, oricum, prevăzător, încît se așeză la spate, lângă Habarnam și Bumbița, lăsîndu-i lui Cubuleț locul din față, alături de inginer.

După obiceiul lui, Doagă băgă dintr-o dată mașina în viteza a patra și mașina porni atît de iute, încît călătorilor noștri li se tăie răsuflarea.

Din cauza vitezei, totul juca în fața ochilor lui Cubuleț și el nu băgă, multă vreme, de seamă că mașina n-a luat-o pe unde fusese vorba. Treptat însă, el începu să distingă unde se află și, privind cînd în dreapta, cînd în stînga, zise:

— Ascultă, Doagă, unde ne duci?

— Cum unde? răspunse inginerul. Acolo unde trebuie să mergem.

— Și unde trebuie să mergem, după părerea ta?

— În orașelul descoperirilor științifice.

— Ce? strigă Cubuleț. Asta e curată obrăznicie! Ne-am înțeles doar să ne duci în strada Creației. Ia-o chiar în clipa asta înapoi!

— Prea tîrziu, zise Doagă. Am și ajuns!

— Ia-o înapoi îți spun! se răsti Cubuleț și, apucînd volanul, vru să vireze.

Doagă se împotrivi. Atunci automobilul începu să descrie zigzaguri prin mijlocul drumului, pe urină zbură pe trotuar și fu cît pe-aci să nimerească drept în chioșcul cu ziare, dacă în ultima clipă Doagă n-ar fi izbutit să frîneze.

Oprirea fu atît de bruscă, încît nu lipsi mult să-și rupă cîteșicinci nasurile. Un timp, cei doi de la volan se uitară buimăciți unul la altul, pe urmă Cubuleț lăsă volanul din mînă.

— Iartă-mă, Doagă! spuse el. N-am făcut bine că am înhățat volanul. Puteam să ne spargem capetele.

— Nu - protestă Doagă - eu trebuie să-ți cer iertare. Iertați-mă și voi, fraților. Am vrut să umblu cu șiretlicuri ca să vă duc acolo unde îmi intrase mie în cap. Tare mult aș fi vrut să vă arăt orașelul descoperirilor științifice.

— Ei, lasă, îl liniști Habarnam. N-o să ne certăm acuma pentru asta. Ia-o frumușel înapoi și gata.

Doagă se supuse, dădu iar drumul la motor, întoarse mașina și o apucă în direcția opusă. De rușine, stătea cu capul plecat, ofta amar.

Cînd îl văzu așa, lui Habarnam i se făcu milă și se gîndi să găsească un mijloc ca să-i risipească gîndurile negre.

— Ar fi interesant de știut - începu el - cu ce merge mașina matală; e din cele cu sifon sau te pomenești că e acționată de energie atomică?

— N-are nici sifon și nu e acționată nici cu energie atomică, ci cu biomaterial plastic, răspunse Doagă.

— Biomaterial plastic? Asta ce-o mai fi? se miră Habarnam.

— Biomaterialul plastic e întocmai unui țesut viu, prinse a explica Doagă. De fapt - zise el - nu-i viu, dar cum îl prefaci într-o vergea prin care treci curent electric, vergeaua începe dintr-o dată să devină mai scurtă, să se contracte întocmai unui mușchi. Dacă vă interesează pot să vă arăt.

— Sigur, spuse Habarnam. Ne interesează chiar foarte mult!

Fără să mai stea pe gînduri, Doagă opri automobilul, luă un fel de clește, desfăcu cu el cîteva șuruburi, pe urmă ceru ajutorul lui Cubuleț ca să apuce carcasa și să o ridice de pe roți. Odată carcasa ridicată, se ivi o ramă metalică și axulpe care se învîrt roțile.

— Priviți - spuse Doagă - vergeaua de biomaterial plastic este atașată la acest ax. Pusă în acțiune de curent electric, vergeaua de biomaterial plastic se contractă și trage axul spre sine, iar roțile fac o jumătate de rotație. Cînd întrerupe însă curentul, vergeaua revine la lungimea ei și împinge axul, iar roțile fac cealaltă jumătate de rotație. Așa se face că mașina merge. Este necesar să fie însă mereu întrerupt curentul electric. Și aceasta o face vergeaua de biomaterial plastic de fiecare dată cînd se contractă și cînd revine apoi la lungimea sa.

Între timp, în jurul automobilului demontat se strînse o grămadă de pitici. Pe fiecare îl interesa mecanismul mașinii.

— Și curentul de unde vine? întrebă Habarnam.

— De aici - spuse Doagă - din această mică baterie electrică de mărimea unei lanterne de buzunar.

— Cum adică - se minună Habarnam - bateria asta așa micuță poate urni din loc cogeamite automobilul?

— N-ai prea înțeles cum stau lucrurile, zise unul dintre piticii opriți în jurul mașinii. Curentul trimis de baterie nu face decît să pună în acțiune vergeaua de biomaterial plastic, făcînd-o să se contracte. Așa că, vezi matală, nu bateria, ci energia acumulată în vergeaua din biomaterial plastic face să meargă automobilul. Vergele de felul acesta găsești cîte vrei la noi în oraș; cu ele poți pune în mișcare strunguri sau alte mecanisme și e de ajuns o baterie micuță cît asta ca să pornești o întreagă fabrică.

— Dar de unde se ia acest biomaterial plastic? întrebă Bumbița.

— Din jurul bălților, acolo crește el, răspunse un alt pitic. În planta din care se face biomaterialul plastic, ca de altfel în toate plantele și în toți copacii, se acumulează energie solară. Prin introducerea curentului electric în biomaterialul plastic, energia solară se transformă în energie mecanică.

— Ascultă, Doagă! zise și Împeștrițatu, care pînă atunci se mărginise să privească atent mecanismul automobilului. Mă tot uit la mașina asta, dar nu văd motor pe nicăieri. E posibil să nu aibă?

— Sigur că nu-i posibil, răspunse Doagă. Motorul ei este tocmai vergeaua de biomaterial plastic!

— Atunci de ce să ne minunăm atîta? rosti Împeștrițatu. Minune ar fi dacă, dimpotrivă, mașina ar merge fără motor.

Toată lumea din jur rîse cu poftă. Gloata adunată în jurul mașinii creștea într-una, mereu i se adăugau alți și alți pitici.

— Ce s-a întîmplat? întrebă unul dintre trecători.

— Nu știu - răspunse alt trecător - poate un accident.

— Aoleu, un accident! se sperie al treilea, prinzînd cuvîntul din zbor.

— Fraților! strigă atunci al patrulea. Ia uitați-vă ce s-a ales din mașina asta! Carcasa i-a zburat cât colo, doar roțile i-au mai rămas!

— Și șoferul - mai zise al cincilea, arătînd cu degetul spre inginerul Doagă - cum s-a mai schilodit săracul! E tot numai bandaje!

Îndată ce se răspîndi zvonul despre accident, gloata piticilor se făcu de două ori mai mare.

Văzînd că lucrurile au luat o întorsătură nedorită, Doagă își zise că e cazul să plece cât mai iute de acolo. Puse, cu ajutorul lui Cubuleț, carcasa înapoi, îi pofti apoi pe ceilalți să se așeze la locurile lor și apăsă cu piciorul pedala întrerupătorului, dar iată că mașina nu vru să se urnească.

— Ce comedie e și asta! bombăni Doagă, sucindu-se într-o parte Și-ntr-alta și pedalînd într-una. De ce d-o fi întrerupt curentul? A, ia te uită! A dispărut bateria! Să știi că mi-a scos-o careva!

— Poate a căzut pe jos, spuse Cubuleț.

Toți cinci coborîră din mașină și se apucară să caute bateria prin jur.

— Adineauri era aici, la locul ei, se înfierbîntă Doagă. Tineți minte că vi-am arătat-o?

Între timp, gloata de pitici umplu întreaga stradă. Circulația vehiculelor fu oprită. Un milițian pe o motocicletă cu șenilă își făcu loc prin mulțime.

— Ce se petrece aici? strigă el furios. De ce ați adunat atîta lume în jurul vostru?

— N-aveau decît să nu se adune! tună Doagă. Cine i-a pus?

— Dar de ce nu circulați? întrebă milițianul.

— Poftim, urcă mata la volan și încearcă să circuli fără baterie dacă poți! spuse Doagă batjocoritor. Fraților, nu cumva a luat vreunul din voi bateria și a vîrît-o, fără să vrea, în buzunar?

Prin mulțime se auziră rîsete. Milițianul dădu dojenitor din cap.

— Dumneata, dragul meu - îi zise el lui Doagă - judecînd după felul cum te prezinți ar trebui să stai la spital, nicidecum să te plimbi în voie.

— Nu mai spune! răspunse Doagă. Știi că ai haz?

— Bine - spuse milițianul - poftim atunci în mașină. Mergem la miliție și lămurim acolo cine are și cine nu are haz. De ce să ținem aici lumea adunată?

Între timp, Cubuleț se aplecă spre urechea lui Habarnam.

— Voi-șopti el-luați autobuzul sau un taxi și duceți-vă la grădina zoologică. Eu am să-I însoțesc pe Doagă la miliție, ca să descurc lucrurile.

Apoi Cubuleț se urcă lîngă Doagă, iar milițianul trase motocicletă în față, legă automobilul de ea în chip de remorcă și porni spre miliție.

Capitolul treizeci

Cum a pierdut Habarnam bagheta magică

Cînd Habarnam și tovarășii lui de drum ajunseră la grădina zoologică, era în plină zi. Toată dimineața le fusese luată de discuții și de plimbarea cu Doagă, după care li se făcu o foame grozavă și se duseră să prînzească la restaurant. De cum intrară în grădină se hotărîră să-și înceapă cercetările din locul unde văzuseră pentru prima oară cei trei măgari. Dar iată că de data asta nu zăriră dincolo de gard nici urmă de urecheat. Poarta țarcului era dată larg în lături. Cu toate acestea, Habarnam sări gărdul, se apropie de grajd și privi înăuntru. Degeaba, grajdul se arătă pustiu. Atunci, cei trei se înarmară cu răbdare și prinseră a cutreiera grădina, cu multă sîrguință, în lung și-n lat, aruncîndu-și ochii prin toate ungherele. Dădură peste tot felul de animale, numai măgari nu izbutiră să întîlnească. După ce nu le mai rămase nimic de văzut, prietenii noștri se întoarseră la locul de unde porniseră și văzură pe după gardul țarcului o prichindută cu șorț alb, care scotea cu mătura gunoiul din grajd.

— Spune, te rog - i se adresă Habarnam - nu cumva știi matale unde se găsește pe aici un măgar?

— Ce fel de măgar? Întrebă prichinduța oprindu-se din măturat și proptindu-se de coada măturii.

— Unul obișnuit, cu copite... răspunse Habarnam.

— A! Unul obișnuit! se miră îngrijitoarea. Dar la ce bun? Măgarul e măgar. Nu văd pentru ce ar putea să vă intereseze.

— Ei, avem noi plăcere să vedem unul, zise Habarnam. Am colindat tot parcul, dar n-am dat peste nici un măgar.

— Hm! făcu îngrijitoarea. Au fost aci trei, nu unul, dar parc-au intrat în pământ. S-au scornit tot felul de bazaconii pe socoteala lor, dar să nu credeți nimic. Cică ar fi la mijloc o vrăjitorie sau așa ceva. Fleacuri! Ce vrăjitorie ar putea fi? Cred că i-au luat ăia, cum le zice, zvăpăiații, adică nu zvăpăiații, vînturaticii, și asta-i tot. Nu mai e chip să scapi din ghearele lor. Atîtea năzdrăvăanii se fac prin oraș de la o vreme, încît nu m-aș mira să ne pomenim într-o bună zi că și elefanții au fost scoși din cușcă fără să băgăm de seamă.

— Ei, nici chiar așa, spuse Habarnam. Cum or să scoată elefanții?

— Foarte bine! răspunse îngrijitoarea dînd din mîină. Noi am întărit pe aci paza la toate animalele. Fiindcă cine știe!...Avem fiare de pradă și reptile învenenate, care stau gata să sfîșie, să rupă în bucăți pe oricine ar întîlni în cale. Dacă i-ar veni cumva în minte vreunui vînturatic să deschidă cușca șerpilor? Sîntem doar în plin oraș. Tii!Cîte nu s-ar putea întîmpla.

— Dar unde-i măgarul găsit în stradă? Întrebă Habarnam. Am citit odată în ziar despre un măgar fără stăpîn, care s-a rătăcit și a fost adus aici.

— A! rosti îngrijitoarea zîmbind. Nu aici a fost adus. S-a întîmplat o încurcătură. Cei de la ziar au greșit. În loc să scrie că măgarul a fost dus la circ, au scris că a fost adus la grădina zoologică. La noi însă, nici pomeneală de așa ceva.

— Înseamnă că măgarul acela se găsește acum la circ, nu-i așa ? Întrebă Bumbița cu nădejde în glas.

— Nu mai încape îndoială, răspunse îngrijitoarea. L-am văzut chiar eu zilele trecute cînd am fost acolo. Isteț măgăruș, n-am ce zice! Nu i-ar mai lipsi mult să pară savant.

L-au pus să tragă o trăsura, ba chiar și clovnii călăresc pe el. Poate cu vremea or să-l învețe cîte ceva de-ale acrobației. Mai știi?

Drumeții noștri își iau rămas bun de la îngrijitoare și se depărtară de țarc.

-Tot am aflat ceva! observă Habarnam, strălucind de fericire. Va să zică, Foicel se găsește la circ. Și noi care îl căutam degeaba pe-aici! Ei lasă, nu-i nimic. Mergem chiar acum la circ, iar mîine începem să-i căutăm pe cei trei măgari-vînturatici. Am să-i recunosc îndată după nasurile lor mici și pistruiate.

Tot vorbind așa, Habarnam se îndreptă spre ieșire împreună cu tovarășii lui de drum. Trecînd pe lîngă cușca maimuțelor, se opriră cu toții ca să le mai vadă o dată. Una dintre ele părea tare nostimă, încît lui Habarnam îi veni ideea să o necăjească puțin. Încercă să-i dea peste bot cu bagheta lui magică, pe care o strecură printre gratii. Maimuța se supără, clipi o vreme din ochi, apoi apucă bagheta cu laba și o trase din mîna lui Habarnam, care rămase ca împietrit.

— Ia uitați-vă ce mi-a făcut! îngăimă el cu un glas stins.

— Ce-i asta? strigă Bumbița. De ce i-ai dat maimuței bagheta magică?

— Nu i-am dat-o eu, și-a luat-o singură, răspunse Habarnam dînd desperat din mîini.

— Dacă n-ai fi lovit-o peste bot, nu ți-ar fi luat-o, îl certă Bumbița.

— Lasă, n-avea grijă, o capăt înapoi chiar acum!

Zicînd așa, Habarnam își vîrî mîna printre gratii și se căzni să-i smulgă maimuței bagheta magică, dar maimuța se depărtă de gratii, încît nu mai fu chip s-o atingă.

— Ah, tu, zgripturoaice! Dă bagheta înapoi îți spun! mormăi el.

Dar maimuța nici nu se gîndi să-i împlinească porunca. Se apucă, dimpotrivă, să topăie prin cușcă, fără să lase nici o clipă bagheta din labă. Pe urmă sări drept pe leagănul care atîrna în mijlocul cuștii și porni să se dea huța, trăgînd cu coada ochiului la Habarnam, de-ai fi spus că-și bate joc de el.

— Dă înapoi bagheta, creatură răutăcioasă ce ești! rosti Habarnam furios. Nu-i nimic! Lasă c-o să se plictisească ea să se tot joace cu bagheta și o s-o lase jos.

Între timp începu să se însereze. Se auziră fluierăturile paznicului care vestea că se apropie ora cînd se închide grădina. Toți vizitatorii porniră spre ieșire. Curînd, grădina rămase pustie. Numai Habarnam, Bumbița și Împestrițatu mai stăteau proșap în fața cuștii cu maimuțe.

Pîna la urmă, maimuța cea hazlie se plictisi de baghetă și, zvîrlind-o cît colo, o lăsă să zacă pe podea în cel mai îndepărtat ungher al cuștii.

— Trebuie să găsim un mijloc ca să pătrundem în cușcă, spuse Habarnam.

De strecurat printre gratii nici nu putea fi vorba, dar uitîndu-se cu băgare de seamă, Habarnam descoperi în peretele cuștii o ușiță de Sîrmă închisă cu un zăvor.

După ce se uită într-o parte și-ntr-alta ca să se încredințeze că nu ei nimeni în jur, sări peste bariera care înconjura cușca, scoase drugul de fier care ținea ușița și încercă să tragă zăvorul. Dar treaba asta se dovedi mai grea decît bănuise, fiindcă zăvorul se înțepenise zdravăn și nu voia nicicum să cedeze. Habarnam își sprijini ambele mîini pe zăvor și trase atît de tare, încît se zgudui toată cușca. În cele din urmă, zăvorul se mișcă puțin, dar tocmai atunci se ivi paznicul cu măturoiul în mînă.

— Ce meșterești acolo, drac împielițat? strigă el. Vrei să dai drumul maimuțelor? Îți arăt eu ție!

Speriat. Habarnam se grăbi să sară înapoi peste barieră, dar paznicul izbuti să-l ajungă și-l apucă de guler.

— Am acolo o baghetă! strigă Habarnam silindu-se să scape din, strînsoare.

— Îți arăt eu baghetă! zise paznicul împingîndu-l spre poarta parcului. Te duc la miliție și vezi tu ce baghetă o să-ți servească acolo.

Bumbița și Împestrițatu fugiră înainte pe potecă, aruncînd priviri îngrozite spre paznic.

— Pe cuvîntul meu că am acolo o baghetă, zise Habarnam. Mi-a luat-o una dintre maimuțe.

— Cred și eu că ți-a luat-o dacă ai vrut s-o necăjești. I-ai vîrît bagheta în bot, hai?

Tot vorbind astfel, paznicul îl trase pe Habarnam pînă în stradă, unde începu să se uite în toate părțile, căutînd pesemne un milițian.

— N-am să mai fac! Pe cuvînt de onoare că n-am să mai fac! se rugă Habarnam.

— Ei, bagă de seamă! spuse paznicul dîndu-i drumul. Hai, du-te acum, dar să nu te mai prind că faci pe vînturaticul pe aici. A doua oară n-ai să scapi așa ușor!

După ce-l lăsă în pace pe Habarnam, paznicul încuie poarta cu lacătul și plecă. Chiar în clipa următoare, Bumbița și Împestrițatu fură lîngă prietenul lor.

— De ce nu i-ai spus paznicului că bagheta ta e magică, nu-i ca toate baghetele? întrebă Împestrițatu. Așa l-ai făcut să creadă că ai scăpat în cușcă o baghetă obișnuită.

— Îți dai seama ce vorbești? se supără Habarnam. Dacă paznicul ar fi aflat că bagheta este magică ar fi luat-o pentru el. Crezi că s-ar fi gîndit să ne-o dea înapoi? Spuneți-mi mai bine de ce ați plecat și voi de acolo? Trebuia să rămîneți acolo și să scoateți cumva din cușcă bagheta.

Acum poarta e încuiată. Cum să mai pătrunzi înăuntru?

— Asta mai lipsea, să mă vîr în cușcă după baghetă! zise Bumbița bosumflîndu-se.

— Ei, dacă nu te vîrai tu, ar fi putut să facă asta Împestrițatu, spuse Habarnam.

Nu, nici eu n-am chef să mă pomenesc în cușcă, rosti Împestrițatu. Și la urma urmelor de ce ne mai trebuie bagheta? Aici, și fără așa ceva capeți tot ce-ți pofteste inima. Ți-e foame? Poftim la masă! Vrei cumva la teatru sau la cinema? Poftim, ai și teatru, și cinema. Ți-e poftă să te plimbi cu mașina? Poți să te plimbi toată ziua pînă

amețești. Ba chiar să faci salturi ori să zbori cu automobilul, și asta ai putea, fără nici un fel de baghetă magică.

— Isteț mai ești! se supără Habarnam. Dar ce, nouă ne trebuie bagheta magică ca să ne plimbăm cu mașina? Ai uitat că avem nevoie de ea ca să-l salvăm pe Foicel și să scăpăm orașul de vînturatici? Cîtă vreme o să mai sufere lumea din pricina lor?

— A, dacă-i așa, sigur! încuviință Împeștrîțatu.

— Acum o să stabilim următorul plan, spuse Habarnam. Așteptăm pînă se întuneacă de tot și pe urmă sărim gardul. Pe întuneric o să putem pătrunde în cușcă fără să ne vadă nimeni.

— Mie mi-ajunge! spuse Bumbița. Mă duc la hotel.

— Capitulezi în fața greutăților, cu alte cuvinte! zise Habarnam.

— Da, capitulez, răspunse Bumbița cu hotărîre. Eu pe gard nu mă sui!

— Din partea ta, va să zică, aș putea să nu mai fac nimic pentru Foicel, să-l las mai departe măgar, spuse Habarnam.

— Presimt eu că în loc să repara greșeala ai să intri și de data asta în cine știe ce încurcătură, din care n-ai să te mai descurci în veci.

Mai bine ar fi fost dacă n-ai fi greșit de la început.

Cu aceste cuvinte, Bumbița le întoarse spatele și se îndreptă spre stația de autobuz:

— N-are decît să plece, dar tu rămîi, te rog, Împeștrîțatule, spuse Habarnam. Poți să-mi fii de folos. Aici, gardul este tare înalt. Ai să mă ajuți să urc. Sau știi ce? Hai mai încolo! Poate în altă parte are să fie mai ușor la urcat.

Merseră deci de-a lungul gardului, ocoliră pe după colț și se pomeniră într-o străduță unde gardul parcului se dovedi într-adevăr nu prea înalt.

— Acuma să așteptăm pînă se întuneacă, spuse Habarnam. Se sprijiniră amîndoi de gard și se puseră pe așteptat. Cerul devenea de un albastru din ce în ce mai întunecat, pînă cînd pe bolta lui sclipiră stelele.

Undeva, departe, deasupra caselor, se ivi luna rotundă, de un galben roșcat, semănînd cu o portocală enormă.

— E timpul să trec dincolo, spuse Habarnam aruncînd priviri în jur. Hai, ajută-mă!

Împeștrîțatu se apucă să-și salte prietenul. Cățărîndu-se pe gard, Habarnam ajunse sus, apoi trecu cu un picior dincolo și rămase călare.

— Acum treci tu! șopti el întinzînd mîna.

— N-ar fi mai bine să rămîn aici, să te aștept? întrebă Împeștrîțatu.

— Nu, răspunse Habarnam. Acolo o să am nevoie de tine. Ai să stai de strajă în fața cuștii, ca să nu mă prindă paznicul.

Neavînd încotro, Împeștrîțatu se cățără și el pe gard cu ajutorul lui Habarnam, pe urmă săriră amîndoi de partea cealaltă și nimeriră drept într-un șanț a cărui apă secase.

— Aoleu! scînci Împeștrîțatu. Am alunecat într-o groapă!

— Șșș! făcu Habarnam. Stai liniștit!

O vreme șezură amîndoi în șanț, ținîndu-și suflarea și trăgînd cu urechea. Dar în jur nu se auzi nici un zgomot.

— E în regulă, spuse Habarnam. Nu ne-a simțit nimeni. Să mergem acum ușure!

Ieșiră deci din șanț și porniră înainte printre tufele de iarbă și flori.

Habarnam pășea fără zgomot, Strecurîndu-se ca pisicile; în schimb sub picioarele lui Împeștrîțatu, tot timpul trosnea cîte ceva.

— Mai încet! șoptea Habarnam.

Deodată se auzi un răcnet puternic. Împeștrîțatu se opri; ba chiar se așeză pe jos de frică.

— Ce-o fi asta? întrebă el bîlbîindu-se.

Răgetul se repetă mai răsunător.

De spaimă, lui Împeștrîțatu îi trecu un fior din creștet pînă-n tălpi, ba chiar i se ridică părul măciucă.

— Trebuie să fie leul, ghici Habarnam.

Și iarăși se auzi același răget, dar acum el răsună atât de tare și atât de sălbatic, încât îți stîrnea groază în suflet. Îndată după aceea urmă schelălăitul unei fiare, căruia îi răspunse mormăitul alteia; se auzi apoi urletul lupului și țipătul ascuțit al unei hiene. Undeva departe măcăia somnoros o rățușcă, pe cînd sus, pe crengile copacilor, croncăneau niște ciori. Tărăboiul stîrnit în tot parcul se potoli cu greu, după multă vreme.

În cele din urmă, Împestrîțatu își veni în fire.

— Ce i-o fi venit leului să ragă? întrebă el.

— Știi eu, răspunse Habarnam. I-o fi și lui foame.

— Dar pe noi n-ar putea să ne mănînce cumva?

— Nu-ți fie teamă. E doar în cușcă, îl liniști Habarnam.

— Mie nu mi-e teamă, zise Împestrîțatu. Am întrebat numai așa, ca să știi.

Încetul cu încetul se făcu din nou liniște în jur, în schimb luna se ascunse deodată după un nor și în grădină se lăsă un întuneric adînc.

Doar cărarea se mai ivea albă înaintea lor. Habarnam porni pe cărare. După el pășea Împestrîțatu, Silindu-se să nu rămînă în urmă.

— Încotro mergem? întrebă Împestrîțatu neliniștit.

— Trebuie să găsim țarcul măgarilor, fiindcă tot pe acolo e și cușca cu maimuțe, răspunse Habarnam.

Curînd, de o parte și de alta a cărării începură să apară cuștile. În întunericul care domnea, fiarele nu puteau fi văzute, dincolo de gratii, dar lui Împestrîțatu i se părea într-una că iaca, iaca are să se strecoare printre vergele o labă înfricoșătoare și are să i se înfigă în spate cu ghearele. De aceea arunca priviri speriate în jur, căutînd să se țină cît mai departe de cuști.

Pînă la urmă ajunseră într-un loc unde cărarea era barată de un garduț de sîrmă, după care se afla un bazin.

— Mi se pare că am nimerit nu tocmai acolo unde trebuia, spuse Habarnam.

Dinspre gardul de sîrmă le ajunse la ureche un fel de fosăit leneș, de parcă plescăia, guița ori se bălăcea cineva. Poate să fi fost numai plescăitul apei, dacă nu cumva sunetele le scotea vreun hipopotam ori un alt animal asemănător.

Cei doi prieteni o luară puțin înapoi și cotiră pe o cărare laterală.

— Ce-i asta? bolborosi Habarnam, privind îngrijorat prin întuneric. Nu pot de loc să-mi dau seama unde ne aflăm. Noaptea, toate par cu totul altfel decît ziua.

Rătăciră multă vreme prin grădină, pînă cînd se pomeniră lîngă o cușcă mare, care i se păru lui Habarnam cunoscută.

— Cred că am ajuns la elefant, spuse el. Înseamnă că sîntem aproape de țintă.

Cîțiva pași mai încolo dădură de un garduleț nu prea înalt, din plasă de sîrmă, în spatele căruia se afla un grajd.

— Uite și țarcul măgarilor, se bucură Habarnam. Totul e în regulă! O luară pe una din cărări și trecură prin fața unui șir de cuști de-a lungul cărora se întindea o barieră de lemn.

Cînd fură lîngă ultima cușcă, așezată într-un colț, Habarnam se opri.

— Asta e! spuse el. Tu, Împestrîțatu, rămîi aici și trage cu ochiul prin jur. Dacă vezi că se apropie careva, fluieră!

— Bine, aprobă Împestrîțatu dînd din cap.

Habarnam sări bariera, își lipi obrazul de gratii și prinse a privi în cușcă, ascultînd cu atenție.

— Ei, ce vezi acolo? întrebă Împestrîțatu.

— Mai taci și tu! se răsti Habarnam. Nu văd absolut nimic. Aud doar un sforăit. Pesemne că maimuța sforăie așa... Fie ce-o fi... intru.

Zis și făcut: dibui în întuneric ușița, dădu la o parte drugul de fier și începu să tragă zăvorul. De data asta, zăvorul cedă repede.

Odată ușița deschisă, Habarnam trase de ea și o făcu să scîrțîie.

— Uf! Mai și scîrțîi! șopti el furios, amenințînd ușița cu pumnul. O vreme stătu pe loc, ascultînd cu luare-aminte, dar după ce se încredință că nu vine nimeni, intră încetișor înăuntru și, lăsîndu-se în patru labe, începu să pipăie pe jos cu palmele. Pătrunse tot mai adînc, pînă ajunse la peretele din fund al cuștii, apoi coti spre cealaltă parte. Deodată auzi un mormăit surd. De groază, Habarnam rămase ca împietrit, așa cum se afla acolo, jos, în cușcă. Cîteva clipe privi în jur, silindu-se să deslușească ceva în întuneric. Ca prin ceață i se ivi în fața ochilor o făptură mare și neagră. Tocmai atunci luna apăru dintre nori și luminînd cușca făcu să se vadă limpede că făptura cea uriașă nu era altceva decît un leu.

Ridicîndu-și capul lui zbîrlit, leul clipi leneș și se uită țintă spre Habarnam, care, înainte de a apuca măcar să se sperie cum trebuie făcu cale-ntoarsă, o luă, mai bine-zis, de-a-ndăratelea în patru labe, cît putu de iute. Fără să-și ia nicio clipă ochii de la leu, Habarnam se înălță apoi în picioare, gata să sară. Dar leul se ridică în două labe și porni spre el gîfîind. Atunci, Habarnam goni prin cușcă pînă în dreptul ușiții, care rămăsese deschisă, iar de acolo zbură fulgerător în jos, parcă l-ar fi purtat vîntul. O singură vorbă izbuti să îngîne trecînd pe lîngă Împestrîțatu: „leul”, și o luă la goană fără să privească înapoi.

Inima lui Împestrîțatu se făcu cît un purice. Buimăcit de spaimă, se azvîrli pe urmele lui Habarnam. Așa alergară împreună, fără să se uite măcar unde calcă, pînă cînd ajunseră în fața gardului de la intrare. Cît ai clipi, Habarnam se cățărară pe gard. Împestrîțatu urcă după el și-l apucă de pantaloni. Atunci lui Habarnam i se păru că îl trage leul și se smulse din toate puterile. Pe neașteptate, scîndura de la gard în care își proptise mîinile se rupse. Cu scîndură cu tot, Habarnam alunecă drept în capul lui Împestrîțatu și amîndoi se rostogoliră la pămînt. De prin apropiere le ajunseră la ureche niște țipete și fluieratul paznicilor.

Aruncînd scîndura din mînă, Habarnam se strecură afară prin deschizătura rămasă în gard. Împestrîțatu îl urmă îndată. O luară amîndoi la goană pe trotuar. Unul în față, celălalt în spate, ca o umbră. Împestrîțatu răsufila din greu și gîfîia într-una, încît Habarnam crezu toată vremea că leul gîfîie atît de groaznic pe urmele lui.

Capitolul treizeci și unu

Întîlnirea cu vrăjitorul

Ajunsă la hotel, Bumbița începu să regrete că n-a rămas cu Habarnam și cu Împestrîțatu.

— Cine știe ce poznă or să facă acolo fără mine, cine știe ce-o să se mai întîmple, își spuse ea.

De atîta singurătate, Bumbiței i se făcu urît. Ca să se mai înveselească puțin deschise televizorul. Dar pe ecran apăru figura gravă, cu ochelari, a unui pitic savant, care ținu o cuvîntare lungă și plicticoasă despre vînturatici.

„Parcă altceva n-ar mai găsi să transmită”, gîndi Bumbița cu necaz.

După ce închise televizorul, începu să măsoare camera în lung și-n lat, uitîndu-se mereu la ceas.

— O pornesc înapoi la grădina zoologică, hotărî ea la capătul răbdării, dar în clipa următoare alungă acest gînd. Cum o să pătrund eu acolo noaptea? se întrebă. Peste gard nu pot să sar în nici un caz! Ei lasă, numai să se întoarcă dumnealor! Îi învăț eu minte să mă pună pe jeratic!

Timpul trecea, dar Habarnam și Împestrîțatu nu se arătau. Bumbița nici nu știu ce să mai gîndească; tot soiul de grozăvii îi trecură prin minte. Își închipui la un moment dat că i-a înhățat paznicul și i-a dus la miliție. Cu fiecare minut, spaima ei creștea. Nu-și mai găsea locul de tulburare. Se făcu miezul nopții: orologiul bătu ora douăsprezece.

— Acum e limpede, li s-a întâmplat ceva rău, își spuse Bumbița și fu gata S-o pornească spre grădina zoologică.

În clipa aceea însă, Habarnam și Împestrîțatu se iviră pe ușă. Aveau amîndoi părul ciufulit și ochii de o strălucire sălbatică. Împestrîțatu își zgîriase tot nasul și se mînjise mai mult ca de obicei.

— Ce năzbîtie ai mai făcut, Habarnam? îl întîmpină Bumbița supărată. Unde ați stat pînă acum?

— Lasă, Bumbițo, fii liniștită - răspunse Habarnam - totul are să iasă bine, ai să vezi, dar pînă una-alta nu fi supărată pe mine. I-am dat drumul leului!

— Cărui leu? se sperie Bumbița.

— Celui din cușcă, răspunse Habarnam. Am nimerit din greșeală la el.

— Multe mai trebuie să pătimesc din pricina voastră! strigă Bumbița îngrozită. Întîi ai făcut vrăjitorii cu măgarii, acum te-ai apucat de leu. Cum o să se termine toate astea?

— Tu nu te mai frămînta, Bumbițo, spuse Habarnam. O să se termine totul cu bine. Mă duc eu mîine dis-de-dimineată și repar totul.

Dimineța n-am să mă rățăcesc, fiindcă are să fie lumină. Îndrept eu lucrurile, n-avea grijă!

— Vezi să nu le îndrepti, zise Bumbița. Mai bine te-ai lăsa păgubaș. Și dacă vrei să știi, eu sînt chiar bucuroasă că ai rămas fără bagheta magică. Dacă ai avea din nou bagheta, cine știe, ai dezlănțui un cutremur pe aici. Mîine plecăm acasă și gata. Nu mai rămîn aici nici măcar O clipă!

— Și cu ce-o să pleci, mă rog? întrebă Habarnam. Vezi că eu nu ți-am povestit încă totul.

— Ce s-a mai întîmplat? făcu Bumbița speriată.

— Ni s-a luat automobilul, zise Habarnam.

— Asta mai lipsea! Cum ajungem acum acasă?

— Parcă eu ce spuneam? Avem bagheta, o să avem și automobilul, n-o avem, nici automobilul n-avem de unde-l căpăta.

A doua zi de dimineată, Bumbița se sculă devreme, ca de obicei, dar cînd se duse să-l deștepte pe Habarnam văzu patul gol. Împestrîțatu mai dormea încă.

— Ce-i asta, Împestrîțatule? îl trezi Bumbița. Unde e Habarnam?

— Cum? se miră Împestrîțatu. Nu-i în patul lui?

— Dacă ar fi fost aici n-aș fi întreat, răspunse Bumbița.

— Atunci s-o fi dus la grădina zoologică, zise Împestrîțatu.

— Hai, îmbracă-te - spuse Bumbița - mergem și noi.

— Unde mergem?

— La grădina zoologică, bineînțeles!

— MI-e frică de leu!

— Ei asta-I, leul o fi de mult la el în cușcă! Peste o jumătate de oră, Bumbița și Împestrîțatu se aflau la intrarea în grădina zoologica.

Fără să mai stea mult pe gînduri intrară pe poartă și o porniră înainte pe potecuță. Împestrîțatu se ținea într-una la spatele Bumbiței, privind speriat în jur. I se părea la tot pasul că iaca, iaca va apare leul și se va repezi la el. Amîndoi văzură de departe cușca cu maimuțe și pe Habarnam într-un colț al ei, sprijinit de zăbrele. În cușcă o zăriră pe îngrijitoare, care mătura podeaua cu mătura.

— Ce faci aici? spuse Bumbița apropiindu-se de Habarnam și bătîndu-l pe umăr.

— Mai încet! zise Habarnam gesticulînd cu amîndouă mîinile. Uite bagheta magică! O vezi? A rămas jos, chiar în locul unde a zvîrlit-o ieri maimuța. Îngrijitoarea o să dea îndată cu mătura peste ea și cred că o să o arunce afară din cușcă. Atunci, noi o s-o luăm și totul are să fie în ordine.

Între timp, îngrijitoarea termină de măturat în cușcă, pe urmă adună gunoiul într-o căldare și ridicînd bagheta o zvîrli tot acolo, peste gunoi.

— Nu-i nimic - o liniști Habarnam pe Bumbița - o să ne luăm după ea și o să vedem unde aruncă gunoiul.

Dar îngrijitoarea nu duse căldarea nicăieri, ci se apucă să măture prin cuștile vecine.

Tot așa, trecînd dintr-o cușcă într-alta, strînse pînă la urmă un maldăr de gunoi. De-abia cînd isprăvi toată curățenia deșertă căldarea într-o ladă din spatele cuștilor, aproape de gard.

Habarnam o pîndi pînă ce văzu că se depărtează, pe urmă se apropie de prietenii lui.

— Voi rămîneți aci să-mi dați de știre dacă vine cineva, le spuse el.

Apoi se apropie în fugă de lada cu gunoi, deschise capacul și sări înăuntru. Multă vreme, din ladă se auzi un fosăit și un gîfuit surd, pînă cînd se ivi de sub capac capul lui Habarnam.

— Uite bagheta magică! rosti el zîmbind triumfător. De bucurie, Bumbița sări în sus.

— Bravo! spuse ea și bătu încetișor din palme.

Habarnam sări din ladă și păși pe cărare ținînd bagheta în mînă cu multă grijă.

— Am să o păzesc bine de acum! zise el. N-are să mi-o mai ia nimeni.

În urma lui, pășind unul lîngă altul, Bumbița și Împestrîțatu se țineau strîns de mînă, cu fețele luminate de zîmbet.

— Acum putem să mergem la circ să-l salvăm pe Foicel, spuse Bumbița

— Da, într-adevăr! De Foicel am și uitat, exclamă el. Atunci, la circ cu noi, cît se poate de repede.

Vorbind așa, Habarnam se întoarse în direcția porții și o apucă spre ieșire atît de iute, încît Bumbița și Împestrîțatu de-abia se mai puteau ține după el. Peste vreo cinci minute se aflau cîteșitrei într-unul din taxiurile acele tărcate și cu butonase. După ce Habarnam apăsă pe butonul sub care scria „circ”, mașina o porni ca fulgerul prin oraș. Nici nu apucară să arunce o privire înapoia lor, că se și pomeniră în fața circului. Arena era ocupată de cîțiva acrobați care săreau și făceau tîmbe; se pregăteau, pesemne, pentru reprezentația din seara aceea. Tare mult ar fi dorit Habarnam și Împestrîțatu să-i privească, dar Bumbița nu le dădu voie.

— Doar n-am venit pentru asta aici, îi certă ea. Ne uităm după aceea !

— Fie, încuviință Habarnam.

Trecînd printre șirurile de scaune, intrară prin ușa artiștilor și se pomeniră în clădirea administrației, care nu era altceva decît un fel de grajd lunguiet, cu ciment pe jos. De-a lungul pereților se înșirau niște cuști cu tot soiul de animale. Într-una dintre ele se afla un leu.

— Tot peste leu dăm și aici, zise Împestrîțatu speriat. Să știți că iarăși are să iasă cine știe ce comedie din toată povestea.

La capătul clădirii se afla un mic grajd. Apropiindu-se de el, drumeții noștri zăriră înăuntru cîțiva cai și un măgar al cărui căpăstru era legat de o vergea bătută în perete. Măgarul întoarse capul și-i aruncă lui Habarnam o privire tristă.

— El este! șopti Habarnam. Îl recunosc!

Fiindu-i frică să nu-și capete cumva răsplata de la Foicel pentru răul pe care i l-a făcut, Habarnam se depărtă cît putu de mult, așa ca să poată fugi la nevoie.

— Doresc ca acest măgar să se prefacă în Foicel, șopti el răsucind bagheta.

Dar nici o prefacere nu avu loc. Încercă deci a doua oară.

— Doresc - zise el mai tare - ca acest măgar să se transforme înapoi în Foicel.

Însă nici de data asta nu se petrecu nici o transformare.

— Asta ce-o mai fi? se neliniști Habarnam. Și prinse a învîrți bagheta prin aer cît îl ținură puterile, bolborosind într-una vrăjitoriile lui. Degeaba însă! Măgarul tot măgar rămase, dovedind că nu are de loc poftă să se prefacă în Foicel. Între timp se ivi paznicul circului.

— Ce faceți aici? întrebă el.

Habarnam se fîstîci și nu mai știu ce să spună.

— Am venit să vedem reprezentația, sări atunci Împestrîțatu.

— Dar pentru reprezentație se vine seara, observă paznicul și, poftindu-i afară, închise ușa în urma lor.

— Ce-o fi avînd bagheta, șopti Habarnam nedumerit. De ce nu mai vrea să lucreze? Ia s-o mai încerc o dată! Și o mai încercă zicînd:

— Doresc două porții de înghețată!

— Trei porții, îl corectă Împestrîțatu repede.

— Doresc trei porții de înghețată, spuse Habarnam. Dar cu toate că ceru cele trei porții de cîteva ori în șir, nici măcar o porție de înghețată nu vru să apară.

— Ascultă, Habarnam - spuse Împestrîțatu - te pomenești că asta nu e bagheta ta.

— Cum adică nu-i a mea? se miră Habarnam.

— Păi, a ta era magică, pe cînd asta numai magică nu pare a fi.

— Și unde-i atunci bagheta magică, după părerea ta?

— Cred că a rămas acolo, în lada cu gunoi.

— Ah, gură cască mai Sînt! țipă atunci Habarnam apucîndu-se cu mîinile de cap. Haideți înapoi la grădina zoologică!

Nu trecură decît cîteva minute și neîntrecuții noștri meșteri în peripeții pășeau din nou pe aleile grădinii zoologice. Cum se văzu în fața lăzii cu gunoi, Habarnam se repezi la ea ca un tigrul, o răsturnă cu susul în jos și deșertă la pămînt tot ce era înăuntru. Pe urmă se apucară toți trei să scormonească în grămadă, dar nici unul din ei nu găsi bagheta.

— Vezi, n-a mai rămas nici o altă baghetă. Înseamnă că tot asta este cea magică, îi spuse Habarnam lui Împestrîțatu.

Apoi părăsi mormanul de gunoi, se așeză pe o bancă și tot răsucind bagheta prin aer, bodogăni acolo ceva ca pentru sine.

— Ia dă-mi să încerc și eu ceru Împestrîțatu, care, așezîndu-se alături, luă bagheta din mîna lui Habarnam și prinse a o răsuci: Vreau o felie de pîine cu dulceață !... Vreau înghețată ! Vreau tăiței cu unt...! Masă, întinde-te!... porunci el. Ei, comedie ca asta!

Fiindcă nici una din dorințe nu i se împlini, Împestrîțatu îi înapoie lui Habarnam bagheta zicînd:

— Pesemne că te-a înșelat vrăjitorul. Ți-a dat o baghetă cu care numai avea ce face. A ieșit din ea toată vrăjitoria.

— Așa o fi, bombăni Habarnam. Tare aș vrea să-l mai întîlnesc pe vrăjitorul acela. I-aș arăta eu lui să înșele piticii și să le dea baghete magice de proastă calitate!

Habarnam se întristă foarte mult, dar Împestrîțatu nu fu în stare să se lase pradă amărăciunii. Poate că asta se întîmpla nu din vina lui ci mai curînd din pricina soarelui, care tocmai în acele clipe urca sus, sus de tot și încălzea de acolo cu razele lui locul de pe băncuța unde ședeau cîteșitrei călătorii noștri. Cuprins de căldura soarelui, Împestrîțatu simți că nu este chiar atît de rău să trăiești pe lume. Atunci el zimbi fără voie și-i spuse lui Habarnam.

— Lasă, Habarnam, de ce să te necăjești atît? Încă nu-i totul pierdut. La urma urmelor putem mîncă și la restaurant.

— Nu, Împestrîțatule, răspunse Habarnam. Cu toate astea e nedrept să mi se întîmple așa ceva. Spune și tu la ce am mai făcut atunci fapte bune? Fiindcă trei am făcut băgă de seamă! Toate la rînd ! Fără nici un fel de interes!

Cum vorbeau ei așa, departe, pe cărare, se ivi un drumeț bătrîn.. Moșul purta o mantie de un albastru închis, presărată cu stelute aurii strălucind în soare și cu semilune de argint. În picioare avea imineii roșii cu vîrfurile lungi ridicate mult în sus. Pășea neobișnuit de repede și de ușor, încît nimeni nu băgă de seamă cînd ajunse lîngă băncuța și cînd se așeză lîngă Habarnam. Un timp stătu așa tăcut, Sprijinindu-se cu o mînă în baston și privind pieziș spre Habarnam, care își urma discuția lui cu Împestrîțatu.

Deodată, Habarnam simți că mai este cineva lîngă el. Întorcînd încet capul văzu că alături șade un bătrîn scund cu mustați lungi, cărunte și cu barba lungă, lungă și albă

ca a lui Moș Gerilă. Chipul lui îi păru cunoscut. Privind în jos zări în picioarele moșneagului imineii roșii cu catarama aurii în formă de semilună și cu vîrfurile lungi ridicate în sus.

— A! Dar matale ești vrăjitorul! zise el deodată, recunoscîndu-l pe bătrîn și sclipind de bucurie. Bună ziua!

— Bună ziua! Bună ziua, prietene! răspunse vrăjitorul cu un zîmbet pe buze. Uite că ne-am întîlnit. Ei, hai, spune, de ce voiai să mă vezi atît de mult?

— Am zis eu asta? întrebă Habarnam.

— Sigur! rosti vrăjitorul. Ai spus așa: „Tare aș vrea să-l întîlnesc pe vrăjitorul acela. I-aș arăta eu lui...” Ei, ce mi-ai arăta?

Lui Habarnam i se făcu grozav de rușine; își lăsă capul în jos și nici nu îndrăzni să se uite în ochii vrăjitorului.

— Bagheta magică! Asta am vrut să-ți arăt, bîigui el în cele din urmă. Nu știu din ce pricină s-a stricat și nu mai vrea să îndeplinească nici o dorință.

— Ah! făcu bătrînul luînd bagheta din mîna lui Habarnam. Despre ea este vorba! Da, da, văd că s-a stricat. S-a stricat de tot, prietene!

Pentru totdeauna! Iac-așa! Ji-am spus doar că îndată ce faci trei fapte rele, bagheta magică își pierde toată puterea.

— Cînd mi-ai zis asta? se miră Habarnam. A, da, acum îmi amintesc! Uitasem cu totul! Dar ce, eu am făcut trei fapte rele?

— N-ai făcut trei, ai făcut treizeci și trei, spuse Bumbița supărată.

— Cum de nu mai țin minte nici una din ele? întrebă Habarnam.

— Se cuvine atunci să ți le amintesc eu, rosti vrăjitorul. L-ai prefăcut ori nu pe Foicel în măgar? Sau asta tu crezi că e faptă bună?

— Nu, dar m-am necăjit destul pentru ea, zise Habarnam.

— Te-ai necăjit sau nu, n-are importanță. Totul este că ai greșit. Pe urmă i-ai prefăcut pe cei trei măgari în pitici.

— De unde să știu eu ce are să iasă din asta? spuse Habarnam.

— Dacă n-ai știut, nu trebuia s-o faci, spuse vrăjitorul. Nimic nu este bine să facem pe negîndite. Din pricina nechibzuinței tale au suferit mulți.

Ei, și în al treilea rînd ai supărat maimuța din cușcă. Nici asta nu-i o faptă bună.

— Adevărat, recunosc Habarnam cu amărăciune, dînd din mîna a plictiseală. Uite-așa pătesc eu întotdeauna. E de ajuns să calc o dată greșit, că pe urmă totul îmi merge anapoda.

De necaz, lui Habarnam îi venea să izbucnească în plîns.

— Nu plînge, Habarnam, spuse atunci Împeștrîțatu. Și fără bagheta magică se poate trăi de minune. Ce nevoie avem de ea? Soarele să lumineze!

— Ah! Ce frumos ai vorbit acum, dragul meu! îi zise vrăjitorul rîzînd din toată inima și mîngîindu-l pe creștet. Ai dreptate. Soarele ne dă lumină, și căldură, și bucurie. Fără razele lui n-ar fi nici flori, nici copaci, nici albastrul cerului, nici iarba înverzită și nici noi n-am exista. Orice crește pe pămîntul ăsta își trage seva, Se coace ori se usucă la lumina Soarelui. Către soare se îndreaptă fiecare firicel de iarbă. El dă viață oricui.

Și atunci de ce am fi triști? Soarele să lumineze! Nu-i așa?

— Sigur că da! rostiră Împeștrîțatu și Bunibița într-un glas.

— Așa e! zise și Habarnam.

Capitolul treizeci și doi

Ziua mănușilor

Ședeau cu toții de multă vreme pe bancă, se încălzeau la soare și se bucurau că le era bine; nici unuia nu-i mai păsa de baghetă, când deodată Habarnam tresări.

— Dar nu s-ar putea oare - întreabă el - ca dorința cuiva să se împlinească și fără bagheta magică?

— De ce nu? răspunse văjitorul. Ba se poate dacă acea dorință este puternică și frumoasă.

— A mea este foarte puternică, zise Habarnam. Doresc ca în Orașul Soarelui toate să fie așa cum au fost la sosirea noastră. Foicel să devină iarăși pitic, și măgarii măgari, iar milițianul Fluieraș să iasă din spital.

— Ei, nu văd ce ar fi rău în toate astea, zise vrăjitorul. Dorința ta este într-adevăr frumoasă și ți se va împlini. Dar tu, Bumbița, ce-ți dorești?

— Eu - răspunse Bumbița - am aceeași dorință ca și Habarnam. Dacă s-ar putea însă să mai am vreo dorință în plus, atunci aș vrea ne întoarcem cât mai repede în Orașul Florilor. N-aș putea să spun de ce, dar mi s-a făcut tare dor de acasă.

— Și dorința ta va fi împlinită! spuse vrăjitorul. Tu, Împeștrîțatul, ce dorești?

— Eu am multe dorințe, zise Împeștrîțatu. Trei dintr-o dată.

— O! se minună vrăjitorul. Hai spune-le!

— Mai întâi - începui Împeștrîțatu - aș vrea tare mult să aflu unde este acum leul căruia Habarnam i-a dat drumul din cușcă și dacă n-are să ne mănînce cumva.

— Nu e greu să-ți împlinesc dorința asta, răspunse vrăjitorul. Leul șade mai departe în cușca lui. Ieri seară, după ce ai fugit voi, paznicul l-a încuiat la loc. Nici n-a apucat măcar să pășească afară. Poți fi liniștit. N-are să mănînce pe nimeni.

— Asta-i bine, spuse Împeștrîțatu. Pe urmă sînt foarte curios să știu ce-au pățit Doagă și Cubuleț la miliție. Noi am fost de față când i-a luat milițianul.

— Și la asta e ușor să-ți răspund, zise vrăjitorul. Doagă a fost ajutat de milițian să-și repare mașina și pe urmă i s-a dat drumul și lui, și lui Cubuleț, fiindcă nici unul dintre ei n-a făcut nimic rău.

— Mai am o dorință, rosti Împeștrîțatu. Aș vrea să nu mă spăl niciodată și totuși să fiu întotdeauna curat.

— Hm! făcu vrăjitorul buimăcit. Așa dorință, dragul meu, e greu de împlinit. Cel puțin, eu n-aș fi în stare. Dar dacăvrei pot să fac altceva! Să te fac să te simți foarte bine când ești curat. Ce-ai zice dacă de fiecare dată când ai uita să te speli, murdăria de pe față ți-ar pișca falcile, te-ar înțepa ca niște ace, pînă ai da-ogjos, așa încît de la o vreme nu te-ai mai suferi nici o clipă murdar, ai ajunge chiar să te speli din plăcere. Ți-ar conveni?

— De minune! spuse Împeștrîțatu.

— Atunci, totul e în regulă.

Între timp, departe, pe cărare, se iviră trei măgari, adică mai bine zis doi, fiindcă al treilea nu era măgar, ci catîr. Toti trei pășeau unul după altul, lovind ușor din copite. Cozile lor se mișcau sprintene într-o parte și-ntr-alta, iar urechile și le legăneau blajin. În urma lor venea îngrijitoarea, cu o nua în mînă.

— Ah, fugarilor, nesăbuiților, vagabonzilor, bombănea ea agitînd nuiua în toate părțile. Unde mi-ați fost? Prin ce locuri ați rătăcit atîta? Unde naiba ați tot hoinărit? numai Pistrui e vinovat de toate astea! Lasă că te cunosc eu, banditul! Ce te uiți la mine așa smerit! Parcă eu nu știu cine e capul răutăților! Cu siguranță că tu ai plecat primul, iar Bălțatu și Zvăpăiatu ți-au urmat pilda. Fără tine nu le-ar fi trecut prin cap trăsnaia asta, sînt sigură.

Mergînd în urma celorlalți doi măgari, Pistrui parcă pricepea că despre el este vorba. Poate de aceea lăsase capul în jos și clipea într-una cu un aer nevinovat.

— Nu mai tot clipi așa, hoțule, îl certă îngrijitoarea. Te prefaci că n-ai habar de nimic, dar tu le pricepi pe toate, lasă că știu eu!... Ei, drăguților, v-ați plimbat de ajuns, acum gata! Ce, credeți că o să vi se piardă urma? Degeaba! Prea departe nu puteți fugi, oricît ați încerca.

Ajunghînd în dreptul țarcului, îngrijitoarea deschise încetîșor porțița și duse măgarii dincolo de gard.

— Vezi, Habarnam? Dorința ta s-a împlinit. Cei trei măgari s-au întors la locul lor, spuse vrăjitorul. Și acum să mergem mai departe, poate mai vedem cite ceva.

Cu aceste cuvinte, vrăjitorul se ridică de pe bancă și păși spre poarta grădinii zoologice. Habarnam, Bumbița și Împeștițatu se ridicară de asemenea și se grăbiră să-l urmeze. Cum ieșiră din grădină văzură că pe stradă se adunase multă lume. Ai fi zis că în acea zi, toți prichindeii din oraș s-au încăpățînat să iasă în stradă și că nici un pitic nu a mai rămas acasă. Din toate colțurile se auzea muzică, cîntece, peste tot răsunau glasuri vesele și hohote de rîs.

Cînd ajunseră la răscruce, drumeții noștri dădură peste o mulțime de pitici strînși grămadă în fața unei case din colțul străzii. Sus, pe acoperiș, stăteau cîțiva prichindei și prichindeuțe, fiecare dintre ei ținînd în mînă un coș destul de măricel, din care scoteau niște obiecte și le aruncau pe rînd peste mulțimea adunată. De-abia cînd se apropiară băgară de seamă că prichindeii aceia trimit în jos o ploaie de mînuși. Ici cădea o mînușă albastră, dincolo una albă, roșie, verde sau trandafirie. Piticii adunați în stradă prindeau mînușile din zbor ori le ridicau de pe jos, apoi le îmbrăcau pe mînă și se apucau să le schimbe între ei, încercînd să capete două de aceeași culoare.

— Ce-i asta? întrebă Bumbița. De ce își aruncă unul altuia mînușile?

— Astăzi e o zi deosebită, spuse vrăjitorul. Sărbătoarea mînușilor sau ziua fraților de soare, cum i se mai spune. Astăzi se împart în tot orașul mînuși. Fiecare pitic prinde cîte două. Dar fiindcă de obicei nu i se nimeresc amîndouă de aceeași culoare, caută vreun pitic la care să vadă o mînușă de culoarea uneia din mînușile lui și face schimb. Cei care ajung să schimbe între ei devin frați de soare.

— De ce frați? întrebă Habarnam mirat.

— Ei, așa-i obiceiul. Ziua mînușilor e sărbătorită în fiecare an și, cu fiecare dată, numărul fraților de soare crește. Curînd, toți piticii din Orașul Soarelui or să fie frați de soare între ei.

La următorul colț de stradă, vrăjitorul se opri pe neașteptate din vorbă.

— Priviți, șopti el apoi.

Habarnam, Bumbița și Împeștițatu rămaseră pe loc. Drept în fața lor, în mijlocul trotuarului, se aflau un prichindel și o prichindeuță.

Amîndoi se țineau strîns de mînă și, fără să bage în seamă pe nimeni și nimic din jurul lor, nu-și mai puteau lua ochii unul de la altul.

— Cine sînt? întrebă Bumbița.

— Nu cumva ți-e greu să ghicești? Sînt Foicel și Buchița, răspunse vrăjitorul.

— Ah, acesta-i Foicel, strigă Habarnam. Va să zică e din nou pitic! Da, într-adevăr, îmi amintesc chipul lui!

— Foicel, rosti tocmai atunci Buchița. Dragul meu! Sînt foarte bucuroasă că te-ai întors. Mi-a fost tare dor de tine, am și plîns.

— Lasă, Buchița, o liniști Foicel. Gîndește-te că de acum încolo o să fim mereu împreună și n-o să ne mai despărțim niciodată.

— Dar pe unde ai rătăcit pînă acum? Ce-a fost cu tine? Povestește-mi! ceru Buchița.

— Eu, draga mea, am stat la circ, mărturisi Foicel. Nici nu-ți închipui ce vesel era acolo, ce interesant! Ziua - repetiții, antrenamente, seara - reprezentații. Și asta în fiecare zi, chiar duminica.

— În schimb, eu am fost așa de mîhnită, că numai de circ nu-mi ardea. De ce n-ai dat nici un semn de viață? întrebă Buchița. Dacă aș fi știut că ești acolo, aș fi alergat numaidecît să te văd.

— Iartă-mă, Buchița, dar nu se pu.tea, spuse Foicel. Amf fost măgar, ce să mai lungim vorba.

Între timp, de sus, de pe acoperiș, începură să cadă neîncetat mînuși, iar piticii grămădiți în stradă fugeau care mai de care să le ridice. Luați de mulțime, Habarnam,

Bumbița și Împeștrîțatu fură cît pe aci să se răstoarne în înghesuială. Cu mare greutate izbutiră să scape nevătămați, ba pe deasupra se și aleseseră cu cîte două mînuși. Atunci se dădură de o parte, ca să se uite bine la prada lor. Habarnam căpătase o mînușă cafenie și una portocalie. Bumbița, una galbenă și alta trandafirie, iar Împeștrîțatu, una albastră și alta albă.

— Uite ce prost a ieșit - spuse Bumbița - nici măcar între noi nu putem schimba. Toate culorile sînt diferite. Chiar în clipa aceea veniră spre ei în fugă cîteva pitici și, rîzînd zgomotos, se apucară să schimbe mînușile. Primul luă de la Habarnam mînușa portocalie și îi dădu alta verde, al doilea i-o smulse pe cea cafenie și îi strecură în loc una albastră, care la rîndul ei fu luată de o prichinduță în schimbul alteia roșii.

— A! se bucură Habarnam. Mi-am făcut dintr-o dată doi frați de soare și o surioară.

Nici Bumbița nu rămase mai prejos. Cu ea schimbară doi prichindei, așa se făcu că în locul mînușii galbene și a celei trandafirii rămase cu una verde și cu alta albastră. Împeștrîțatu însă era tare mîhnit fiindcă nimeni nu se arăta dornic să schimbe mînușa cu el.

Pe neașteptate, Habarnam zări venind spre colțul acela un milițian cu chipiul nou, strălucitor. Se uită la el cu atenție și văzu că milițianul nu era altul decît preacunoscutul Fluieraș. Atunci deschise gura și rămase cu ea căscată pînă cînd Fluieraș, care se apropiase de el, prinse a-l măsura din creștet pînă-n tălpi. Deodată i se păru că, mai mult decît la orice, Fluieraș se uită la pantalonii lui galbeni și, în culmea groazei, fu cît pe-aci s-o ia la goană. Dar în clipa aceea, milițianul se uită la mîinile sale, în care purta o mînușă roșie și alta albă; se apropie apoi de Împeștrîțatu, îi scoase acestuia mînușa albă și îi dădu în schimb pe cea roșie. Fluieraș avea acum ambele mînuși albe.

Le îmbracă încet, fără grabă, le întinse cum trebuie pe fiecare deget, duse mina la cozoroc și, zîmbind larg spre Împeștrîțatu, își văzu de drum.

— Ei, veoleți, acum v-ați încredințat singuri că toate dorințele voastre s-au împlinit, spuse vrăjitorul mîngîindu-și barba lungă. Măgarii s-au întors în grădina zoologică, Foicel a revenit la Buchița și Fluieraș a ieșit din spital. Mai trebuie doar s-o porniți spre casă.

— Dar cu vînturaticii cum rămîne? întrebă Habarnam. Poate că și împotriva lor ar trebui să se facă ceva, ca să nu mai necăjească atîta piticii din oraș.

— De asta n-avea grijă, răspunse vrăjitorul. Am scris eu o carte fermecată în care am povestit toate pățaniile voastre. Este o poveste cu mult tîlc. Cum or s-o citească vînturaticii, vor afla că au luat pildă de la niște măgari ca toți măgarii și or să se rușineze. Pe urmă să vedeți cum le pierе pofta să se mai schimonosească după niște măgari.

— Dar dacă se găsește vreunul care nu învață nimic din cartea matale? întrebă Împeștrîțatu.

— Așa ceva nu se poate, răspunse vrăjitorul. Piticii învață întotdeauna din cărți, numai niște măgari ca toți măgarii n-au ce să învețe.

Cu aceste cuvinte, discuția luă sfîrșit și drumeții noștri se treziră în piața unde se afla stația de automobile anume făcute pentru cursele afară din oraș.

— Începînd de astăzi, în Orașul Soarelui a început să funcționeze o stație de automobile pentru curse lungi, spuse vrăjitorul. Pînă acum, mașinile circulau numai prin oraș: dar astea de aici te duc oriunde ai poftă.

Vorbind astfel, vrăjitorul se apropie de un taxi, vîri mina în creștătura din spatele radiatorului și scoase o tăbliță de carton pe care era desenată harta țării piticilor. După ce găsi pe ea Orașul Florilor, însemnă cu creionul calea de la Orașul Soarelui la cel al Florilor, apoi puse harta la loc.

— Poftiți înăuntru! Acum puteți apăsa pe buton si gata, spuse el. Mașina are să vă ducă la țintă. Dacă vreți cumva să vă opriți în drum, apăsați pe același buton. Dacă doriți să porniți din nou iarăși apăsați.

Asta-i tot ce vă rămîne de făcut. Nimic mai simplu.

— E o mașină fermecată, nu-i așa? întrebă Împeștrîțatu.

— De loc, răspunse vrăjitorul. Nu-i decît un taxi obișnuit pentru curse lungi. Ați văzut că am însemnat pe hartă drumul pe care îl aveți de parcurs. Ei bine, instalația electronică care se află în mașină duce exact pe acest drum și tot ea aduce mașina înapoi după ce vă lasă acasă.

Peste cîteva clipe, Habarnam, Bumbița și Împestrițatu intrară în automobil și se așezară unul lîngă altul pe banca moale. Luîndu-și rămas bun de la ei, vrăjitorul închise ușa mașinii. Apoi Habarnam apăsă pe buton și automobilul porni. Cei trei întoarseră capul spre vrăjitor. Barba cea lungă a moșului se legăna atît de tare în bătaia vîntului, încît Împestrițatu crezu că se mișcă singură.

— Ia uitați-vă, ne face semne cu barba, zise el rîzînd.

— Nu ți-e rușine să rîzi de vrăjitor? îl certă Bumbița cu asprime unde ai mai pomenit să facă cineva semne cu barba?

Pe urmă, mașina ieși din piața rotundă pe o altă stradă și vrăjitorul nu se mai zări.

Capitolul treizeci și trei

Habarnam, Bumbița și Împestrițatu ajung frați de soare

Nici nu se dezmeticiră bine, cînd mașina părăsi orașul și prinse a goni printre cîmpuri. Călătorii noștri erau triști că se despart de Orașul Soarelui. Întoarseră capul pentru cea din urmă dată. Uriaș și roșu, soarele se ascunsese pe jumătate înapoia orizontului. Totuși, orașul se mai vedea încă. Siluetele întunecate ale ciădirilor păreau imprimate pe discul strălucitor al soarelui. Așa le rămase lor în minte orașul de care se despărteau.

Pe urmă, soarele Se stinse dincolo de orizont și orașul se topi în ceața depărtării.

Cei trei drumeți se instalară pe banca lor cît putură mai bine prinseră a depăna firul întîmplărilor din ziua aceea.

— E de mirare că s-a nimerit să-i întîlnim în aceeași zi și pe cei trei măgari, și pe Foicel, și pe milițianul Fluieraș. Acuma nu mai am nici o grijă cu ei, spuse Habarnam.

— Ai și găsit de ce să te miri, rîse Împestrițatu. Înteleg să te fi mirat dacă nu i-am fi întîlnit. Ș-tii doar bine că la mijloc a fost o vrăjitorie.

— Păcat că nu l-am întîlnit și pe Cubuleț, ca să ne arate casele lui Pepenaș, spuse Bumbița.

— Tare păcat! Încuviință Habarnam. Dar mie și mai rău îmi pare că nu ne-am dus împreună cu inginerul Doagă la Cercelușa și la Scrumbiuța în orașelul descoperirilor științifice. Cred că am fi văzut multe lucruri interesante acolo.

— Ce să-i faci, zise Bumbița. Păcat că n-am apucat să vedem tot ce am fi dorit, dar și mai păcat ar fi fost dacă am fi părăsit orașul ăsta fără nici o părere de rău. Fiindcă de ce ți-e drag, întotdeauna ți-e greu să te desparți. Să fim mulțumiți că cel puțin avem frați de soare printre piticii de acolo.

— Ei, da - spuse Împestrițatu - eu pot să fiu mulțumit fiindcă am un frate milițian, dar tu și cu Habarnam nici măcar nu știți cine sînt frații voștri de soare.

— Și ce-i dacă nu-i cunoaștem ? răspunse Bumbița. Eu, una, sînt bucuroasă să-i știu pe undeva și-o să-i iubesc întotdeauna. Parcă trebuie să te porți bine numai cu cei pe care,-i cunoști? Sînt sigură că frații mei de soare nu-s pitici răi și asta mi-e de ajuns.

Cum pomeni Bumbița despre frații ei de soare, toți trei se uitară la mînușile cu care rămăseseră. Văzură atunci că fiecare are cîte o mînușă la fel cu a celui alt. Habarnam și Bumbița aveau cîte una verde. Împestrițatu și Habarnam cîte una roșie, iar Bumbița și Împestrițatu cîte una albastră.

— Priviți - spuse iute Bumbița - putem să schimbăm între noi. Tu, Împestrițatule, dă-i mînușă roșie lui Habarnam, ca să aibă două roșii: el are să mi-c dea mie pe cea

verde, ca să am două verzi, iar eu am să ți-o dau ție pe asta albastră și ai să capeți două albastre.

Fără să mai stea mult pe gânduri, schimbă mănuișile între ei și chiar izbucniră în râs de bucurie că lucrurile s-au potrivit cum nu se poate mai bine. Parcă niciodată pînă în clipele acelea nu le fusese atît de plăcut și de vesel. Se lipiră strîns unul de celălalt și rămaseră așa multă vreme, fără să rostească vreun cuvînt.

— Știți ce? zise în cele din urmă Bumbița. După ce ajungem acasă, să facem multe mănuiși și să le aruncăm prin tot Orașul Florilor, ca să se răspîndească și pe la noi obiceiul cu frații de soare. E-așa de bine să fii frate de soare cu cineva!

Între timp, lumina zilei se stinse. Pîcla purpurie scăldată în lumina soarelui care apunea pieri cu desăvîrșire. Una cîte una prinseră a străluci pe bolta cerului stelele. Lui Împeștrîțatu i se făcu somn. Capul îi alunecă puțin cîte puțin în jos și corpul într-o parte. Din cînd în cînd, pierzîndu-și echilibrul, aluneca peste Habarnam, de-ai fi zis că vrea să-l cîmpească cu nasul, dar de fiecare dată se trezea și-și trăgea capul mult spre spate.

— Ce-i cu tine? întrebă Habarnam. Te lupți cu somnul?

— Aș - îngîna Împeștrîțatu cu limba împleticită - mă zoc.

— De ce „mă zoc” nu „mă joc”, rîse Bumbița.

Joaca sîrși prin aceea că Împeștrîțatu se rostogoli pe o parte și adormi de-a binelea. Bumbița și Habarnam îl întinseră pe canapeaua moale, așa ca să-i fie cît mai comod.

— N-are decît să doarmă, își spuseră. Încetul cu încetul, fără să-și dea scama, adormiră și ei. Cînd se treziră, mașina era oprită în mijlocul unei străzi, iar pe fețele lor juca lumina soarelui, care-i privea de sus, de pe cer, de dincolo de pădure.

— Ei comedie ca asta, zise Habarnam deschizînd portiera și coborînd. Ne-am oprit undeva!

— E limpede unde, spuse Bumbița coborînd și ea și privind în jur. Tocmai în Orașul Florilor!

— Da, exact! rosti Habarnam. chiar în locul din care am plecat. Hei, Împeștrîțatule! Scoală-te! Sîntem acasă!

Împeștrîțatu se trezi și sări din mașină.

— Uiinitor cît de repede am ajuns, zise el, căscînd cu gura pînă la urechi și frecîndu-și ochii cu mîinile.

— Repede, n-am ce zice, îi răspunse Habarnam. Află că e dimineată. Ai dormit toată noptica!

— A! făcu Împeștrîțatu. Atunci, sigur, nu-i nici o minune. Ei, la revedere, am plecat acasă!

Și punîndu-și la spate mîinile cu mănuișile albastre, o apucă spre casă. Rămas numai cu Bumbița, Habarnam închise pe dinafară portiera automobilului, care se întoarse singur și porni înapoi tot pe unde venise.

Cei doi îl urmăriră un timp cu privirea, apoi porniră încetîșor de-a lungul trotuarului. Erau foarte bucuroși că s-au întors la ei acasă, în Orașul Florilor. Ar fi avut poftă să colinde toate străzile, ca să revadă fiecare colțișor. Tot mergînd ei așa, ajunseră pe malul rîului Castraveților. De cînd nu mai fuseseră pe acolo, curpenii de castraveți crescuseră atît de înalți, încît printre ei te puteai rătăci întocmai ca într-o pădure.

Habarnam și Bumbița se opriră pe malul abrupt, de unde se vedea minunat și rîul, și podul peste rîu, și pădurea, și tot Orașul Florilor. Învăluite în aurul soarelui de dimineată, acoperișurile caselor păreau toate colorate în portocaliu.

— Ce frumos e orașelul nostru! rosti Habarnam admirînd întregul peisaj. Ar fi fost însă mai frumos dacă am fi construit și noi clădiri înalte ca cele din Orașul Soarelui.

— Ia te uită ce-și dorește dumnealui! rîse Bumbița.

— Bine ar fi fost - continuă să viseze Habarnam - dacă am fi avut și noi parcuri, teatre și locuri de distracție, dacă străzile noastre ar fi fost străbătute de autobuze, de taxiuri și de scăunele atomice.

— Dar piticii din Orașul Soarelui au muncit ca să-și facă toate astea. Fără muncă, așa, de la sine, nu se face nimic.

— Ei - zise Habarnam - parcă noi nu putem munci. Dacă ne-am apuca să muncim cu toții laolaltă, să vezi câte am fi în stare să facem. Uite, podul peste râu am izbutit să-l construim dacă ne-am strîns mai mulți; dar ia să fi încercat un singur pitic să-l facă, ce ieșea? N-ar fi stricat, bineînțeles, să fi avut bagheta magică. Puteam s-o agităm puțin și gata: răsărea pe dată un oraș ca cel al Soarelui.

— Vezi, Habarnam, degeaba ai tot umblat, că nici un dram de minte n-ai căpătat. Tu ai să visezi întotdeauna bagheta magică, ca să poți trăi cumva fără să miști un deget și să se facă totul ca prin minune.

În schimb mie mi-a trecut pofta de asemenea vise. La urina urmelor, bagheta magică este o putere uriașă. Dacă puterea asta cade din întâmplare în mâinile unui pitic nu prea înțelept, ca tine de pildă, toată lumea se alege numai cu pagube. În locul tău mi-aș dori mai curînd, în loc de bagheta magică, oleacă de minte. Cine are destulă înțelepciune n-are nevoie de nici o baghetă magică.

— Dar, Bumbița - rosti Habarnam - eu nu mă mai gîndesc la bagheta magică. Credeam că ție îți pare rău după ea. De ce mă cerți?

— Fiindcă vreau să fii bun, răspunse Bumbița.

— Cum, și tu vrei să fii bun? întrebă Habarnam mirat.

— Sigur, spuse Bumbița. Dar cine mai vrea?

— Ei, mai am eu o prietenă, mărturisi Habarnam și își scutură mîna în semn de nepăsare.

— Da? făcu Bumbița. Ce prietenă mai ai tu?

— Uite, așa cam ca tine, explică Habarnam. Și ea mă ceartă într-una. Zice că ar vrea să mă fac mai bun.

— De mult ești prieten cu ea?

— De mult.

La acest răspuns, Bumbița se bosumflă și întoarse capul în altă parte.

— Ce rău ești tu, Habarnam, spuse ea apoi. Ce ascuns! Sîntem prieteni de atîta vreme și niciodată nu mi-ai vorbit despre o altă prietenă.

N-ai decît să te împrietenești cu cine vrei! Am zis eu că sînt împotrivă? Dar de ce nu-mi spui și mie!

— Ce să-ți spun? se apără Habarnam. La drept vorbind, mie nu-mi prea convine prietena asta. Ea se ține de mine.

— Habarnam, nu minți! Îl certă Bumbița amenințîndu-l cu degetul. Spune mai bine cum o cheamă?

— Pe cine?

— Ei, pe prietena ta, se înțelege.

— Aha! Asta vrei să știi, spuse Habarnam. Află că o cheamă: Conștiința.

— Care Conștiință? A, conștiința ta! Am înțeles, zisei Bumbița înveselită și, punîndu-și mîinile pe umărul lui Habarnam, îl privi drept în ochi.

— Ce caraghios ești! rosti ea. Caraghios și bun în același timp. Tu nici nu-ți dai seama cît ești de bun!

— Te înșeli, răspunse Habarnam. Așa ți se pare ție!

— De ce să mi se pară? întrebă Bumbița.

— Ei - zise Habarnam stînjedit - se vede că ai prins drag de mine!

— Cum? Eu am prins drag de tine? izbucni Bumbița.

— Sigur, și ce vezi deosebit în asta? spuse Habarnam desfăcîndu-și larg mîinile.

— Cum ce văd deosebit? Cred că ești... Dar de atîta revoltă, Bumbița nu-și mai găsi cuvintele și se mărgini doar să-l amenințe cu pumnul.

— Între noi, totul s-a terminat! Absolut totul! Așa să știi!

Zicînd asta, ea îi întoarse spatele și o porni în direcție opusă. De-abia după cîțiva pași se opri puțin, ca să-l privească încă o dată sfidător.

— Nici nu pot să mă uit la tine! mai zise, apoi se făcu nevăzută.

— Poftim de vezi ce-a ieșit! mormăi Habarnam stingherit. De ce s-o fi supărat așa?

Și fiindcă oricum n-ar mai fi putut să dreagă lucrurile, se duse la el acasă.

Așa s-a terminat călătoria lui Habarnam în Orașul Soarelui.